

AGATHA CHRISTIE

ZLO POD SLUNCEM

KNIŽNÍ KLUB

AGATHA CHRISTIE

Zlo pod sluncem

Přeložila Ivana Štěpánková

EVIL UNDER THE SUN

Copyright © Agatha Christie Mallowan, 1941

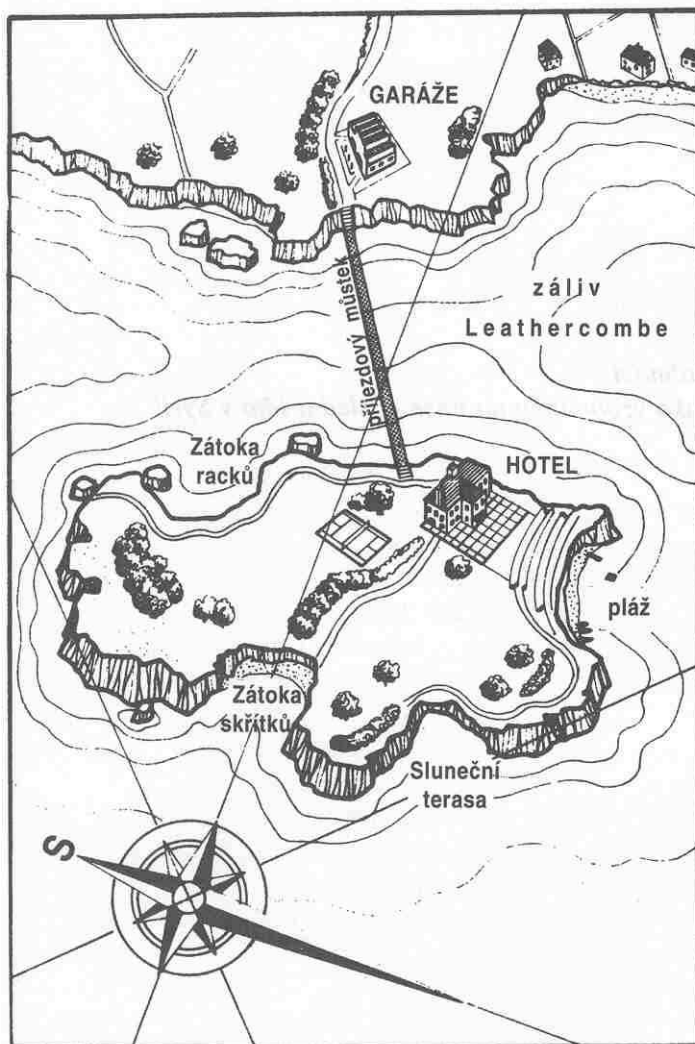
Copyright of the Czech edition © Euromedia Group k. s., 2003

Translation © Ivana Štěpánková, 2003

ISBN 80-242-0985-3

Johnovi

jako vzpomínku na naše poslední léto v Sýrii

První kapitola

I

Když si kapitán Roger Angmering postavil v roce 1782 dům na ostrově v zálivu Leathercombe, považovalo se to za vrchol jeho výstřednosti. Muž z dobré rodiny jako on by měl mít slušné panské sídlo uprostřed rozlehlých luk, snad i s tekoucí říčkou a dobrou pastvinou.

Ale kapitán Roger Angmering měl jen jednu velkou lásku, moře. A tak si postavil dům – tedy masivní dům, jak bylo třeba – na malém, větru vystaveném, racky vyhledávaném ostrohu, odříznutém od pevniny při každém přílivu.

Neoženil se, moře bylo jeho první i poslední družkou, a po jeho smrti připadl dům i ostrov vzdálenému bratrancu. Bratranec ani jeho potomci si tohoto odkazu nevážili. Jejich vlastní akry se scvrkávaly a dědicové se stávali stále chudšími.

V roce 1922, kdy se zavedla velká móda dovolených na mořském pobřeží a kdy už se přestalo považovat pobřeží Devonu a Cornwallu za dostatečně teplé na léto, shledal Arthur Angmering, že jeho rozlehlý nepraktický pozdně georgiánský dům je neprodejný, ale dostal dobrou cenu za ten podivný kus majetku získaný od námořního kapitána Rogera.

Mohutný dům byl rozšířen a zkrášlen. Z pevniny na ostrov byl postaven příjezdový můstek. Po celém ostrově byly vybudovány a navrženy pěšiny a různá zákoutí. Byly tu dva tenisové kurty, sluneční terasa vedoucí dolů k malé zátoce vyzdobené vory a skokanskými můstky. Hotel Pirátská vlajka na Pašeráckém ostrově v zálivu Leathercombe tak vítězně vstoupil do života. A od června do září (a také krátce o Velikonocích) byl hotel Pirátská vlajka obvykle přeplněn až po půdu. V roce 1934 byl zvětšen a vylepšen o koktejlový bar, větší jídelnu a nějaké koupelny navíc. Ceny se zvedly.

Lidé říkali: „Byli jste někdy v zálivu Leathercombe? Je tam ohromně báječný hotel, na takovém skoro ostrově. Moc pohodlný a žádní výletníci nebo autokary. Dobře tam vaří a tak. Měli byste tam zajet.“

A lidé tam jezdili.

//

V hotelu Pirátská vlajka pobývala jedna velmi důležitá osoba (alespoň co se týče jejího vlastního mínění). Hercule Poirot, oslnivý v bílém plátěném obleku, s panamákem naraženým přes oči a s velkolepě vytočenými kníry ležel ve vylepšeném typu plážového lehátka a pozoroval pláž. Na pláži samotné byly pramy, matrace, gumové a plachtové lodě, míče a gumové hračky. Bylo tam dlouhé skokanské prkno a tři mola v různé vzdálenosti od pobřeží.

Část hotelových hostů byla v moři, jiní se rozvalovali na sluníčku a někteří se pečlivě potírali olejem.

Hned nahoře na terase seděli ti, kdo se nekoupali, a komentovali počasí, okolní dění, zprávy v ranních novinách a jiná témata, která je přitahovala.

Vlevo od Poirota neustávala mírně monotónní konverzace paní Gardenerové, která přitom energicky pletla a také tak cvakala svými jehlicemi. Za ní ležel její manžel Odell C. Gardener v lehátku, klobouk naražený až k nosu, a čas od času něco krátce utrousil, když k tomu byl vyzván.

Po Poirotově pravici pak slečna Brewsterová, energická sportovní žena s prošedivělými vlasy a příjemným, větrem ošlehaným obličejem, pronášela drsné poznámky. Znělo to, spíše jako by krátké zvučné štěkání ovčáckého psa přerušovalo neustálé ňafání špice.

Paní Gardenerová právě vykládala:

„A tak jsem říkala panu Gardenerovi, ovšemže, říkala jsem, že chození po památkách je moc prima a taky si ráda místa důkladně prohlédnu. Ale koneckonců, řekla jsem, už jsme Anglii dobře poznali a teď chci hlavně na nějaké tiché místo u moře a jen relaxovat. To jsem řekla, nebo ne, Odelle? Jen *odpočívat*. Cítím, že musím odpočívat, řekla jsem. Je to tak, nebo ne, Odelle?“

Pan Gardener zamumlal zpoza svého klobouku: „Ano, miláčku.“

Paní Gardenerová se dál věnovala tématu.

„A tak, když jsem o tom řekla panu Kelsovi z agentury Cook, připravil nám celý plán cesty a byl v každém ohledu velmi vstřícný. Opravdu nevím, co bychom si bez něho počali! – Tak tedy, když

jsem mu to řekla, pan Kelso povídal, že není nic lepšího než jet sem. Velmi malebné místo, vykládal, docela stranou od ostatního světa a zároveň velmi pohodlné a v každém ohledu velmi exkluzivní. A samozřejmě tady se zapojil pan Gardener a ptal se, co sanitární zařízení? Protože, a to mi věřte, pane Poirote, sestra pana Gardenera měla jednou pobyt v penzionu, velmi exkluzivním, jak říkali, a v samém srdci vřesovišť, ale to byste nevěřil, *nic než suchý záchod!* Takže to přirozeně vyvolalo podezření pana Gardenera co se těchto odlehlých míst týče, je to tak, Odelle?“

„Ovšem, ano, miláčku,“ souhlasil Gardener.

„Ale pan Kelso nás ihned uklidnil. Hygiena, říkal, je absolutně na úrovni a kuchyně vynikající. Jsem si tím jist.

A co se mi na tom líbí, je *intimita*, pokud víte, co tím mám na mysli. Malé místo, kde každý s každým mluví a každý každého zná. Pokud mají Britové nějakou chybu, pak tu, že mají tendenci být poněkud odměření, dokud vás neznají řadu let. Potom zase už nikdo neumí být příjemnější. Pan Kelso sliboval, že sem přijíždějí zajímaví lidé, a vidím, že měl pravdu. Jste tu vy, pane Poirote, a slečna Darnleyová. Ach! Byla jsem jako u vytržení, když jsem zjistila, kdo jste, je to tak, Odelle?“

„Byla, miláčku.“

„Ha!“ zvolala slečna Brewsterová a skočila jim prudce do řeči. „Takový vzrušující pocit, co, pane Poirote?“

Hercule Poirot zvedl ruce jako gesto odmítnutí. Ale nebylo to nic víc než jen zdvořilé gesto. Paní Gardenerová pokračovala dál.

„Víte, pane Poirote, už jsem o vás hodně slyšela od Corneliie Robsonové. Pan Gardener a já jsme byli v květnu v Baden Hofu. A tam nám Cornelia vyprávěla všechno o tom, co se stalo v Egyptě, když byla zavražděna Linnet Ridgewayová. Říkala, že jste byl fantastický, a já vždycky prahla po tom se s vámi setkat, je to tak, Odelle?“

„Ano, miláčku.“

„A pak také slečna Darnleyová. Mám hodně věcí z Rose Mond a ona je přeci Rose Mond, ne? Myslím, že její oblečení je vždycky tak promyšlené. Tak úžasné linie. Ty šaty, které jsem měla na sobě včera

večer, byly jedním z jejích modelů. Je to v každém ohledu báječná žena, myslím si.“

Někde za slečnou Brewsterovou major Barry, který až dosud seděl a vypoulenýma očima bedlivě sledoval rekreanty, zabručel: „Elegantní děvče!“

Paní Gardenerová zacvakala jehlicemi.

„Musím se přiznat k jedné věci, pane Poirote. Byl to pro mě trochu šok vás tady potkat – ne že bych nebyla nadšená, že vás vidím, to jsem byla. Pan Gardener to ví. Ale napadlo mě, že byste tu mohl být – no, z *profesionálních důvodů*. Víte, co tím myslím? Jsem totiž strašně citlivá, jak vám může říct pan Gardener, a zkrátka bych. neunesla, kdybych se měla připlést ke zločinu v jakékoliv podobě. Víte –“

Pan Gardener si odkašlal a pronesl:

„Víte, pane Poirote, paní Gardenerová je velmi senzitivní.“

Ruce pana Poirota vystřelily do výšky.

„Ale dovolte, abych vás ujistil, madam, že jsem tu prostě zrovna tak jako vy – abych si užíval – abych tu strávil dovolenou. Na zločin vůbec nemyslím.“

Slečna Brewsterová znovu drsně vyštěkla:

„Žádná těla na Pašeráckém ostrově.“

Hercule Poirot namítl: „Jistě, ale není to tak úplně pravda.“ Ukázal dolů. „Pohledte na ně tamhle, jak leží v řadách. Co jsou? Nejsou to ani muži ani ženy. Není na nich nic osobního. Jsou to jen – těla!“

Major Barry uznale podotkl: „Pěkné klisničky – některé z nich. Jen možná trochu hubené.“

Poirot zvolal: „Ano, ale jaký je v tom půvab? Jaké tajemství? Já, já jsem starý, ze staré školy. Když jsem byl mladý, viděli jsme sotva kotník. Zahlédnout nadýchanou spodničku, jak svůdné! Jemné zaoblení lýtky – koleno – mašličky podvazek –“

„I vy jeden!“ ozval se chraplavým hlasem major Barry.

„Věci, které nosíme dnes, jsou však mnohem praktičtější,“ ne-souhlasila slečna Brewsterová.

„Ano, určitě, pane Poirote,“ přisvědčila paní Gardenerová. „Víte, také si myslím, že dnešní děvčata a chlapci vedou mnohem přiro-

zenější a zdravější život. Společně dovádějí a také, no, také – „paní Gardenerová se trochu zarděla, neboť měla delikátní duši – „z *toho* nic nedělají, víte, co mám na mysli?“

„Ano, to vím,“ přiznal Hercule Poirot, „ale je to odsouzeníhodné.“

„Odsouzeníhodné?“ vypískla paní Gardenerová.

„Zbavit se té vší romantiky – všeho tajemství! Dnes je všechno *standardizováno*! Mávnul rukou k těm ležícím postavám. „Tohle mi velmi připomíná márnici v Paříži.“

„Pane Poirote!“ paní Gardenerová byla otřesena.

„Těla – narovnaná na prknech – jako maso u řezníka!“

„Ale pane Poirote, není toto přirovnání snad příliš za vlasy přitažené?“

„Asi ano,“ připustil Hercule Poirot.

„Tak jako tak,“ energicky pletla paní Gardenerová, „přikláním se k vám v jednom bodu. Tyto dívky, které takhle leží na sluníčku, si vypěstují chloupky na nohách a nikách. Řekla jsem to Ireně – to je moje dcera, pane Poirote. Ireně, řekla jsem jí, jestli budeš takhle ležet na slunci, budeš mít po celém těle chloupky, chloupky na nikách, chloupky na nohách a chloupky na prsou, a jak budeš potom vypadat? To jsem jí řekla. Je to tak, Odelle?“

„Ano, miláčku,“ odvětil pan Gardener.

Všichni byli potichu, možná si v duchu představovali Ireně, kdyby došlo k tomu nejhoršímu.

Paní Gardenerová sbalila své pletení a prohlásila:

„No uvidíme – „

„Ano, miláčku?“ úslužně se ptal pan Gardener.

Vysoukal se z lehátka, vzal paní Gardenerové pletení i knihu a vyběhl slečnu Brewsterovou:

„Nepůjdete si s námi vypít drink, slečno?“

„Teď ne, děkuji.“

Gardenerovi odešli k hotelu a slečna Brewsterová poznamenala:

„Američtí manželé jsou báječní!“

///

Místo po paní Gardenerové obsadil reverend Stephen Lane.

Pan Lane byl vysoký temperamentní kněz něco přes padesátku. Tvář měl opálenou a jeho tmavošedé flanelové kalhoty byly obnošené a chatrné.

Nadšeně zvolal: „Skvělé okolí! Ze zálivu Leathercombe jsem šel do Harf ordu a zpět přes útesy.“

„Dneska je na procházku dost horko,“ poznamenal major Barry, který nikdy na procházku nechodil.

„Dobrá rozcvička,“ řekla slečna Brewsterová. „Ještě jsem si nebyla zaveslovat. Na břišní svaly není nic lepšího než veslování.“

Hercule Poirot poněkud smutně sklopil oči k jistému zaoblení svého pasu.

Slečna Brewsterová si všimla jeho pohledu a laskavě ho těšila:

„Toho se brzy zbavíte, pane Poirote, když budete každý den veslovat.“

„*Merci, mademoiselle*. Nenávidím lodě.“

„Myslíte malé čluny?“

„Lodě všech velikostí!“ Zavřel oči a zachvěl se. „Pohyb moře, to není příjemné.“

„Proboha, moře je dnes klidné jako mlýnský rybník.“

Poirot odpověděl velmi pevně:

„Neexistuje nic takového jako skutečně klidné moře. Vždycky, vždycky je nějaký pohyb.“

„Podle mého,“ oznámil major Barry, „je mořská nemoc z devíti desetin z nervů.“

„Aha,“ usmíval se kněz, „to promluvil správný námořník, že, majore?“

„Bylo mi špatně jen jednou – a to při plavbě přes Kanál! Nemyslet na to, to je moje heslo.“

„Mořská nemoc je opravdu velmi zvláštní věc,“ přemítala slečna Brewsterová. „Proč tím někteří lidé trpí a jiní ne? Je to nefér. A nemá to co dělat se zdravotním stavem člověka. Hodně nemocní lidé snášejí moře dobře. Někdo mi jednou říkal, že to má nějakou spojitost s páteří. A pak jsou tu také lidé, kteří nesnášejí výšky. Sama na tom nejsem moc dobře, ale paní Redfernová je na tom mnohem hůř. Nedávno dostala na pěšině po útesu do Harfordu závrat' a musela se mě držet. Říkala mi, že jednou zůstala vězet v půli vnějšího schodiště

milánské katedrály. Nahoru vyšla bez přemýšlení a cestou dolů ji to dostalo.“

„Pak by raději neměla chodit po žebříku do Zátoky skřítků,“ poznamenal Lane.

Slečna Brewsterová se zašklebila.

„Mám z něj panický strach sama. To je tak pro mladé. Cowanovi chlapci a mladí Mastermani, ti po něm šplhají nahoru a dolů a užívají si to.“

„Á tamhle je paní Redfernová, vrací se z koupání,“ upozornil Lane.

Slečna Brewsterová podotkla:

„Pan Poirot by ji měl obdivovat. Ta se neopaluje.“

Mladá paní Redfernová sundala gumovou čepici a protřepávala si vlasy. Měla je popelavě blondované a její kůže byla úplně světlá, jak je u této barvy vlasů obvyklé. Nohy a ruce byly velmi bílé.

Major Barry s přidušeným smíchem zachraptěl:

„Vypadá trochu nedovařeně mezi ostatními, což?“

Christine Redfernová se zabalila do dlouhého koupacího pláště, přešla pláž a zamířila k nim.

Měla hezkou vážnou tvář a malé něžné ruce a nohy.

Usmála se na ně, usedla vedle a přitom si upravila koupací plášť kolem sebe.

Slečna Brewsterová jí oznámila: „Vysloužila jste si uznání pana Poirota. Nemá rád ty davy pečící se na sluníčku. Říká, že jsou jako kusy masa u řezníka nebo něco v tom smyslu.“

Christine Redfernová se smutně usmála: „Kéž bych se *mohla* opalovat! Ale nezhnědnu. Jen se mi udělají puchýře a naskákají mi příšerné pihy po celých nikách.“

„Lepší než chloupky po celém těle, jako má Ireně paní Gardenerové,“ řekla slečna Brewsterová a po tázavém pohledu Christine pokračovala: „Paní Gardenerová byla dnes ráno ve skvělé formě. Absolutně non-stop. , Je to tak, Odelle? , Ano, miláčku. , Po krátké odmlce se zkoumavě zeptala: „Stejně jsem si ale přála, pane Poirote, abyste jí trochu nahrál. Proč jste to neudělal? Proč jste jí neřekl, že jste sem přijel vyšetřovat obzvláště hrůznou vraždu a že ten vrah, zabijáčky maniak, se určitě nachází mezi hosty hotelu?“

Hercule Poirot si povzdechl: „Velmi se obávám, že by mi to uvěřila.“

Major Barry se dýchavičně uchichtl: „Ta určitě ano.“

Emily Brewsterová nesouhlasila: „Ne, myslím, že ani paní Gardenerová by neuvěřila, že by ke zločinu mohlo dojít tady. Tohle není takové místo, kde najdete tělo!“

Hercule Poirot se trochu zavrtěl na své židli. Protestoval:

„Ale proč ne, mademoiselle? Proč by tady na Pašeráckém ostrově nemohlo být ‚tělo‘, jak to nazýváte?“

„Nevím,“ mínila Emily Brewsterová. „Mám však dojem, že někde je to méně pravděpodobné. Tohle *není* ten typ místa –“ Zarazila se, zdálo se jí těžké vysvětlit, jak to myslí.

„Je to tu romantické, to ano,“ souhlasil Hercule Poirot. „Je tu klid. Slunce svítí. Moře je modré. Ale nezapomínejte, slečno Brewsterová, že zlo je všude pod sluncem.“

Ted se ve své židli zavrtěl kněz. Naklonil se dopředu. Jeho jasně modré oči se rozsvítily.

Slečna Brewsterová pokrčila rameny.

„Ach! Jistě, uvědomuju si to, ale stejně –“

„Ale stejně vám to připadá nepravděpodobné prostředí pro zločin? Zapomínáte na jednu věc, mademoiselle.“

„Lidskou povahu, předpokládám?“

„To ano. To vždycky. Ale to není to, co jsem chtěl říct. Chtěl jsem poukázat na to, že tady je každý na dovolené.“

Emily Brewsterová se na něj zmateně podívala.

„Nerozumím.“

Hercule Poirot se na ni laskavě usmál. Důrazně ťuknul do vzduchu ukazováčkem.

„Řekněme, že máte nepřítelé. Pokud ho sháníte v jeho bytě, kanceláři nebo na ulici – *eh bien*, musíte mít *důvod* – musíte vysvětlovat, proč. Ale tady u moře nemusí nikdo vysvětlovat, proč tu je. Jste v zálivu Leathercombe, proč? *Parbleu!* Je srpen – lidé jezdí k moři v srpnu – jezdí na dovolenou. Je to pro vás úplně přirozené; vidíte, že jste tu vy, pan Lane, major Barry, paní Redfernová a její manžel. Neboť v Anglii je zvykem jezdit k moři v srpnu.“

„No dobře,“ připustila slečna Brewsterová, „to je určitě velmi originální myšlenka. Ale co Gardenerovi? Ti jsou Američané.“

Poirot se usmál.

„Dokonce i paní Gardenerová, jak nám řekla, cítí potřebu *relaxovat*. A také, protože ‚dělá‘ Anglii, musí určitě strávit čtrnáct dní u moře – jako dobrý turista, když nic jiného. Baví ji pozorovat lidi.“

Paní Redfernová zamumlala: „Vy také rád pozorujete lidi, nebo ne?“

„Madam, přiznám se. Ano, je to tak.“

Zamyšleně pokračovala: „A vidíte toho hodně.“

IV

Bylo ticho. Stephen Lane si odkašlal a trochu rozpačitě rozjímal:

„Zaujalo mě, pane Poirote, něco, co jste právě řekl. Že zlo je všude pod sluncem. Znělo to skoro jako Kazatel.“ Odmlčel se a pak citoval: „*Ano, srdce lidských synů je naplněno zlobou; po celý svůj život mají v srdci samé ztřeštěnosti.*“ Jeho tvář se rozzářila skoro fanatickým světlem. „Rád jsem to od vás slyšel. V dnešní době nikdo nevěří ve zlo. Je považováno nanejvýš za pouhou negaci dobra. Zlo, říká se, činí ti, kdo neznají nic lepšího – ti zaostalí – které bychom měli spíš litovat než vinit. Ale pane Poirote, zlo je *skutečné*! Je to *fakt*! Věřím ve Zlo, jako věřím v Dobro. Existuje! Je mocné! Chodí po zemi!“

Skončil. Dech měl zrychlený. Otřel si čelo kapesníkem a díval se najednou omluvně.

„Omlouvám se. Nechal jsem se unést.“

Poirot ho uklidnil:

„Chápu, co myslíte. Do jisté míry s vámi souhlasím. Zlo chodí po zemi a dá se poznat.“

Major Barry si odkašlal.

„Když mluvíme o takových věcech, někteří fakíři v Indii –“

Major Barry už byl v Pirátské vlajce dost dlouho na to, aby každý zpozorněl, když došlo na jeho zoufalou snahu pouštět se do dlouhých historek z Indie. Slečna Brewsterová i paní Redfernová proto rychle spustily.

„To je váš manžel, který tamhle plave, že, paní Redfernová? Ten jeho kraul je úžasný. Je ohromně dobrým plavcem.“

Ve stejné chvíli zvolala paní Redfernová:

„Jé, podívejte! To je krásná loďka tamhle, s červenými plachtami. To je pan Blatt, ne?“

Červená plachetnice právě přeploovala konec zátoky.

Major Barry zabručel: „Pošetilý nápad, červené plachty,“ ale hrozba historky o fakírovi byla zažehnána.

Hercule Poirot se s uznáním díval na mladého muže, který právě připlaval ke břehu. Patrick Redfern byl pěkným exemplářem lidstva. Štíhlý, opálený do bronzova, široká ramena a úzké boky – vyzařovala z něj jakási radost a nakažlivé veselí, které mu s přirozenou vstřícností získávaly oblibu u všech žen a většiny mužů.

Stál tam, setřepával ze sebe vodu a zvednutou rukou vesele zdravil svou ženu.

Zamávala mu zpátky a volala:

„Pojď sem, Pate.“

„Už jdu.“

Popošel trochu po pláži, aby si vzal ručník, který tam nechal.

V tu chvíli kolem nich z hotelu na pláž prošla žena.

Její příchod měl v sobě veškerou důležitost vstupu na divadelní scénu.

A co víc, kráčela, jako by si toho byla vědoma. Žádná známka zaváhání. Zdálo by se, že byla až příliš zvyklá na zaručený efekt, který její přítomnost vyvolala.

Byla vysoká a štíhlá. Měla na sobě jednoduché bílé plážové šaty odhalující záda a každý centimetr jejího holého těla svítil stejným odstínem bronzů. Byla dokonalá jako socha. Ohnivé vlasy ovíjely v bohatých vlnách šíji. Obličej už sice prozrazoval tvrdšími rysy třícítky, ale celkově působila velice mladě a až triumfálně vitálně. Čínskou nehybnost tváře a šikmé tmavě modré oči jen podtrhoval fantastický čínský klobouk z nefritově zeleného lepeného papíru.

Všechny ostatní ženy na pláži vypadaly najednou nevýrazně a bezvýznamně. A stejně nevyhnutelně pak oči každého přítomného muže k ní byly přitahovány a visely na ní.

Oči Hercula Poirota se rozevřely, knír se mu uznale chvěl, major Barry si sedl a jeho vypoulené oči vystoupily vzrušením ještě víc; nalevo od Poirota seděl reverend Stephen Lane, celé tělo napnuté, a zadržoval dech s lehkým pohvizdováním.

Major Barry chraplavě zašeptal: „Arlena Stuartová (tak se jmenovala, než si vzala Marshalla) – viděl jsem ji ve hře *Pojď a jdi*, než odešla z divadla. Je na co se dívat, co?“

„Ano, je hezká,“ poznamenala pomalu Christine Redfernová. „Myslím, že vypadá spíš jako bestie!“ dodala ledovým hlasem.

Emily Brewsterová prudce vyhrkla: „Mluvili jste právě o zlu, pane Poirote. Podle mne je ta žena zosobněním zla! Je to špatný člověk skrz naskrz. Náhodou toho o ní vím hodně.“

„Vzpomínám na jednu dívku ze Šimly,“ posteskl si major Barry. „Ta měla také rusé vlasy. Manželka jednoho podřízeného. Jestli působila rozruch? No to tedy ano! Muži po ní šileli! Všechny ženy by jí samozřejmě nejraději vypíchaly oči! V nejedné rodině to kvůli ní bylo vzhůru nohama.“

Nostalgicky se usmál.

„Manžel byl milý tichý chlápek. Uctíval půdu, po které chodila. Nikdy si ničeho nevšiml – nebo dělal, že ne.“

Stephen Lane řekl tlumeným hlasem velmi procítěně:

„Takové ženy jsou hrozba – hrozba pro –“

Zarazil se.

Arlena Stuartová došla k okraji moře. Dva mladí muži, sotva odrostlí chlapci, vyskočili a přišli dychtivě k ní. Stála a usmívala se na ně.

Očima přes ně sklouzla až k místu, kudy šel Patrick Redfern po pláži.

Bylo to, pomyslel si Hercule Poirot, jako sledování ručičky kompasu. Patrick Redfern byl odkloněn, jeho nohy změnily směr. Ručička, ať se děje, co se děje, musí uposlechnout zákon magnetismu a otočit se k severu. Nohy Patricka Redferna ho dovedly k Arleně Stuartové.

Stála a usmívala se na něj. Pak pomalu vykročila po pláži podél vln. Patrick Redfern šel s ní. Natáhla se u skály. Redfern se položil na kámen vedle ní.

Christine Redfernová se náhle zvedla a zamířila rychlým krokem do hotelu.

V

Když odešla, nastalo krátké napjaté ticho.

Pak Emily Brewsterová povzdechla:

„To je moc zlé. Ona je taková milá. Jsou manželé teprve rok nebo dva.“

„Ta dívka, o které jsem mluvil,“ připomněl major Barry, „ta ze Šimly. Rozvrátila řadu opravdu šťastných manželství. Je to směla, co?“

„Existují typy žen,“ konstatovala slečna Brewsterová, „které rády rozbíjejí domovy.“ Po chvíli dodala: „Patrick Redfern je hlupák!“

Hercule Poirot neříkal nic. Upřeně se díval dolů na pláž, ale n sledoval Patricka Redferna a Arlenu Stuartovou.

„Tak já radši půjdu a vezmu si svou loď,“ rozhodla se slečna Brewsterová a opustila je.

Major Barry obrátil své sklovité oči s mírnou zvědavostí na Poirotu.

„No, Poirote,“ vyzval ho, „co si o tom myslíte? Ještě jste nic neřekl. Co si myslíte o té siréně? Hodně svůdná?“

Hercule Poirot odpověděl: „*C'est possible.*“

„Ale no tak, takový zkušený chlap. Já vás Francouze znám!“

Poirot chladně protestoval: „Já *nejsem* Francouz!“

„Ale neříkejte mi, že nemáte oko na pěkné děvče! Co si o ní myslíte, no?“

„Není mladá,“ řekl Hercule Poirot.

„Co na tom záleží? Žena je tak stará, jak vypadá! *Tahle* vypadá dobře.“

Poirot přikývl:

„Je opravdu krásná. Ale to, co se nakonec hodnotí, není krása. Není to krása, kvůli které se každá hlava (s výjimkou jedné) tady na pláži otočí, aby se na ni podívala.“

„Ano, je to něco jiného, můj milý,“ souhlasil major. „Je to sex-appeal.“

Pak začal být najednou zvědavý.

„Na co se tak upřeně díváte?“

„Dívám se na tu výjimku,“ odvětil Hercule Poirot. „Na muže, který oči nezvedl, když procházela.“

Major Barry sledoval jeho pohled, který spočíval na světlovlaseém a opáleném muži kolem čtyřicítky. Měl klidný, příjemný obličej, seděl na pláži, kouřil dýmku a četl *The Times*.

„Aha, *ten!*“ zvolal major Barry. „To je její manžel, můj milý. To je Marshall.“

„Ano, já vím,“ řekl Hercule Poirot.

Major Barry se pro sebe zasmál. Sám byl starý mládenec. Byl zvyklý přemýšlet o manželovi jen ve třech rovinách: překážka, nevýhoda, zabezpečení.

„Vypadá na příjemného chlapíka,“ poznamenal. „Je velmi tichý. Zajímalo by mě, jestli už přišly moje *Times*.“

Zvedl se a šel k hotelu.

Poirotův pohled se pomalu stočil na tvář Stephena Lanea.

Stephen Lane sledoval Arlenu Marshallovou a Patricka Redferna. Náhle se podíval na Poirota. V očích měl tvrdé fanatické světlo.

„Ta žena je zlo skrz naskrz. Pochybujete o tom?“

Poirot pomalu odpověděl: „Získat jistotu je těžké.“

„Ale, proboha živého, cožpak to necítíte ve vzduchu? Všude kolem sebe? Přítomnost zla?“ zvolal Stephen Lane a Hercule Poirot pomalu přikývl hlavou.

Druhá kapitola

I

Když přišla Rosamund Darnleyová a sedla si vedle, Hercule Poirot se vůbec nesnažil zamaskovat své potěšení.

Jak po čase připustil, obdivoval Rosamund Darnleyovou nejvíc ze všech žen, které potkal. Líbila se mu její odlišnost, ladné křivky její postavy, energicky pyšné držení hlavy. Líbily se mu hezké uhlazené vlny jejích tmavých vlasů a náznak ironie v jejím úsměvu.

Měla na sobě šaty z nějakého materiálu v námořnické modři s nádechem bílé. Vypadaly velmi jednoduše díky nákladné střízlivosti

svých linií. Rosamund Darnleyová jako Rose Mond Ltd. byla jednou z nejvyhlášenějších módních návrhárek v Londýně.

„Myslím, že se mi tohle místo nelíbí,“ povzdechla. „Ptám se sama sebe, proč jsem sem přijela!“

„Ale už jste tu byla, ne?“

„Ano, před dvěma lety, o Velikonocích. Tehdy tu nebylo tolik lidí.“

Hercule Poirot se na ni vlídně podíval:

„Zdá se, že vás něco trápí. Je to tak?“

Přikývla. Pohupovala nohama sem a tam. Dívala se na ně.

„Potkala jsem přízrak, tak je to,“ přiznala.

„Přízrak, mademoiselle?“

„Ano.“

„Přízrak čeho? Nebo koho?“

„No, svůj přízrak.“

Poirot se jemně zeptal:

„Byl to bolestný přízrak?“

„Nečekaně bolestný. Připomnělo mi to, no víte...“

Odmlčela se, chvíli přemítala.

„Představte si mé dětství. Ne, vy nemůžete! Vy nejste Angličan!“

„Bylo to typicky anglické dětství?“ zeptal se Poirot.

„Ó, neuvěřitelně anglické! Ta krajina – velký zchátralý dům – koně, psi – procházky v dešti – lesní požáry – jablka v sadu – nedostatek peněz – starý tvídový oblek – večerní šaty, které se nosily stále dokola – zanedbaná zahrada – s obrovskými astrami vykvétajícími na podzim...“

„A vy se chcete vrátit?“ vyzvídal jemně Poirot.

Rosamund Darnleyová zavrtěla hlavou:

„Přeci se nemůžeme vrátit? Ne – to nejde. Ale chtěla bych pokračovat – jinak.“

Poirot ji pobídl:

„To jsem zvědav, povídejte.“

„Já vlastně nevím, vážně!“ zasmála se Rosamund.

„Když jsem byl mladý (a to je, mademoiselle, opravdu hodně let) hrála se hra nazvaná *Kdybys to nebyl ty, kým bys byl?* Odpověď

se psala do alb mladých dam. Měly zlaté okraje a byly vázány v modré kůži. A odpověď? Mademoiselle, není lehké ji najít.“

„Ano – předpokládám, že není,“ souhlasila Rosamund. „Bylo by to velké riziko. Nikdo by nechtěl vzít na sebe Mussoliniho nebo princeznu Alžbětu. Co se týče přátel, víme o nich příliš mnoho. Vzpomínám si, že jednou jsem potkala okouzující manžele. Byli k sobě tak galantní a roztomilí a vypadali, že spolu i po těch letech manželství dobře vycházejí, až jsem té ženě záviděla. Ochotně bych si to s ní vyměnila. Někdo mi potom řekl, že v soukromí spolu ti dva nemluví už jedenáct let!“

Zasmála se.

„A to tedy ukazuje, že jeden nikdy neví.“

Po chvíli Poirot pokračoval:

„Hodně lidí vám, mademoiselle, musí závidět.“

„To ano. Přirozeně.“

Přemýšlela o tom, rty se jí zkřivily nahoru do ironického úsměvu.

„Ano, jsem opravdu dokonalý typ úspěšné ženy! Těším se uměleckému uspokojení úspěšné kreativní umělkyně (opravdu mě baví navrhovat oblečení) a finančnímu uspokojení úspěšné obchodnice. Vede se mi dobře, mám dobrou postavu, ucházející obličej a ne příliš zlomyslný jazýček.“

Odmlčela se. Usmála se víc.

„Samozřejmě – nemám manžela! Tady jsem selhala, že, pane Poirote?“

Poirot galantně namítal:

„Mademoiselle, nejste vdaná proto, že nikdo mého pohlaví nebyl dostatečně výmluvný. Je to volba, nikoliv nutnost, že zůstáváte svobodná.“

„Ale stejně jste, jako všichni muži, určitě z hloubi duše přesvědčen, že žádná žena není spokojená, dokud se nevdá a nemá děti.“

Poirot pokrčil rameny.

„Vdát se a mít děti, to je normální úděl ženy. Pouze jedna žena ze sta – víc, z tisíce, si vybuduje takové jméno a pozici jako vy.“

Rosamund se zatvářila podivně:

„Nícméně nejsem nic jiného než zoufalá stará panna! Tak se ostatně dneska cítím. Byla bych šťastnější se dvěma pencemi ročně a velkým tichým tupým manželem a houfem spratků běhajících kolem. Mám pravdu?“

Poirot pokýval hlavou:

„Když to říkáte, pak ano, mademoiselle.“

Rosamund se zasmála, její rovnováha byla najednou zpátky. Vzala si cigaretu a zapálila si.

„Je vidět, že umíte jednat se ženami, pane Poirote. Teď by se mi chtělo zaujmout opačné stanovisko a přít se s vámi ve prospěch kariéry ženy. Samozřejmě že se takhle mám zatraceně dobře – a já to vím!“

„Pak tedy je všechno v nejlepším pořádku – a budeme si říkat, jak je u moře báječně, souhlasíte?“

„Určitě.“

Teď zase Poirot vytáhl cigaretové pouzdro a zapálil si jednu z těch drobných cigaret, kterými předstíral kouření.

Zkoumavě pozoruje stoupající kouř, zamumlal:

„Tak pan – ne, kapitán Marshall je váš dlouholetý přítel, mademoiselle?“

Rosamund se vzpřímila a zeptala se:

„Odkud tohle víte? Aha, předpokládám, že vám to řekl Ken sám.“

Poirot zavrtěl hlavou.

„Nikdo mi nic neřekl. Koneckonců, mademoiselle, jsem detektiv. Bylo snadné dojít k tomuto závěru.“

„Ale jak?“ nechápala Rosamund Darnleyová.

„Tak poslouchejte! Jste tu už týden. Jste živá, veselá, bezstarostná. Dnes najednou mluvíte o přízracích ze starých časů. Co se stalo? Několik dní už nikdo nový nepřišel, až včera večer se objevil kapitán Marshall, jeho žena a dcera. A dneska taková změna! To je jasné!“

„Ano, je to pravda,“ přiznala Rosamund. „Kenneth Marshall a já jsme víceméně vyrůstali spolu. Marshallovi byli naši sousedé. Ken byl ke mně vždycky hodný – i když samozřejmě povznesený, protože

byl o čtyři roky starší. Neviděla jsem ho velmi dlouho. Určitě to bude – aspoň patnáct let.“

„Dlouhá doba,“ podotkl Poirot.

Rosamund zamyšleně přikývla.

Po chvíli mlčení se Hercule Poirot zeptal:

„Je sympatický, že?“

Rosamund nadšeně souhlasila:

„Ken je drahoušek. Jeden z nejlepších. Hrozně tichý a rezervovaný. Řekla bych, že jeho jedinou chybou je *záliba* uzavírat nešťastná manželství.“

„Ach –“ odtušil chápavě Poirot a Rosamund Darnleyová pokračovala.

„Kenneth je hlupák – absolutní hlupák co se žen týče! Pamatuje se na ten případ Martingdaleová?“

Poirot svažtil čelo.

„Martingdaleová? Martingdaleová? Nebyl to arzén?“

„Ano. Před sedmnácti nebo osmnácti lety. Ta žena byla obviněna z vraždy svého manžela.“

„A u něj se prokázalo, že požíval arzén, a ona byla zproštěna viny?“

„Správně. No, a po jejím osvobození se s ní Ken oženil. To jsou ty hlouposti, které dělá.“

Hercule Poirot šeptl:

„Ale když byla nevinná?“

Rosamund Darnleyová netrpělivě souhlasila:

„Ano, myslím si, že *byla* nevinná. Nikdo to opravdu neví! Ale je spousta jiných žen na světě, se kterými se lze oženit, aniž by si člověk musel brát někoho, kdo je obviněn z vraždy.“

Poirot neřekl nic. Možná věděl, že když bude mlčet, Rosamund Darnleyová bude pokračovat. A taky ano.

„Jistě, byl velmi mladý, bylo mu pouhých dvacet jedna. Byl do ní blázen. Zemřela, když se narodila Linda – rok po svatbě. Myslím, že Keňa její smrt hrozně zničila. Potom hodně vyváděl – snažil se zapomenout, předpokládám.“

Odmlčela se.

„A pak přišla tahle záležitost s Arlenou Stuartovou. V té době byla v Revue. Byl tu ten případ rozvodu Codringtonových. Lady Codringtonová se rozváděla s Codringtonem, jak uvádí Arlena Stuartová. Říká se, že lord Codrington byl do ní absolutně poblázněný. Mělo se za to, že se budou brát, jakmile bude rozhodnutí o rozvodu konečné. Ve skutečnosti si ji ale potom nevzal. Nekompromisně ji odmítl. Myslím, že ho vlastně žalovala pro porušení slibu. Tak či tak, ta věc vyvolala ve své době hodně rozruchu. A co se stane dál – Ken jde a vezme si ji. Hlupák – úplný hlupák!“

Hercule Poirot zamumlal:

„Měli bychom muže za takovou pošetilost omluvit – ona je krásná, mademoiselle.“

„Ano, o tom není pochyb. Před třemi lety došlo k dalšímu skandálu. Starý sir Roger Erskine jí zanechal všechny své peníze. Myslela bych, že to otevře Kenovi oči, jestli je něco vůbec kdy otevře.“

„A neotevřelo?“

Rosamund Darnleyová pokrčila rameny.

„Říkám vám, že jsem se s ním neviděla dlouhé roky. Lidé ale povídají, že to přijal absolutně vyrovnaně. Proč – to bych ráda věděla? Cožpak jí absolutně slepě věří?“

„Mohou to být jiné důvody.“

„Ano. Pýcha! Nenechat na sobě nic znát! Nevím, co k ní opravdu cítí. Nikdo to neví.“

„A ona? Co k němu cítí ona?“

Rosamund na něj zůstala koukat a podivila se:

„Ta? Taje světový přeborník ve zlatokopectví. A nymfomanka zároveň. Vyskytne-li se v dosahu sta metrů něco pohledného v kalhotách, vydá se Arlena na lov! Je taková.“

Poirot pomalu pokýval hlavou v absolutním souhlasu:

„Ano, co říkáte, je pravda... Její oči hledají jedinou věc – muže.“

Rosamund dodala:

„Teď se zaměřila na Patricka Redferna. Je to hezký muž – a spíš jednoduchý typ – zkrátka má rád svou ženu a není záletník. To je ideální sousto pro Arleny. Líbí se mi malá paní Redfernová – je hez-

ká svým zvláštním vybledlým způsobem – ale nemyslím, že bude mít špetku naděje proti té nymfomanské tygřici Arleně.“

Poirot přikývl:

„To ne, přesně jak říkáte.“

Vypadal smutně.

Rosamund pokračovala:

„Christine Redfernová byla, myslím, učitelka. Je to ten typ, co si myslí, že intelekt hraje rozhodující roli. Tohle je pro ni tvrdý šok.“

Poirot mrzutě potřásl hlavou.

Rosamund vstala. Prohlásila:

„No, je to nespravedlivé.“ Neurčitě dodala: „Někdo by s tím měl něco udělat.“

//

Linda Marshallová bez nadšení zkoumala svůj obličej v zrcadle v ložnici. Vůbec se jí nelíbil. V této chvíli jí připadal jen velmi kostnatý a pihatý. S nelibostí zaznamenala hustou kštici nevýrazných hnědých vlasů (myš, říkala si v duchu pro sebe), své zelenošedé oči, vysoko posazené lícni kosti a dlouhou, bojovně vystupující bradu. Pusa a zuby snad nebyly tak špatné – ale co znamenají zuby? A tohle na nose, to je nový pupínek?

S úlevou usoudila, že to není uhřík. Pomyslela si:

Je příšerné být šestnáctiletá – prostě *příšerné*.

Člověk nějak neví, jak to s ním je. Linda byla nemotorná jako hříbě a pichlavá jako ježek. Stále si byla vědoma své neohrabanosti i toho, že není ani hříbě, ani ježek. Ve škole to ještě nebylo tak zlé. Ale teď vyšla školu. Nikdo přesně nevěděl, co bude dělat dál. Otec mluvil neurčitě o tom, že ji pošle příští zimu do Paříže. Linda nechtěla do Paříže – ale nechtěla taky ani zůstat doma. Až doted' si nikdy pořádně neuvědomila, jak moc nerada má Arlenu.

Lindin mladý obličej se napnul, její zelené oči ztvrdly.

Arlena...

Je to *bestie* – *bestie*... pomyslela si.

Nevlastní matka! Je to odporné mít nevlastní matku, všichni to říkají. A je to pravda! Ne že by na ni Arlena byla nepříjemná. Většinou si dívky sotva všimla. Ale když si jí všimla, skrýval její pohled,

její slova pohrdavé pobavení. Dokonalá elegance a rozvážnost Arleniných pohybů jen zdůrazňovaly Lindinu pubertální neohrabanost. Když byla poblíž Arleny, styděla se za to, jak je nedospělá a neotesaná.

Ale nebylo to jen tohle. Ne, nebylo to jen to.

Linda pátrala chaoticky v zákoutích své paměti. Neuměla moc dobře rozeznávat a pojmenovávat své pocity. Bylo to něco, co Arlena *způsobovala* lidem – domovu –

Je zlá, rozhodla Linda. Je velmi, velmi zlá.

Ale nemůžete toho jen tak nechat. Nemůžete ohrnout nos s morální nadřazeností a vypustit ji z hlavy.

Bylo to něco, co působila lidem. Otec, teď je otec úplně jiný...

Zamyslela se nad tím. Otec – jak ji jde vyzvednout ze školy. Otec – když ji jednou vzal na výlet lodí. A otec doma – s Arlenou. Všichni – všichni nějak utlumení a ne – a *nepřítomní*.

Linda si zoufala:

A takhle to půjde dál. Den za dnem – měsíc po měsíci. Nesnesu to.

Život se před ní rozprostřel – bez konce – jako série dní pokažených a otrávených Arleninou přítomností. Byla ještě dětinská a chyběl jí smysl pro proporce. Rok se Lindě zdál jako věčnost.

Velká temná trýznivá vlna nenávisti vůči Arleně zachvátila její mysl:

Chtěla bych ji zabít. Ach, kéž by umřela...

Vzhlédla od zrcadla k moři tam dole.

Tohle místo je opravdu docela prima. Nebo, mohlo by být prima. Všechny ty pláže, zátoky a tajuplné pěšinky. Tolik k prozkoumávání. A místa, kam se mohl člověk jen tak vydat a zabavit se. Také tu byly jeskyně, jak jí řekli Cowanovi kluci.

A znovu to přání: Kdyby tak Arlena zmizela, mohla bych si užívat.

V myšlenkách se vrátila k jejich příjezdu večer. Bylo velmi vzrušující přijíždět z pevniny. Příliv dosahoval až přes příjezdový můstek. Dorazili ve člunu. Hotel vypadal zajímavě, nezvykle. A pak na terase vyskočila vysoká tmavá žena a zavolala:

„Jé, Kennethe!“

A její otec, strašně překvapený, vykřikl:

„Rosamund!“

Linda zkoumala Rosamund Darnleyovou tvrdě a kriticky, jak to dělají mladí, a došla k rozhodnutí, že Rosamund vyhověla jejím nárokům. Rosamund, pomyslela si, je rozumná. A pěkně jí rostly vlasy – jako by k ní patřily – většině lidí vlasy jakoby nepasují. A měla pěkné šaty. A taky tak trochu pobavený obličej – ale jakoby pobavený zevnitř, nikoliv ostatními. Rosamund byla k ní, Lindě, milá. Nerozplývala se, ale ani *neříkala* věci. (Pod pojem „říkat věci“ řadila Linda celou řadu různých averzí.) A Rosamund nevypadala, že by si myslela, že je Linda blázen. Ve skutečnosti se k Lindě chovala, jako by byla opravdovou lidskou bytostí. Linda se tak zřídka cítila jako opravdová lidská bytost, že byla velice vděčná, když se zdálo, že ji za ni někdo považuje.

Vypadalo to, že otec je také rád, že slečnu Darnleyovou vidí.

Zvláštní – vypadal zničeně úplně jinak. Vypadal – vypadal – Linda si tím lámala hlavu – aha, *mladý*, to je ono! Smál se veselým chlapeckým smíchem. Ted když o tom Linda přemýšlela, jen velmi zřídka ho slyšela se smát.

Cítila se zmatená. Jako by zahlédla úplně jinou osobu. Pomyslela si:

Ráda bych věděla, jaký byl otec, když mu bylo jako mně...

Ale bylo to příliš těžké. Vzdala to.

Hlavou jí proběhla představa.

Jak skvělé by bylo, kdyby sem přijeli a objevili zde slečnu Darnleyovou – jen ona a otec.

Na chvíli před sebou viděla obrázek. Otec, mladistvý a smějící se, slečna Darnleyová, taková, jaká je – a všechna ta zábava, kterou si lze užít na ostrově – koupání – jeskyně –

Znovu vše zčernalo.

Arlena. Člověk se nemohl dobře bavit, když byla Arlena nablízku. Proč ne? No, ona, Linda, tedy nemohla. Nemůžete být šťastní, když je tu osoba, kterou nenávidíte. Ano, nenávidíte. Nenáviděla Arlenu.

Ta temná spalující vlna nenávisti se velmi pomalu začala zvedat znovu.

Lindin obličej úplně zbělel. Ústa se malinko pootevřela. Panenky oči se stáhly. A prsty ztuhly a začaly se do sebe...

///

Kenneth Marshall zaklepal na dveře manželčina pokoje. Když se ozvala, otevřel dveře a vešel.

Arlena právě prováděla poslední úpravy své toalety. Oblékla se do zářivě zelené a vypadala jako mořská panna. Stála před zrcadlem a líčila se řasenkou.

„Á, to jsi ty, Keně.“

„Ano. Chtěl jsem vědět, jestli už jsi hotová.“

„Ještě chvíličku.“

Kenneth Marshall popošel k oknu. Díval se na moře. Jeho obličej jako obvykle neprozrazoval žádné emoce. Příjemný a normální. ,

Otočil se a zeptal se: .

„Arleno?“

„Ano?“

„Předpokládám, že s Redfernem ses už někdy setkala.“

Arlena nenuceně odpověděla:

„Ale ano, miláčku. Někde na nějakém koktejlovém večírku. Takový drahoušek.“

„Taky si myslím. Vědělas, že on a jeho žena přijedou sem?“

Arlena otevřela doširoka oči.

„To ne, miláčku. Bylo to *velikánské* překvapení!“

Kenneth Marshall pronesl tiše:

„Napadlo mě, že to možná byl důvod, proč jsi přišla s tímhle místem. Velmi jsi stála o to, abychom sem jeli.“

Arlena položila řasenku. Obrátila se k němu. Usmívala se – byl to jemný, svůdný úsměv:

„Někdo mi o tomhle místě řekl. Myslím, že to byli Rylandovi. Říkali, že to je prostě tak báječné – tak nedotčené! Copak tobě se tu nelíbí?“

„Nejsem si jist,“ odsekl Kenneth Marshall.

„Ale, miláčku, vždyť zbožňuješ koupání a to lenošení kolem. Jsem si jista, že si to tu prostě zamiluješ.“

„Vidím, že ty si to tu miníš užít.“

Oči se jí trochu rozšířily. Podívala se na něj nejistě a Kenneth Marshall pokračoval:

„Myslím si, že pravda je taková, žes řekla mladému Redfernovi, že sem přijedeš.“

Arlena žadonila:

„Kennethe, miláčku, nebudeš příšerný, že ne?“

„Podívej se, Arleno, já vím, co jsi zač. Je to takový hezký mladý pár. Ten chlapec má svou ženu opravdu rád. Musíš jim to zničit?“

„Je to tak nefér obviňovat mě. *Neudělala* jsem nic – vůbec nic,“ bránila se Arlena. „Nemůžu nic dělat, když –“

„Když co?“ pobídl ji.

Víčka se jí zachvěla.

„No jistě. Víím, že muži kvůli mně blázní. Ale já za to nemůžu. Prostě se tak chovají.“

„Takže připouštíš, že ten mladý Redfern je do tebe blázen?“

„Je to od něj opravdu hloupé,“ zamumlala Arlena a popošla o krok blíž k manželovi.

„Ale ty přece víš, Keně, že ve skutečnosti nestojím o nikoho jiného než o tebe.“

Podívala se na něj přes své namalované řasy.

Byl to nádherný pohled – pohled, kterému by odolalo jen málo mužů.

Kenneth Marshall se na ni vážně zahleděl, jeho obličej byl stále vyrovnaný. Hlas měl tichý, když prohlásil:

„Myslím, že tě znám moc dobře, Arleno...“

IV

Když jste vyšli z hotelu jižní stranou, terasy a pláž byly přímo pod vámi. Byla tu také pěšina, která vedla dál podél útesů na jihozápadě ostrova. Kousek po ní a několika schody se dalo sestoupit k řadě výklenků v útesu, které byly na hotelové mapě označeny jako Sluneční terasa. Ve výklencích stála křesílka.

Do jednoho z nich přišel hned po večeři Patrick Redfern se svou ženou. Byla krásná jasná noc se zářícím měsícem. i

Redfernovi se posadili. Chvilku byli potichu.

Konečně vzdychl Patrick Redfern:

„To je úžasný večer, vid', Christine?“

„Ano.“

Něco v jejím hlase ho zneklidnilo. Seděl a nedíval se na ni.

„Věděl jsi, že tady bude ta žena?“ zeptala se Christine tiše.

Prudce se otočil:

„Nevím, kam míříš.“

„Myslím, že víš.“

„Tak podívej, Christine. Nevím, co tě popadlo –“

Přerušila ho chvějícím se hlasem plným roztrpčení:

„Popadlo mě? Snad co popadlo *tebe*.“

„Nic mě nepopadlo.“

„Ale Patricku! Ale ano! Trval jsi na tom, že sem pojedeme. Byl jsi hodně neústupný. Chtěla jsem jet opět do Tintagelu, kde – kde jsme byli na svatební cestě. Ty jsi byl rozhodnut jet sem.“

„No a proč ne? Je to fascinující místo.“

„Snad. Ale tys chtěl jet sem, protože sem jela ona.“

„Ona? Kdo je to ona?“

„Paní Marshallová. Ty – ty jsi do ní zblázněný.“

„Proboha, Christine, nebuď směšná! To k tobě nejde, být žárlivá.“

Vztekal se trochu nepřesvědčivě. Přeháněl to.

„Byli jsme tak šťastní,“ vzdychla.

„Šťastní? Samozřejmě že jsme byli šťastní! *Jsme* šťastní. Ale nebudeme dál šťastní, pokud nebudu moct ani mluvit s jinou ženou, bez toho abys nezačala vyvádět.“

„Tak to není.“

„Ano, je. V manželství musí mít člověk přátelské vztahy s jinými lidmi. Tenhle podezřívavý přístup je úplně špatně. Já – já nemůžu mluvit s hezkou ženou, abys ty neudělala závěr, že jsem do ní zamilovaný –“

Zarazil se a pokrčil rameny.

„*Jsi* do ní zamilovaný...“ posteskla si Christine.

„Nebuď blázen, Christine! Já – sotva jsem s ní promluvil.“

„To není pravda.“

„Proboha tě prosím, nezačínej žárlit na každou hezkou ženu, na kterou narazíme.“

„Ona není jen nějaká hezká žena!“ naléhala Christine. „Ona – ona je *jiná*! Ona je špatné znamení! Ano, je. Uškodí ti, Patricku, prosím, *nech toho*! Pojďme odsud.“

Patrick Redfern vysunul bojovně bradu. Vypadal najednou velmi mladě, když vzdorovitě říkal:

„Nebud’ směšná, Christine. A – nedohadujme se o tom.“

„Já se nechci hádat.“

„Tak se chovej jako rozumný člověk. No tak, pojďme zpátky do hotelu.“

Vstal. Po chvilce vstala i Christine a povzdychla: „No dobrá...“

Ve vedleším výklenku seděl Hercule Poirot a smutně pokyvoval hlavou.

Někteří lidé by se úzkostlivě vzdálili z doslechu soukromého rozhovoru. Nikoliv však Hercule Poirot. Neměl žádné takové skrupule.

„Kromě toho,“ jak vysvětloval svému příteli Hastingsovi později, „byla to otázka vraždy.“

Hastings překvapeně namítl:

„Ale ta vražda se tehdy ještě nestala.“

Hercule Poirot si povzdechl a odvětil:

„Ale už, *mon cher*, to k ní velmi jasně směřovalo.“ :

„Tak proč jste jí nezabránil?“

A Hercule Poirot se vyjádřil, tak jako už předtím v Egyptě, že když se někdo rozhodne provést vraždu, není lehké zabránit mu. Nedává si vinu za to, co se stalo. Bylo to, podle něj, nevyhnutelné.

Třetí kapitola

I

Rosamund Darnleyová a Kenneth Marshall seděli na měkkém trávníku na útesu, z něhož byl výhled na Zátoku racků. To bylo na východní straně ostrova. Lidé se sem někdy chodili ráno vykoupat, když chtěli mít klid.

„Je prima být takhle pryč od lidí,“ libovala si Rosamund.

„Hm... ano,“ zamumlal sotva slyšitelně Marshall.

Překulil se a čichal ke krátkému trávníku.

„Pěkně voní. Vzpomínáš na pahorkatinu v Shipley?“

„To ano.“

„Moc fajn, ty časy.“

„Ano.“

„Ty ses moc nezměnila, Rosamund.“

„Ano, změnila. Změnila jsem se hrozně moc.“

„Jsi velmi úspěšná a bohatá, to všechno ano, ale jsi stále ta stejná Rosamund.“

„Kéž bych byla,“ šeptla Rosamund.

„Co tím myslíš?“

„Nic. Je přeci škoda, Kennetha, že si neumíme podržet dobré vlastnosti a vznešené ideály, které jsme měli, když jsme byli mladí, ne?“

„Nevím o tom, že bys měla zvlášť dobrou národu, má drahá. Mívala jsi pěkné záchvaty zuřivosti. Jednou jsi mě málem uškrtila, když ses vztekala.“

Rosamund se zasmála:

„Pamatuješ, jak jsme tehdy vzali Tobyho na vodní krysy?“

Strávili několik minut vzpomínáním na dávná dobrodružství a pak ztichli.

Rosamund si prsty pohrávala s přezkou své kabely.

„Kennetha?“ řekla nakonec.

„Uhm.“ Nezřetelně odpověděl. Stále ležel obličejem v trávě.

„Když ti povím něco, co je asi strašně drzé nebo vlezlé, přesta-neš se mnou už napořád mluvit?“

Obrátil se a posadil.

„Nemyslím,“ řekl vážně, „že bych kdy považoval něco, co jsi řekla, za drzé nebo vlezlé. Víš, ty jsi *na svém místě*.“

Přikývla na znamení, že přijímá vše, co tato poslední věta znamená. Jen náhlou radost, která ji zaplavila, si schovala pro sebe.

„Kennetha, proč se nerozvedeš se svou ženou?“ s

Jeho obličej se změnil. Ztvrdl – šťastný výraz zmizel. Vyndal si dýmku z kapsy a začal ji plnit.

Rosamund se omlouvala:

„Promiň, jestli jsem se tě dotkla.“

„Nedotkla ses mě,“ řekl tiše.

„Tak tedy, proč ne?“

„Tomu nerozumíš, holčičko.“

„Máš ji – tak strašně rád?“

„O to nejde. Víš, oženil jsem se s ní.“

„Já vím. Ale ona je – známá firma.“

Chvilku o tom uvažoval a pečoval pečlivě tabák.

„Opravdu? Ano, myslím, že je.“

„Mohl by ses s ní rozvést, Keně.“

„Moje zlatá holčičko, nemáš vůbec co říkat takovou věc. To, že muži kvůli ní ztrácejí hlavu, ještě neznamená, že ona ztrácí svou.“

Rosamund spolkla svou první reakci. Pak pokračovala:

„Mohl bys to zařídit tak, že by se ona rozvedla s tebou – jestli dáváš přednost takovému řešení.“

„Troufám si říct, že mohl.“

„Měl bys, Keně. Opravdu, myslím to vážně. Je tu to dítě.“

„Linda?“

„Ano, Linda.“

„Co s tím má Linda společného?“

„Arlena není pro Lindu dobrá. Opravdu ne. Myslím, že Linda dobře věci *cítí*.“

Kenneth Marshall si zapálil dýmku. Mezi bafáním přiznal:

„Ano – něco na tom je. Domnívám se, že Arlena a Linda nejsou jedna pro druhou moc dobré. Možná to není pro děvče to správné. Je to trochu znepokojivé.“

„Mně se Linda líbí – moc. Je v ní něco jemného.“

„Je jako její matka. Linda nese věci těžce jako Ruth.“

„Takže nemyslíš, že by ses měl opravdu zbavit Arleny?“ naléhala Rosamund.

„Zařídit rozvod?“

„Ano. Lidé to pořád dělají.“

„Ano, a to je právě to, co nenávidím,“ prudce reagoval Kenneth.

„Nenávidíš?“ Byla vylekaná.

„Ano. Ten přístup k životu, který je dnes. Když si vezmeš věc a nelíbí se ti, pak se z ní co nejrychleji vyvlíkneš! Ztraceně, musí tu přece být něco takového jako dobrá víra. Když se oženíš se ženou a

zavážeš se starat se o ni, pak je na tobě, abys to dělal. Tady se ukážeš. Vzal sis to na sebe. Je mi zle z rychlých sňatků a snadných rozvodů. Arlena je moje manželka a tak to je.“

Rosamund se předklonila a tiše se zeptala:

„Takže u tebe je to ‚dokud nás smrt nerozdělí‘?“

„Přesně tak,“ přikývl Kenneth Marshall.

„Aha,“ povzdechla Rosamund.

//

Pan Horace Blatt, který se vracel do zálivu Leathercombe úzkou klikaticí se cestou, na rohu málem zajel slečnu Redfernovou.

Jak se složila na zídku, pan Blatt prudce šlápl na brzdy a zastavil svůj vůz.

„Holá, holá,“ volal pan Blatt bezstarostně.

Byl to velký muž, červený v obličeji a s kšticí zrzavých vlasů kolem lesknoucí se pleši.

Pan Blatt neskryval své ambice být středem pozornosti všude, kde se náhodou objevil. Hotel Pirátská vlajka potřeboval podle jeho názoru, prezentovaného poněkud halasně, osvěžení. Mátlo ho, proč se lidé náhle ztrácejí a mizí, když on se někde objeví.

„Udělal jsem z vás skoro jahodovou zavařeninu, co?“ ptal se pan Blatt vesele.

„Ano, to ano,“ souhlasila Christine.

„Naskočte si,“ vyzval ji pan Blatt.

„Ne, děkuji – myslím, že půjdu pěšky.“

„Nesmysl, k čemu jsou auta?“

Christine Redfernová se přeci jen podvolila a do vozu nasedla.

Pan Blatt znovu nastartoval motor, který zhasl, když předtím tak náhle zastavil. Začal se vyptávat:

„A co se tady procházíte tak sama? Co se to děje – takové hezké děvče...“

„Ale já jsem ráda sama.“

Pan Blatt do ní silně šťouchl loktem, až málem autem narazil do zídky.

„To děvčata říkají vždycky, ale nemyslí to vážně. Vždyť víte, tohle místo, Pirátská vlajka, potřebuje trochu oživení. Není tu nic na

obveselení. *Žádný život*. No jistě, je tu hodně nudných patronů. V prvé řadě hodně dětí a pak taky dost páprdů. Třeba ten angloindický otrava nebo ten atletický kněz, ti tlachající Američani a ten cizinec s tím knírem – ten jeho knír mě vždycky rozesměje! Hádal bych, že je to kadeřník nebo něco takového.“

Christine potřásla hlavou.

„Ale ne, je to detektiv.“

Pan Blatt znovu skoro narazil do zídky.

„Detektiv? Chcete říct, že je tady v *přestrojení*?“

Christine se mírně usmála:

„To ne, *je* opravdu takový. Jmenuje se Hercule Poirot. Určitě jste o něm slyšel.“

Pan Blatt přemítal:

„Nevybavuju si dobře jeho jméno. Ale ano, ano, *slyšel* jsem o něm. Ale myslel jsem, zeje mrtvý. Hrome, už *měl* být mrtvý. Po čem tady jde?“

„Po ničem – je tu jen na dovolené.“

„No, mohl by být,“ zdálo se, že pan Blatt o tom má své pochyby. „Vypadá trochu jako nevychovanec, co?“

„No,“ řekla Christine a zarazila se. „Možná je trochu podivín.“

„Já říkám,“ oznamoval pan Blatt, „co je špatného na Scotland Yardu? Kupujte vždycky britské zboží.“

Dojel až na úpatí kopce a s vítězoslavným zatroubením hnál auto do garáže Pirátské vlajky, která byla kvůli přílivu na pevnině proti hotelu.

///

Linda Marshallová se rozhlížela po malém krámku, který tu byl pro návštěvníky zálivu Leathercombe. Po jedné jeho straně stály police s knihami, k zapůjčení za dvě pence. Nejnovější z nich vyšly před deseti lety, jiné před dvaceti a některé byly ještě starší.

Linda váhavě vzala z police první z nich, pak další a nahlédla do nich. Usoudila, že by asi nečetla *Čtyři brka* nebo *Naopak*. Vyndala malý čtvercový svazek v hnědé teletině.

Čas ubíhal...

Linda zasunula polekaně knihu zpátky do police, když se ozvala Christine Redfernová:

„Co to čteš, Lindo?“

Linda rychle odpověděla:

„Nic. Hledám nějakou knihu.“

Náhodně vytáhla *Sňatek Williama Ashe* a vykročila k pultu šmátrajíc po dvoupecnici.

„Pan Blatt mě teď vzal domů,“ vysvětlovala Christine. „Ale nejdřív mě skoro přejel. Měla jsem pocit, že s ním nevydržím celou cestu, a tak jsem se vymluvila, že musím něco koupit.“

Linda se rozhorlila:

„Je příšerný, co? Vždycky vypráví, jak je bohatý, a dělá ty nejhorší vtipy.“

„Myslím, že je to spíš chudák. Člověku ho musí být opravdu líto.“

Linda nesouhlasila. Neviděla nic, kvůli čemu by jí mělo být pa-na Blatta líto. Byla mladá a nemilosrdná.

Šla s Christine Redfernovou ven z krámků a dolů na můstek.

Byla ponořena do svých myšlenek. Měla Christine Redfernovou ráda. Ona a Rosamund Darnleyová byly podle Lindina názoru jediné snesitelné osoby na tomto ostrově. Ani jedna z nich toho s ní moc nenamluvila. Teď, když šly, neřekla Christine vůbec nic. To považovala Linda za rozumné. Když nemáš nic smysluplného, tak proč pořád tlachat?

Úplně se ztratila ve svých zmatcích.

Najednou vyhrkla:

„Paní Redfernová, měla jste někdy pocit, že všechno je tak příšerné – tak hrozné – že – že *prasknete*...?“

Slova byla skoro komická, ale Lindin obličej, stažený a plný úzkosti, vůbec ne. I když se na ni Christine Redfernová dívala nejdřív nejistě, jen pomalu chápajícím pohledem, rozhodně nenacházela nic k smíchu...

Prudce zadržela dech a odpověděla:

„Ano – ano – měla jsem – právě takový pocit...“

IV

„Tak vy jste ten slavný detektiv, jo?“ vyptával se pan Blatt. Seděli v baru, jeho oblíbeném doupěti.

Hercule Poirot přijal tuto poznámku jako obvykle bez náznaku skromnosti a pan Blatt pokračoval.

„A co tady děláte – ve službě?“

„Ne, ne. Odpočívám. Jsem na dovolené.“

„To byste řekl tak jako tak, což?“ zamrkal pan Blatt.

„Pravděpodobně ne,“ odtušil Poirot.

„Ale, no tak!“ ubezpečoval ho Blatt. „Vždyť u *mne* by to bylo naprosto v bezpečí. Já nevyzvoním všechno, co slyším. Naučil jsem se držet jazyk za zuby už dávno. Nebyl bych tam, kde jsem, kdybych to neuměl. Ale víte, jaká je většina lidí – žvaní a žvaní o všem, co uslyší! To si při vašem řemesle nemůžete dovolit! A proto musíte dělat, jako že jste tu jen na dovolené.“

„A proč si myslíte, že nejsem?“

Pan Blatt přimhouřil jedno oko a oznámil:

„Vyznám se v lidech. Člověk jako vy by byl v Deauville nebo Le Touquet nebo dole v Juan les Pins. Tam je váš – jak se to říká? – druhý domov.“

Poirot si vzdychl. Podíval se z okna. Pršelo a ostrov byl obestřen mlžným závojem. Prohlásil:

„Je možné, že máte pravdu! Tam je alespoň v deštivém počasí nějaké rozptýlení.“

„Staré dobré kasino!“ oživil pan Blatt. „Víte, po většinu svého života jsem musel tvrdě pracovat. Nebyl čas na dovolené nebo radovánky. Chtěl jsem se vypracovat a vypracoval jsem se. Ted si můžu dělat, co chci. Moje peníze jsou stejně dobré jako kohokoliv jiného. A za poslední roky, to vám tedy řeknu, jsem poznal život.“

„Skutečně?“ zamumlal Poirot.

„Vůbec nevím, proč jsem přijel sem,“ pokračoval pan Blatt.

„Také jsem si říkal.“ :

„Cože?“

Poirot mávl výmluvně rukou.

„Ani já nejsem nevšímavý. Očekával bych, že vy si spíš vyberete Deauville nebo Biarritz.“

„A místo toho jsme oba tady, co?“

Pan Blatt se chraplavě zasmál.

„Opravdu nevím, proč jsem sem přijel,“ přemítal. „Víte, myslím, že to znělo *romanticky*. Hotel Pirátská vlajka, Pašerácký ostrov. Znáte to, taková adresa vás potěší. Připomene vám dobu, kdy jste byl malý. Piráti, pašeráctví, a tak.“

Znovu se zasmál, tentokrát poněkud rozpačitě.

„Jako kluk jsem docela dost jezdil na lodi. Ne v těchto končinách. Dál na východním pobřeží. Zvláštní – záliba v těchto věcech člověka nikdy úplně neopustí. Mohl jsem mít špičkovou jachtu, kdybych chtěl, ale nějak mě to neláká. Baví mě blbnout si v té malinké jole. Redfern je taky zapálený do plachtění. Párkrát se mnou byl. Teď ho ale nemůžu chytit – stále se točí kolem té rudovlasé Marshallové ženy.“

Odmlčel se, pak ztišil hlas a pokračoval:

„V tomhle hotelu jsou většinou samí suchaři! Paní Marshallová je skoro jediné rozptýlení! Dovedu si představit, že Marshall má plné ruce práce, aby ji ohlídal. Říká se o ní spousta věcí, co bylo, když ještě hrála – a *potom*! Muži po ní blázní. Uvidíte, že tu budou problémy.“

„Jaké problémy?“ ptal se Poirot a Horace Blatt odpověděl:

„To se uvidí. Řekl bych, když se podívám na Marshalla, že má velmi zvláštní popudlivou povahu. Vlastně já vím, že je takový. Něco jsem o něm slyšel. Znam tyhle tiché typy. Nikdy nevíte, na čem u takových lidí jste. Redfern by si raději měl dávat pozor –“

Zarazil se, neboť zmíněná osoba právě přišla do baru. Spustil znovu, tentokrát nahlas a rozpačitě.

„Jak říkám, plavba na jachtě kolem tohoto pobřeží je velká zábava. Zdravím, Redferne, dáte si jednu se mnou? Co si dáte? Suché martini? Fajn. A vy, pane Poirote?“

Poirot zavrtěl hlavou.

Patrick Redfern se posadil:

„Jachting? Nejlepší zábava na světě. Kéž bych se tomu mohl víc věnovat. Jako kluk jsem trávil většinu času na loďce a plavil se kolem tohoto pobřeží.“

Poirot se zajímal: ..

„To asi znáte tohle místo dobře?“

„To bych řekl! Znal jsem to tu, ještě než tady stál hotel. Na ostrově bylo pár rybářských domků v zálivu Leathercombe a polozřícený starý dům, všechno zavřené.“

„Tady byl dům?“

„No jasně, ale nikdo v něm dlouhá léta nežil. Prakticky se rozpadal. Vyprávěla se spousta historek o tajných chodbách vedoucích z domu až k Jeskyni skřítků. Pamatuju si, že jsme pořád hledali ty tajné chodby.“

Horace Blatt se polil. Zaklel, utřel se a zeptal se:

„Co je to ta Jeskyně skřítků?“

„Aha, vy ji neznáte? Je to v Zátocě skřítků,“ vysvětloval Patrick. „Vchod není lehké najít. Leží po jedné straně nakupených balvanů. Taková dlouhá, úzká štěrbina. Jen abyste se mohli protáhnout. Uvnitř se rozšiřuje na docela velkou jeskyni. Dokážete si představit, co to bylo za zábavu pro malého kluka! Ukázal mi ji starý rybář. A dnes už o ní nevědí ani rybáři. Nedávno jsem se jednoho ptal, proč se to místo jmenuje Zátoka skřítků, a nedokázal mi odpovědět.“

„Ale já tomu stále nerozumím,“ nechápal Poirot. „Kdo je to ten skřítek?“

Patrick Redfern vykládal:

„Tak to je typický Devonshire. Místní pověst. V Sheepstoru na vřesovištích je skřítkova jeskyně. Máte tam položit špendlík jako dárek pro skřítko. Skřítek je jakýsi přízrak močálů.“

„Ach tak! Ale to je zajímavé,“ pobízел ho Poirot a Patrick Redfern pokračoval:

„V Dartmooru je pořád velká tradice skřítků. Jsou tu skalnaté kopce, po kterých se podle pověsti skřítkové prohánějí. A předpokládám, že farmáři, kteří se vracejí domů po těžké noci, se stále vymlouvají na to, že jejich kroky řídil skřítek.“

Horace Blatt se ujišťoval:

„Říkáte, když jich mají pár v sobě?“ :

Patrick Redfern poznamenal s úsměvem:

„To je určitě to nejlepší vysvětlení!“

Blatt se podíval na hodinky:

„Jdu na večeři. Koneckonců, Redferne, moji oblíbenci jsou piráti, ne skřítkové.“

Když Blatt odešel, Patrick Redfern se smál:

„Skutečně bych rád viděl, jak tohohle chlápka vede skřítek!“

Poirot podotkl zamyšleně:

„Na tvrdého byznysmena má pan Blatt, zdá se, poněkud romantické představy.“

„To proto, že je jen polovzdělanec. Aspoň moje žena to říká. Podívejte, co čte! Jen samé kriminální příběhy nebo příběhy z Divokého západu.“

„Chcete říct, že má stále myšlení jako malý kluk?“ ptal se Poirot.

„No a vy si to nemyslíte, pane?“

„Já jsem ho ještě moc nepoznal.“

„Já taky ne. Byl jsem s ním jednou nebo dvakrát na lodi – ale ve skutečnosti nemá s sebou nikoho rád. Dává přednost samotě.“

Hercule Poirot se podívil:

„Ale to je opravdu pozoruhodné. Úplně jinak se chová na pevnině.“

„To ano,“ zasmál se souhlasně Redfern. „Máme všichni trochu co dělat, abychom se mu vyhnuli. Rád by tohle místo proměnil na něco mezi Margate a Le Touquet.“

Poirot se na chvíli odmlčel. Pozorně studoval tvář svého směřícího se společníka. Náhle nečekaně pronesl:

„Mám dojem, pane Redferne, že máte rád život.“

Patrick na něj překvapeně zíral.

„To skutečně ano. A proč ne?“

„Opravdu, proč ne,“ souhlasil Poirot. „Gratuluji.“

„Děkuji, pane.“

„A proto, jako starší muž, jako mnohem starší muž, se odvažuji vám nabídnout radu.“

„A to, pane?“

„Jeden můj velmi moudrý přítel od policie mi před lety řekl: ‚Hercule, příteli, jestli máš poznat klid, vyhýbej se ženám.‘ „

„Obávám se, že na to je trochu pozdě, pane. Jsem ženatý, jak víte,“ odvětil Patrick Redfern.

„Ano, vím. Vaše žena je velmi okouzlující, schopná žena. Myslí, že vás má velmi ráda.“

„Já mám velmi rád ji.“

„Ó,“ reagoval Hercule Poirot, „jsem potěšen, že to slyším.“

Patrickovo obočí se najednou zakabonilo.

„Tak podívejte, pane Poirote, na co tím narážíte?“

„*Les Femmes*.“ Poirot se zaklonil a zavřel oči. „Něco o nich vím. Jsou schopné život nesnesitelně zkomplikovat. A Angličanky, ty jejich aféry jsou nevyličitelné. Jestli jste sem nutně musel jet, pane Redferne, proč jste, proboha, bral s sebou svou ženu?“

Patrick Redfern odpověděl zlostně:

„Nevím, co tím míníte.“

Hercule Poirot odtušil klidně:

„Víte to přesně. Nejsem takový blázen, abych se hádal se zamilovaným mužem. Vyslovil jsem pouze varování.“

„Posloucháte ty zatracené drbny. Paní Gardenerovou, Brewsterovou – nemají co na práci, a tak celý den nezastaví pusu. Jen proto, že je žena pěkná – pustí se do ní a nenechají na ní nit suchou.“ .

Hercule Poirot vstal. Tiše se zeptal:

„Jste vážně ještě tak mladý?“

Kroutil hlavou a odešel z baru. Patrick Redfern se za ním naštvaně díval.

V

Na cestě z jídelny se Hercule Poirot zastavil v hale. Dveře byly otevřené – zavanul sem vlhý noční vzduch.

Děšť ustal a mlha se rozptýlila. Zase byla krásná noc.

Hercule Poirot našel paní Redfernovou v její oblíbené sedačce na skalním převisu. Zastavil se u ní a upozornil:

„Je to tu mokré. Neměla byste tady sedět. Nachladíte se.“

„Nenachladím. A stejně na tom nezáleží.“

„Ale, no tak, nejste přeci dítě! Jste vzdělaná žena. Musíte se na věci dívat rozumně.“

„Můžu vás ujistit, že se nikdy nenachladím,“ podotkla trucovitě.

„Byl deštivý den. Foukal vítr, přišel déšť a všude byla mlha, takže nebylo vidět ani na krok. *Eh bien*, a jak je teď? Mlha se odvalila, obloha se vyjasnila a tam nahoře svítí hvězdy. Je to jako život, madam.“

Christine vyjela tichým prudkým hlasem:

„Víte, z čeho je mi tady nejvíc nanic?“

„Z čeho, madam?“

„Z litování.“

Bylo to jako šlehnutí bičem. Mluvila dál:

„Myslíte, že to nevím? Že to nevidím? Jak všichni pokaždé říkají: ‚Chudák paní Redfernová – chudinka malá.‘ A vůbec, já nejsem malá, jsem vysoká. Říkají malá, protože mě litují. A to nesnesu!“

Hercule Poirot si opatrně rozprostřel kapesník na sedadlo a posadil se. Podotkl zamyšleně:

„Něco na tom je.“

„Ta žena –“ vyhrkla Christine a zarazila se.

Poirot řekl vážně:

„Dovolíte, abych vám něco pověděl, madam? Něco, co je pravda jako hvězdy nad námi? Takové Arleny Stuartové – nebo Arleny Marshallové – na tomto světě nic neznamenají.“

„Nesmysl,“ namítla Christine.

„Ujišťuju vás, že je to pravda. Vládnou impériu chvíle a na chvíli. Aby něco znamenala – skutečně a opravdově znamenala – musí být žena laskavá nebo inteligentní.“

„Myslíte,“ ptala se Christine s despektem, „že muži stojí o laskavost nebo inteligenci?“

„V podstatě ano,“ odušil vážně Poirot.

Christine se krátce zasmála.

„Nesouhlasím s vámi.“

„Váš manžel vás miluje, madam. Vím to.“

„To nemůžete vědět.“

„Ano, ano, vím to. Viděl jsem ho, jak se na vás dívá.“

Najednou se zhroutila. Plakala usedavě, plna hořkosti, na Poirotově rameni.

Stkala: „Nesnesu to... nesnesu to...“

Poirot ji poplácal po rameni a konejšil ji:

„Trpělivost – jen trpělivost.“

Posadila se a přitiskla si kapesník na oči. Řekla s přemáháním:

„To je dobrý. Už je mi lip. Běžte. Raději – raději bych byla sama.“

Poslechl a nechal ji tam sedět a sám šel po klikaté cestičce dolů do hotelu.

Byl už skoro tam, když zaslechl tlumené hlasy.

Sešel trochu z cesty. Mezi keři byla mezera.

Viděl Arleny Marshallovou a Patricka Redferna vedle ní. Slyšel jeho hlas, velmi rozrušený.

„Jsem do tebe blázen – blázen – doháníš mě k šílenství. .. Zajímám tě aspoň trochu?“

Viděl obličej Arleny Marshallové – pomyslel si, že je jako elegantní šťastná kočka – byl to zvířecí, ne lidský obličej. Měkce předla:

„Samozřejmě, Patricku, miláčku. Zbožňuju tě. Víš to...“

Najednou už Hercule Poirot nechtěl poslouchat. Vrátil se zpátky na cestičku a šel dolů k hotelu.

Náhle se k němu přidala další postava. Byl to kapitán Marshall:

„Úžasná noc, že? Po takovém mizerném dni.“ Podíval se vzhůru na oblohu. „Vypadá to, že zítra bude pěkné počasí.“

Čtvrtá kapitola

I

Ráno 25. srpna bylo jasné a bez mráčku. Takové to ráno, jež vyláká i zatvrzelého lenocha, aby brzy vstal.

Řada lidí v Pirátské vlajce vstala onoho rána časně.

Bylo osm hodin, když Linda, která seděla u toaletního stolku, obrátila otevřený svazek vázaný v teletině hřbetem vzhůru a podívala se na sebe do zrcadla.

Rty měla pevně stažené a zúžené panenky v očích.

Zašeptala sama pro sebe:

„Udělám to...“

Vyklouzla z pyžama a oblékla si plavky. Přes ně si přehodila koupací plášť a zašněrovala si plátěnky na nohách.

Vyšla z pokoje a pokračovala chodbou. Na jejím konci vedly balkónové dveře na venkovní schodiště, po kterém se šlo přímo k útesům pod hotelem. Byl tam malý železný žebřík upevněný ke skále, jenž klesal až dolů k vodě. Používalo ho mnoho hotelových hostů, když se chtěli krátce osvěžit před snídaní, protože jim to zabralo méně času, než kdyby sešli na hlavní pláž.

Když Linda vyrazila dolů z balkonu, potkala se s otcem, který šel nahoru. Podivil se:

„Jsi brzo vzhůru. Jdeš se vykoupat?“

Linda přikývla.

Prošli kolem sebe.

Linda však místo toho, aby pokračovala dolů ke skaliskům, obešla hotel zleva a dostala se na pěšinu vedoucí k můstku, který spojoval hotel s pevninou. Byl vysoký příliv a můstek byl pod vodou, ale člun pro přepravu hotelových hostů byl přivázaný k malému molu. Muž, který měl loďku na starosti, byl zrovna pryč. Linda naskočila do člunu, odvázala ho a veslovala na druhou stranu.

Tam člun přivázala, vyšlápla kopec, pak kolem hotelových garáží až k obchodu se smíšeným zbožím.

Prodavačka právě vytáhla rolety a pustila se do vytírání podlahy. Dívala se překvapeně, když uviděla Lindu.

„Tedy slečinko, to jste si *přivstala*.“

Linda sáhla do kapsy svého koupacího pláště a vytáhla nějaké peníze. Vešla a pustila se do nákupu.

//

Když se Linda vrátila, stála v jejím pokoji Christine Redfernová.

„Á, tady jsi,“ zvolala. „Myslela jsem, že ještě nebudeš vzhůru.“

„No, byla jsem se koupat.“

Když si Christine všimla balíčku v jejích rukou, překvapeně poznamenala:

„Dneska přišla pošta brzy.“

Linda se začervenala. Byla tak nervózní a neohrabaná, že jí balíček vyklouzl z ruky. Tenký provázek se rozvázal a část obsahu se rozkutálela po zemi.

„Na co jsi koupila svíčky?“ vyhrkla Christine, ale k Lindině úlevě nečekala na odpověď, mluvila dál a přitom pomáhala posbírat věci ze země.

„Přišla jsem se tě zeptat, jestli bys nechtěla jít dneska ráno se mnou do Zátoky racků. Chci tam skicovat.“

Během několika posledních dní už nejednou Linda doprovázela Christine Redfernovou na jejích skicovacích výpravách. Christine byla dost průměrná malířka, ale je možné, že našla v malování výmluvu, kterou zachraňovala svou sebeúctu, když teď její manžel trávil většinu času s Arlenou Marshallovou.

Linda Marshallová bývala obzvlášť nevrla a špatně naložená. Byla ráda s Christine, která se soustředila na svou práci a mluvila jen málo. Linda měla pocit, že to je skoro tak dobré jako být sama, a podivným způsobem po nějaké společnosti toužila. Mezi dívkou a mladou ženou vznikla jakási jemná náklonnost, vycházející zřejmě ze skutečnosti, že obě neměly rády stejnou osobu.

Linda horlivě souhlasila a Christine tedy určila: ..

„Ve dvanáct hraju tenis, takže raději vyrazíme docela brzy. V půl jedenácté?“

„Fajn. Budu připravená. Sejdeme se v hale.“

///

Když pádila dolů po schodech, vrazila Linda do Rosamund Darnleyové, která vycházela z jídelny po velmi pozdní snídani.

„Jé! Promiňte, slečno Darnleyová.“

Rosamund poznamenala: „To je krásné ráno, co? Skoro se tomu nechce věřit po dni, jako byl včera.“

„To ano. Jdu s paní Redfernovou do Zátoky racků. Slíbila jsem, že tu budu v půl jedenácté. Zdálo se mi, že jdu pozdě.“

„Ne, je teprve za pět minut.“

„Aha, prima.“

Trochu se zadýchávala a Rosamund se na ni dívala zkoumavě.

„Snad nemáš teplotu, Lindo?“

Dívčiny oči úplně zářily a tváře jí hořely.

„Ale *ne*! Nikdy nemám teplotu.“

Rosamund se usmála:

„Je tak krásný den, že jsem vstala na snídani. Obvykle si ji dávám v posteli. Ale dnes jsem sešla dolů a vypořádala se s vejci a slaninou jako muž.“

„Ano – je božsky po tom včerejšku. Zátoka racků je po ránu hezká. Natru se hodně olejem a pořádně se opálím.“

Rosamund souhlasila:

„Ano, Zátoka racků je ráno pěkná. A mnohem tišší než pláž tady.“

Linda ji poněkud stydlivě vyzvala:

„Pojďte taky.“

„Dneska ne,“ zavrtěla Rosamund hlavou. „Mám už něco jiného.“

Christine Redfernová scházela ze schodů.

Měla na sobě plážový komplet volného rozevlátého střihu, s dlouhými rukávy a širokými nohavicemi. Byl z nějakého zeleného materiálu se žlutým vzorem. Rosamund svrběl jazyk, jen jen jí říct, že žlutá a zelená jsou ty nejnemožnější barvy k její světlé, trochu anemické pleti. Rosamund vždycky rozzlobilo, když lidé neměli vkus v oblékání.

Pomyslela si: Kdybych tuhle dívku oblékala já, *hned* by její muž zpozorněl a všímal si jí. Ať je Arlena jakkoliv hloupá, oblékat se opravdu umí. Tahle nešťastná dívka vypadá jako vadnoucí salát.

Nahlas ale řekla:

„Užijte si to. Já si jdu číst na Sluneční terasu.“

IV

Hercule Poirot posnídal ve svém pokoji jako obvykle kávu a rohlíky.

Překrásné ráno ho však vylákalo ven z hotelu dříve než jindy. V deset hodin, nejméně o půl hodiny dříve než obvykle, už sešel dolů na hotelovou pláž. Pláž byla až na jednoho člověka prázdná.

Tou osobou byla Arlena Marshallová.

Oblečena do bílého koupacího úboru, se zeleným čínským kloboukem na hlavě, se snažila vyplout na bílé dřevěné loďce. Poirot jí přišel galantně na pomoc a přitom si namočil své bílé semišové polobotky.

Poděkovala mu jedním ze svých koketních pohledů.

Když se odrazila, zavolala na něj.

„Pane Poirote?“

Poirot skočil na břeh.

„Madam.“

„Uděláte pro mne něco, prosím?“

„Cokoliv.“

Usmála se na něj a požádala:

„Neříkejte nikomu, kde jsem.“ Významně na něj pohlédla. „Pořád mě někdo sleduje. Chci být jednou sama.“

Rázně odveslovala.

Poirot se procházel po pláži. Mumlal si pro sebe.

„*Ah ça, jamais!* Tomu, *par exemple*, já nevěřím.“

Pochyboval, že by Arlena Stuartová (nazýval ji uměleckým jménem) kdy v životě chtěla být sama.

Hercule Poirot, muž znalý světa, věděl. Arlena Marshallová měla bezpochyby schůzku a Poirot dobře tušil s kým.

Nebo si aspoň myslel, že tuší. Ale v tom se mýlil.

Neboť sotva obeplula záliv a zmizela z dohledu, Patrick Redfern a za ním v těsném závěsu Kenneth Marshall přicházeli dolů na pláž z hotelu.

Marshall pokývl na Poirota. „Brýtro, Poirote. Neviděl jste tu někde mou ženu?“

Poirot odpověděl diplomaticky.

„Takže madam vstávala časně?“

Marshall podotkl:

„Není ve svém pokoji.“ Podíval se na oblohu. „Báječný den. Hned se půjdu vykoupat. Dnes dopoledne mám hodně psaní.“

Patrick Redfern se nenápadně rozhlížel po pláži. Sedl si poblíž Poirota, připraven čekat na příchod své dámy.

„A madam Redfernová?“ tázal se Poirot, „také vstávala brzy?“

Patrick Redfern odvětil:

„Christine? Ta už šla skicovat. Ted je dost zapálená do umění.“

Mluvil roztržitě, myšlenkami byl jasně někde jinde. Jak čas ubíhal, dával stále více najevo své netrpělivé očekávání Arleny. Na každý krok reagoval dychtivým otočením hlavy, aby se podíval, kdo to přichází z hotelu.

Zklamání střídalo zklamání.

Nejdřív pan a paní Gardenerovi vybavení pletením a knihou, pak dorazila slečna Brewsterová.

Paní Gardenerová, čínorodá jako vždy, sotva usedla, hned se pustila do zuřivého pletení a zároveň povídala.

„Tak. Pane Poirote. Pláž je dnes docela opuštěná. Kde jsou všichni?“

Poirot odpověděl, že Mastermanovi a Cowanovi, dvě rodiny s dětmi, odjeli na celodenní výlet na lodi.

„Aha, to je tedy určitě ten rozdíl, žádné jejich výbuchy smíchu a pokřikování. A jen jeden člověk ve vodě, kapitán Marshall.“

Marshall se právě dokoupal. Vyšel nahoru na pláž a mával ručníkem.

„Moře je dneska moc prima,“ řekl. „Bohužel ale mám hodně práce. Musím jít a pustit se do toho.“

„No tohle, no není to smůla, kapitáne Marshalle. Když je takový překrásný den. Vždyť včera bylo tak příšerně. Říkala jsem panu Gardenerovi, že jestli bude počasí stále takové, budeme zkrátka muset odjet. Je v tom melancholie, vidíte, když mlha zahaluje ostrov? Máte skoro strašidelný pocit, ale taky jsem byla vždycky velmi citlivá na ovzduší, už jako dítě. Víte, někdy jsem měla pocit, že musím křičet a křičet. A to bylo samozřejmě velmi vyčerpávající pro mé rodiče. Ale má matka byla báječná žena a říkala mému otci, ‚Sinclair, jestli to naše dítě takhle cítí, musíme ji nechat, ať to dělá. Je to její způsob vyjadřování.‘ A samozřejmě že můj otec s tím souhlasil. Byl oddaný mé matce a udělal všechno, co řekla. Byli naprosto úžasný pár, jak se mnou bude jistě pan Gardener souhlasit. Velmi pozoruhodná dvojice, je to tak, Odelie?“

„Ano, miláčku,“ souhlasil pan Gardener.

„A kde je dneska vaše děvče, kapitáne Marshalle?“

„Linda? Nevím. Předpokládám, že se toulá někde po ostrově.“

„Víte, kapitáne Marshalle, to děvče mi připadá nějak pobledlé. Potřebuje dobrou stravu a velmi, velmi citlivou péči.“

Kenneth Marshall stroze odsekl: „Linda je v pořádku,“ a odebral se do hotelu.

Patrick Redfern nešel do vody. Posedával, stále se díval k hotelu. Začínala na něm být vidět rozmrzelost.

Pak dorazila slečna Brewsterová a byla veselá a plna energie.

Konverzace probíhala jako předchozího rána. Jemné brebentění paní Gardenerové a strohé staccatové štěkání slečny Brewsterové, jež poznamenala:

„Pláž se zdá být nějak prázdná. Všichni jsou někde na výletě?“

Paní Gardenerová se honem přidala:

„Zrovna dneska ráno jsem říkala panu Gardenerovi, že prostě musíme jet na výlet do Dartmooru. Je to docela blízko a je to tak romantické. A chtěla bych vidět to vězení – Princetown, je to tak? Myslím, že bychom to měli hned zařídit a jet tam zítra, Odelie.“

„Ano, miláčku,“ pokýval pan Gardener.

Hercule Poirot se zeptal slečny Brewsterové:

„Půjdete se vykoupat, mademoiselle?“

„Já už jsem byla ve vodě před snídaní. Taky mě někdo málem zabil lahvičkou. Vyhodil ji z jednoho okna hotelu.“

„To je tedy velmi nebezpečné počínání,“ řekla paní Gardenerová. „Měla jsem jednoho velmi drahého přítele, který utrpěl otřes mozku, když ho na ulici trefila tuba zubní pasty – někdo ji vyhodil z třicátého pátého patra. Velmi nebezpečné počínání. Utrpěl velmi závažnou škodu.“ Začala lovit v přadenech vlny. „Páni, Odelie, myslím, že nemám ten druhý odstín fialové vlny. Je to druhá zásuvka prádelníku v ložnici, nebo možná třetí.“

„Ano, miláčku.“

Pan Gardener se poslušně zvedl, aby odešel pátrat, a paní Gardenerová pokračovala:

„Víte, někdy si myslím, že v dnešní době zacházíme příliš daleko. Všechny ty naše velké objevy a všechny ty elektrické vlny, které musí být v atmosféře. Opravdu si myslím, že to vede k velkému psychickému neklidu, a mám právě takový pocit, že možná nadešel čas

pro nové poselství lidstvu. Nevím, pane Poirote, jestli jste se někdy zajímal o proroctví Pyramid?“

„Ne, nezajímal,“ odpověděl Poirot.

„No, ujišťuju vás, že jsou velmi, velmi zajímavá. Co třeba to, že Moskva je přesně tisíc mil severně od – a teď co to bylo? – že by to bylo Ninive – no každopádně uděláte kruh a ten vám hned ukáže velmi překvapivé věci – a člověk vidí, že tu muselo být nějaké zvláštní řízení a že ti starověcí Egyptané nemohli vymyslet všechno, co udělali, sami. A když se dostanete k teorii čísel a jejich opakování, páni, to je pak všechno tak jasné, že nemůžu pochopit, jak to někdo může zpochybňovat.“

Na chvíli se vítězně odmlčela, ale ani Poirot, ani slečna Emily Brewsterová nevypadali, že by se o to chtěli přít.

Poirot si smutně prohlížel své bílé semišové boty.

„Pádloval jste v botách, pane Poirote?“ zajímala se Emily Brewsterová.

„Želbohu, byl jsem zbrklý,“ zamumlal Poirot. ‘

Emily Brewsterová ztišila hlas a zeptala se:

„Kde je dnes naše žena-vamp? Opozдила se.“

Paní Gardenerová zvedla oči od svého pletení, podívala se na Patricka Redfema a špitla:

„Vypadá jako bouřkový mrak. Ach bože, myslím, zeje to taková škoda. Zajímalo by mě, co si o tom myslí kapitán Marshall. Je to takový příjemný tichý muž – typický Brit a tak nenáročný. Nikdy nevíte, co si o věcech myslí.“

Patrick Redfern se zvedl a začal přecházet sem a tam po pláži.

„Úplně jako tygr,“ šeptala paní Gardenerová.

Tři páry očí sledovaly jeho přecházení. Jejich zkoumavé pohledy Patricka Redferna ještě znejistěly. Vypadal teď víc než rozmrzele. Vypadal, že zuří.

V tomhle tichu se k jejich uším doneslo slabé odbíjení.

„Vítr jde opět od východu,“ šeptla Emily Brewsterová. „To je dobré znamení, když slyšíte odbíjet kostelní hodiny.“

Nikdo už nepromluvil, dokud se nevrátil pan Gardener s přadennem jasně fialové vlny.

„Proboha, Odelle, kdes byl tak dlouho?“

„Promiň, miláčku, ale víš, ono vůbec nebylo v prádelníku. Našel jsem to v tvé zásuvce ve skříni.“

„No tohle, není to zvláštní? Byla bych přísahala, že jsem ho dávala do zásuvky prádelníku. Myslím, zeje štěstí, že jsem nikdy nemusela svědčit u soudu. Asi bych se usoužila k smrti, kdybych si nemohla správně vzpomenout.“

A pan Gardener poznamenal:

„Paní Gardenerová je velmi svědomitá.“

V

Bylo to asi o pět minut později, když se Patrick Redfern zeptal:

„Půjdete si dnes zaveslovat, slečno Brewsterová? Vadilo by vám, kdybych se přidal?“

„Budu potěšena,“ řekla srdečně slečna Brewsterová.

„Zaveslujme si kolem ostrova,“ navrhl Redfern.

Slečna Brewsterová se podívala na hodinky.

„Máme čas? Ale ano, ještě není ani půl dvanácté. Tak pojďme, vyrazíme.“

Šli dolů na pláž spolu a Patrick Redfern se chopil ven sel jako první. Silně zabral. Loď poskočila vpřed.

Emily Brewsterová prohlásila s uznáním:

„Prima. Uvidíme, jestli tohle tempo udržíte.“

Zasmál se na ni. Jeho nálada se zlepšila.

„Asi budu mít docela dost puchýřů, než se vrátíme zpátky.“ Pohodil hlavou a černé vlasy mu sklouzly dozadu. „Panečku, to je báječný den! Když se poštěstí opravdu letní den v Anglii, nic se mu nevyrovná.“

Emily Brewsterová se přidala svým drsným hlasem:

„Anglii se nic nevyrovná tak jako tak – podle mého názoru. Jediné místo na světě, kde se dá žít.“

„Myslím si totéž.“

Obepluli záliv k západu a veslovali k útesům. Patrick Redfern se rozhlédl.

„Je dnes někdo na Sluneční terase? Ano, vidím tam slunečník. Kdo to může být?“

„To je slečna Darnleyová, myslím. Ta má něco takového japonského.“

Veslovali ke břehu. Nalevo měli otevřené moře.

„Měli jsme jet obráceně,“ poznamenala Emily. „Takhle jedeme proti proudu.“

„Proud je slabý. Plaval jsem sem a ani jsem si ho nevšiml. A stejně bychom nemohli jet druhou stranou, můstek by nebyl průjezdný.“

„To samozřejmě záleží na přílivu. Vždycky se říká, že koupání v Zátoce skřítků je nebezpečné, pokud plavete příliš daleko.“

Patrick dál urputně vesloval a zároveň pozorně zkoumal útesy.

Emily Brewsterová si náhle pomyslela:

Hledá tu ženu, paní Marshallovou. Proto chtěl jet se mnou. Dnes ráno se neobjevila a on chtěl vědět, co dělá. Pravděpodobně to udělala schválně. Jeden tah ve hře – aby byl ještě náruživější.

Obepluli výběžek skály jižně od malého zálivu, pojmenovaného Zátoka skřítků. Šlo o docela malý záliv a pláž posetou podivně rozmístěnými balvany. Záliv byl obrácen téměř severozápadně a vysoko nad ním se tyčily útesy. Oblíbené místo na pikniky, ale ráno, kdy sem nesvítilo slunce, tu zřídkakdy někdo pobýval.

Tentokrát však kdosi na pláži byl.

Patrick Redfern přibrzdil a znovu zabral.

Zvolal předstíraně nedbalým tónem:

„Haló, kdo je tam?“

Slečna Brewsterová suše odpověděla:

„Vypadá to na paní Marshallovou.“

Patrick Redfern souhlasil v jakémsi ohromení:

„Ano, vypadá.“

Změnil kurs a vesloval ke břehu.

Emily Brewsterová protestovala.

„Nechceme tu přeci přistávat, že ne?“

„Vždyť máme spoustu času,“ namítl Patrick.

Jeho oči hleděly do jejích – něco v nich, naivní prosebný pohled přítulného psa, Emily Brewsterovou umlčel.

Chudák, je v tom až po uši, pomyslela si v duchu. No, nedá se nic dělat. Časem ho to přejde.

Lod' rychle mířila k pláži.

Arlena Marshallová ležela tváří na oblázcích, ruce roztažené. Bílá loďka byla vytažená opodál.

Něco Emily Brewsterovou zmátlo. Bylo to, jako by se dívala na něco důvěrně známého, ale někde byla chyba.

Trvalo to minutu nebo dvě, než ji odhalila.

Arlena Marshallová byla typický opalovací člověk. Takto ležela mnohokrát na hotelové pláži, své bronzové tělo natažené a zelený kartónový klobouk jí chránil hlavu a krk.

Ale na Pláži skřítků nesvítilo slunce a ještě několik hodin nebude. Do výšky se tyčící skála chránila ráno pláž před sluncem. Emily Brewsterovou zachvátil neurčitý pocit, zlá předtucha.

Lod' přistála na kamíncích. Patrick Redfern zavolal:

„Haló, Arleno.“

A pak se zlá předtucha Emily Brewsterové definitivně naplnila. Neboť ležící postava se ani nepohnula, ani neodpověděla.

Emily viděla, jak se změnil obličej Patricka Redferna. Vyskočil z lodi a ona ho následovala. Vytáhli loď na břeh a vydali se na pláž, kde u úpatí skály, bez hnutí a bez odpovědi, ležela bílá postava.

Patrick Redfern tam dorazil první, ale Emily Brewsterová byla kousek za ním.

Viděla, jako člověk vidí ve snu, bronzově hnědé končetiny, bílé plavky bez zad – rudý pramen vlasů zpoza nefritově zeleného klobouku – viděla taky něco jiného – podivný, nepřirozený úhel roztažených rukou. V té chvíli se dostavil pocit, že tohle tělo tady neulehlo, ale bylo tu pohozeno...

Uslyšela Patrickův hlas – jen vyděšený šepot. Poklekl vedle nehybné postavy – dotkl se ruky – paže...

Řekl tichým, chvějícím se šepotem:

„*Můj bože, ona je mrtvá...*“

A pak ještě, když maličko nadzvedl klobouk a podíval se na krk: „*Panebože, někdo ji uškrtil... zavraždil.*“

VI

Byl to jeden z těch okamžiků, kdy se zastavil čas.

Emily Brewsterová slyšela samu sebe, jak zvláštním, neskutečným hlasem říká:

„Nesmíme na nic sahat... Než přijde policie.“

Redfern odpověděl mechanicky:

„Ne – ne – samozřejmě že ne.“ A pak šepem plným zoufalství.
„Kdo? *Kdo?* Kdo to mohl Arleně udělat? Nemohla – nemohla být zavražděna. To nemůže být pravda!“

Emily Brewsterová zavrtěla hlavou, nevěděla, co na to říct.

Slyšela, jak se nadechuje – slyšela zadržovaný vztek v jeho hlasu, když říkal:

„Bože, jestli já dostanu toho odporného zločince, který to udělal.“

Emily Brewsterová se zachvěla. Představila si vraha, jak se skrývá za jedním z balvanů. Pak slyšela samu sebe, jak říká:

„Ať už to udělal kdokoli, nezdržoval by se v blízkosti. Musíme přivolat policii. Možná – zaváhala – by měl jeden z nás zůstat s – s tím tělem.“

Patrick Redfern řekl:

„Já zůstanu.“

Emily Brewsterová si oddechla úlevou. Nebyla typ ženy, která by někdy připustila, že se bojí, ale v duchu byla vděčná, že nemusí zůstat na téhle pláži sama, když existuje byť nepatrná možnost, že vraždící maniak se potuluje někde poblíž.

Souhlasila:

„Dobrá. Co nejvíc si pospíším. Vezmu si loď. Na ten žebřík se neodvážím. V zálivu Leathercombe je strážník.“

Patrick Redfern zamumlal mechanicky:

„Ano – ano, úplně jak myslíte. Udělejte, co bude nejlepší.“

Když energicky veslovala od břehu, viděla Emily Brewsterová Patricka, jak padá na zem vedle mrtvé ženy a schovává hlavu do dlaní. Bylo v tom něco tak zoufalého, že pocítila nechtěný soucit. Vypadal jako pes hlídající svého mrtvého pána. Nicméně její přímočarý zdravý rozum jí říkal:

„To je to nejlepší, co se mohlo stát jemu a jeho ženě – a taky Marshallovi a tomu dítěti – ale nepředpokládám, že *on* to takhle vidí, nešťastník.“

Emily Brewsterová byla žena, která se uměla vždycky v krizi vzchopit.

Pátá kapitola

I

Inspektor Colgate stál zády ke skále a čekal, až policejní lékař dokončí ohledání těla. Patrick Redfern a Emily Brewsterová čekali kousek stranou.

Doktor Neasden se vztyčil jedním mrštným pohybem a prohlásil:

„Uškrcena – a byly to velmi silné ruce. Nevypadá to, že by se nějak moc bránila. Byla překvapena. Hm – no, odporná věc.“

Emily Brewsterová sklouzla pohledem a pak rychle odvrátila oči od obličeje mrtvé ženy. Ty hrozné fialové stopy po křečích.

Inspektor Colgate se zeptal:

„Co víme o čase smrti?“

„Nemůžu říct definitivně, dokud se o ní víc nedozvím,“ podrážděně reagoval doktor. „Roli hraje řada faktorů. Tak tedy, teď je tři čtvrtě na jednu. Kolik hodin bylo, když jste ji našli?“

Patrick Redfern, kterému byla otázka adresována, nejistě odpověděl:

„Něco před dvanáctou. Nevím přesně.“

„Bylo přesně tři čtvrtě na dvanáct, když jsme ji našli mrtvou,“ oznámila Emily Brewsterová.

„Aha, a vy jste sem přijeli na lodi. Kolik hodin bylo, když jste zahlédli, jak tady leží?“

Emily Brewsterová se zamyslela.

„Řekla bych, že jsme obepluli ten cíp tak pět šest minut předtím.“ Obrátila se na Redferna. „Souhlasí to?“

Váhavě přitakal:

„Ano – ano – asi tak, myslel bych.“

Neasden se tiše zeptal inspektora:

„Tohle je manžel? Aha! Ach tak, spletl jsem se. Myslel jsem, že by mohl být. Vypadá, že ho to pěkně vzalo.“

Zvýšil hlas a řekl úředně:

„Tak řekněme za pět minut tři čtvrtě na dvanáct. Nemohla být zabita moc dlouho předtím. Tak tedy někdy mezi touto dobou a jedenácti – tři čtvrtě na jedenáct jako spodní limit.“

Inspektor zaklapl svůj zápisník.

„Díky,“ řekl. „To by nám mělo významně pomoci. Dostali jsme se na velmi malé časové rozpětí – všeho všudy méně než hodina.“

Obrátil se na Emily Brewsterovou.

„Tak tedy, myslím, že zatím je vše jasné. Vy jste slečna Emily Brewsterová a tohle je pan Patrick Redfern, oba bydlíte v hotelu Pirátská vlajka. Identifikujete tuto dámu jako dalšího hosta hotelu – jako ženu kapitána Marshalla?“

Emily Brewsterová přikývla.

„Pak myslím,“ řekl inspektor Colgate, „že se přesuneme do hotelu.“

Kývl na strážníka.

„Hawkesi, vy tu zůstanete a nedovolíte nikomu vstoupit do této zátoky. Pošlu sem pak Phillipse.“

//

„Na mou duši!“ řekl plukovník Weston. „To je ale překvapení, že vás tu vidím.“

Hercule Poirot odpověděl na pozdrav policejnímu náčelníkovi náležitým způsobem. Tiše řekl:

„No ano, už uteklo mnoho let od toho případu v St. Loo.“

„Ale nezapomněl jsem na to,“ vzpomínal Weston. „Největší překvapení v mém životě. Přes co jsem se ale nepřenesl, je onen způsob, jakým jste mě obešel u toho pohřbu. Absolutně nekonvenční, celá ta věc. Fantastické!“

„*Tout de même, mon Colonel,*“ řekl Poirot. „Přineslo to ovoce, nebo ne?“

„No – tak, snad. Troufám si říci, že bychom se tam dostali i standardnějšími metodami.“

„To je možné,“ souhlasil Poirot diplomaticky.

„A teď jste tu v samém centru další vraždy,“ podotkl policejní náčelník. „Napadá vás něco?“

Poirot se vyslovil pomalu:

„Nic určitého – ale je to zajímavé.“

„Pomůžete nám?“

„Jestli dovolíte?“

„Můj drahý kolego, jsem potěšen, že vás tu mám. Ještě nemám moc informací, abych se rozhodl, jestli je to případ pro Scotland Yard či nikoliv. Vypadá to, že náš vrah musí být zřejmě z omezeného okruhu. Na druhou stranu, všichni ti lidé jsou tady hosté. Zjistit něco o nich a jejich motivech bude možné jen v Londýně.“

„Ano, to je pravda,“ souhlasil Poirot.

„Nejdřív ze všeho,“ řekl Weston, „musíme zjistit, kdo naposledy viděl tu mrtvou ženu naživu. Pokojská jí přinesla snídani v devět. Dívka dole na recepci ji viděla procházet ven kolem desáté.“

„Příteli,“ oznámil Poirot, „myslím, že ten, koho hledáte, jsem já.“

„Vy jste ji viděl dnes dopoledne? V kolik hodin?“

„Pět minut po desáté. Pomáhal jsem jí s loďkou do vody.“

„A ona na ní odplula?“

„Ano.“

„Sama?“

„Ano.“

„Viděl jste, kterým směrem se vydala?“

„Pádlovala kolem toho cípu tam vpravo.“

„Směrem k Zátoce skřítků, je to tak?“ ;

„Ano.“

„A v kolik to bylo hodin?“

„Řekl bych, že z pláže odjela ve čtvrt na jedenáct.“

Weston se zamyslel.

„To zapadá velmi dobře. Jak dlouho myslíte, že jí mohlo trvat dopádlovat do té zátoky?“

„Mě se neptejte. Já nejsem expert. Nejezdím na žádných loďkách ani člunech. Možná tak půl hodiny?“

„Taky bych řekl,“ odpověděl plukovník. „Předpokládám, že nespěchala. Takže, jestli tam dorazila ve tři čtvrti na jedenáct, tak to krásně zapadá.“

„A v kolik hodin říká doktor, že měla zemřít?“

„No, Neasden se nevyjádřil. Je to opatrný chlápek. Tři čtvrtě na jedenáct je jeho maximální limit.“

Poirot pokývl a dodal:

„Je tu ještě jedna věc, o které se musím zmínit. Než odjížděla, požádala mě paní Marshallová, abych neříkal, že jsem ji viděl.“

Weston se zarazil:

„Hm, to je poněkud výmluvné, že?“

Poirot šeptl:

„Ano, taky jsem si myslel.“

Weston se zatahal za knír a vyptával se:

„Podívejte, Poirote. Vy se vyznáte. Jaký typ ženy byla paní Marshallová?“

Na rtech se Poirotovi mihl lehký úsměv.

„Ještě se k vám nic nedoneslo?“

Policejní náčelník suše poznamenal:

„Vím, co o ní říkají ženy. To je zřejmé. Ale kolik je na tom pravdy? *Měla* pletky s tím chlápkem, s Redfernem?“

„Řekl bych, že nepochybně *ano*.“

„Přijel sem za ní, což?“

„Mám důvod si to myslet.“

„A manžel? Věděl o tom? Jak na to reagoval?“

Poirot odpověděl pomalu:

„Není jednoduché odhadnout, co si kapitán Marshall myslí nebo co cítí. Je to člověk, který nedává najevo svoje emoce.“

„Ale stejně je má,“ namítal ostře Weston.

„To ano, to asi ano,“ přisvědčil Poirot.

///

Policejní náčelník byl k paní Castleové taktní, jak to měl ve své povaze.

Paní Castleová byla majitelkou a provozovatelkou hotelu Pirátská vlajka. Žena po čtyřicítce, s velkým poprsím, s vlasy přehnaně svítícími divokou červení a poněkud afektovaným přednesem, právě naříkala:

„Taková věc a stane se v mém hotelu! Jsem si jista, že to bylo to nejtišší místo vůbec! Lidé, kteří sem přijíždějí, jsou takoví příjemní

lidé. Žádní *neurvalci* – jestli víte, co tím myslím. Ne jako v těch velkých hotelech v St Loo.“

„Přesně tak, paní Castleová,“ řekl plukovník Weston. „Ale k neštěstí dochází i v těch nejlepších – ehm – domácnostech.“

„Věřím, že mě inspektor Colgate podrží,“ řekla paní Castleová a vyslala prosebný pohled k inspektorovi, který tam seděl a tvářil se velmi úředně. „Co se týká zákonů o licencích, jsem *velmi* důsledná. Nikdy u mě nebyly *žádné* nesrovnalosti!“

„To jistě, to jistě,“ ujišťoval ji Weston. „Nikterak vás neobviňujeme, paní Castleová.“

„Ale na podnik to vrhne tak špatné světlo,“ obávala se paní Castleová a mohutná hrud' se jí vzdouvala. „Když si jen pomyslím na ty davy čumilů. Samozřejmě že na ostrov mají přístup jen hoteloví hosté – ale stejně se určitě objeví a budou *si ukazovat* ze břehu.“

Zachvěla se.

Inspektor Colgate využil příležitost obrátit konverzaci ve svůj prospěch a zeptal se:

„K tomu, co jste teď zmínila. Přístup na ostrov. Jak v tom lidem dokážete zabránit?“

„Jsem v tom *velmi* důsledná.“

„Ano, ale jaká opatření činíte? Co jim brání v přístupu? Davy lidí se to v létě všude hemží jako mouchami.“

Paní Castleová lehce pokrčila rameny:

„To je vinou vyhlídkových autobusů. Viděla jsem osmnáct zaparkovaných najednou v zálivu Leathercombe. Osmnáct!“

„No právě. Jak jim zabráníte, aby sem přišli?“

„Jsou tam cedule. A pak, při přílivu jsme samozřejmě odříznuti.“

„Ano, ale při odlivu?“

Paní Castleová vysvětlovala: „Na konci ostrova s můstkem je brána. Tam stojí ‚Hotel Pirátská vlajka – soukromý pozemek. Vstup zakázán kromě hotelových hostů.‘ Skály se tam zvedají od moře kolmo vzhůru po obou stranách a nedá se po nich vylézt.“

„Ale kdokoliv by si přece mohl vzít loď, obeplout okolo a přistát v jedné ze zátok, ne? Nemohli byste jim v tom zabránit. Mají právo

přístupu do pobřežního pásma. Nemůžete zabránit lidem, aby byli na pláži mezi přílivem a odlivem.“

Ale k tomu, jak se zdá, docházelo jen zřídka. Lodě si lze sice půjčit v přístavu v zálivu Leathercombe, ale odtud to byla dlouhá plavba k ostrovu a taky tu byl silný proud hned po vyplutí z přístavu.

I tam byly cedule, jak v Zátoce racků, tak v Zátoce skřítků. Dodala, že George nebo William byli vždycky na obhlídce na pláži, která byla nejbliž k pevnině.

„Kdo jsou George a William?“

„George má na starosti pláž. Stará se také o plavky a plavidla. William je zahradník. Udržuje cestičky, vyznačuje tenisové kurty a takové věci.“

Plukovník Weston netrpělivě skončil:

„No tak to by zatím stačilo. Neznamená to sice, že by nemohl přijít nikdo zvenku, ale každý, kdo by přišel, by riskoval – riskoval, že bude spatřen. Promluvíme si hned s Georgem a Williamem.“

Paní Castleová rázně připojila:

„Nestojím o výletníky – jsou velmi hluční, často po sobě nechávají na cestě a dole u útesů slupky od pomerančů a krabičky od cigaret, ale zároveň bych si nikdy nepomyslela, že by někdo z nich mohl být vrah. Bože! Je to tak strašné, že ani nemám slova. Dáma jako paní Marshallová zavražděna a tak odporně – ach – uškrcena...“

Paní Castleová se sotva přinutila to slovo vyslovit. Vyřkla ho s krajním sebezapřením.

Inspektor Colgate konejšivě souhlasil:

„Ano, je to odporná věc.“

„A ty noviny. *Můj* hotel v novinách!“

„No, svým způsobem je to reklama,“ řekl s mírným úšklebkem Colgate.

Paní Castleová se napřímila. Hrud' se jí zvedala a kostice vrzaly. Řekla ledově:

„To není ten druh reklamy, o který stojím, pane Colgate.“

Plukovník Weston se do toho vložil:

„Takže, paní Castleová, máte seznam hostů, kteří zde bydlí, jak jsem vás žádal?“

„Ano, pane.“

Plukovník Weston pozorně procházel hotelovou knihu. Podíval se na Poirota, který byl čtvrtým člověkem skupiny shromážděné v ředitelské kanceláři.

„V tomhle nám asi můžete hned pomoci.“

Četl ta jména.

„A co personál?“

Paní Castleová vytáhla druhý seznam.

„Jsou tu čtyři pokojské, vrchní číšník a tri číšníci pod ním a Henry v baru. William čistí boty. A je tu kuchařka a má dvě podřízené.“

„A co ti číšníci?“

„Tak, Albert ke mně přišel z hotelu Vincent v Plymouthu. Byl tam nějaký rok. Ti tři pod ním už jsou tady tři roky – jeden z nich čtyři. Jsou to velmi milí mládenci a velmi slušní. Henry je tu od samého otevření hotelu. Je to spolehlivý člověk.“

Weston přikývl a řekl Colgatovi:

„Asi je to v pořádku. Ale samozřejmě se na ně mrknete. Děkuju vám, paní Castleová.“

„To je vše, co potřebujete?“

„Pro tuto chvíli ano.“

Paní Castleová s vrznutím odešla.

Weston rozhodl:

„Nejdřív si promluvíme s kapitánem Marshallem.“

IV

Kenneth Marshall seděl a tiše odpovídal na otázky, které mu kladli. Jeho výraz byl snad poněkud tvrdší než obvykle, ale působil klidným dojmem. Jak na něj tady dopadalo sluneční světlo, uvědomili jste si, že to je pohledný muž. Čisté rysy, klidné modré oči, pevné rty. Hlas měl tichý a příjemný.

Plukovník Weston se omlouval:

„Úplně chápu, kapitáne Marshalle, jaký hrozný šok to pro vás musí být. Ale jistě si uvědomujete, že se snažím získat ty nejdůležitější informace co možná nejdříve.“

„Zcela chápu. Ptejte se,“ přikývl Marshall.

„Paní Marshallová byla vaše druhá žena?“

„Ano.“

„A ženatý jste byl jak dlouho?“

„Něco přes čtyři roky.“ ;

„A její jméno, než se provdala?“

„Helen Stuartová. Její umělecké jméno bylo Arlena Stuartová.“

„Ona byla herečka?“

„Vystupovala v Revue a muzikálech.“

„Vzdala se po sňatku divadelní scény?“

„Ne. Stále vystupovala. Vlastně skončila teprve asi před rokem a půl.“

„Byl nějaký speciální důvod pro to, že skončila?“

Zdalo se, že Kenneth Marshall přemýšlí.

„Ne,“ řekl. „Prostě oznámila, že ji to všechno už unavovalo.“

„Nebylo to – ehm – na vaše zvláštní přání?“

Marshall zvedl obočí.

„Ne, to ne.“

„Byl jste úplně spokojený, že stále hrála i po vaší svatbě?“

Marshall se lehce usmál.

„Dal bych býval přednost tomu, kdyby nehrála – to ano. Ale nedělal jsem z toho žádnou záležitost.“

„Nebylo to příčinou vašich sporů?“

„Určitě ne. Moje žena si mohla dělat, co ji těšilo.“

„A – vaše manželství bylo šťastné?“

Kenneth Marshall chladně odpověděl:

„Jistě.“

Plukovník Weston se na chvíli odmlčel a pak se zeptal:

„Kapitáne Marshall, máte nějaké tušení, kdo mohl zabít vaši ženu?“

Odpověď přišla bez sebemenšího zaváhání.

„Absolutně žádné.“

„Měla nějaké nepřátele?“

„Možná.“

„Jakže?“

Marshall rychle pokračoval:

„Nevysvětlujte si to špatně, pane. Moje žena byla herečka. A také velmi pohledná žena. Z obou důvodů vyvolávala hodně žárlivosti

a závidí. Byly to spory kvůli rolím – byla tu rivalita ostatních žen – bylo tu hodně, řekl bych, všeobecné závidí, nenávidí, zášť a zlých úmyslů! Ale to neznamená, že existoval někdo, kdo by byl schopen ji úmyslně zavraždit.“

Hercule Poirot poprvé promluvil:

„Chcete tím říct, monsieur, že její nepřátelé byly většinou či výhradně ženy?“

Kenneth Marshall na něj pohlédl.

„Ano,“ potvrdil. „Myslím si to.“

Policejní náčelník se ujišťoval:

„Neznáte tedy žádného muže, který by vůči ní choval zášť?“

„Ne.“

„Znala se předtím s někým z hotelu?“

„Myslím, že se předtím viděla s panem Redfernem – na nějakém koktejlovém večírku. S nikým jiným, pokud vím.“

Weston se odmlčel. Zdálo se, že přemýšlí, zda se tímhle dále zaobírat. Pak se rozhodl, že ne.

„Teď pojďme k dnešnímu ránu. Kdy jste naposledy viděl svou ženu?“

Marshall se na chvíli zamyslel:

„Nahlédl jsem k ní cestou na snídani –“

„Promiňte, vy bydlíte v oddělených pokojích?“

„Ano.“

„A v kolik hodin to bylo?“ .

„Muselo být asi devět hodin.“

„Co právě dělala?“

„Otvírala dopisy.“

„Řekla něco?“

„Nic zvláštního. Jen dobré ráno – a že je hezký den – a takové věci.“

„Jak se chovala? Nějak neobvykle?“

„Ne, zcela normálně.“

„Nevypadala nějak rozrušeně, sklesle, nebo rozzlobeně?“

„Rozhodně jsem si toho nevšiml.“

Hercule Poirot se zeptal:

„Zmínila se o něčem, co bylo v těch dopisech?“

Marshallovi se znovu na rtech mihl slabý úsměv.

„Pokud si vzpomínám, tak řekla, že to byly všechno účty.“

„Vaše paní snídala v posteli?“

„Ano.“

„Dělala to tak vždycky?“

„Neustále.“

Hercule Poirot se vyptával dál:

„V kolik hodin obvykle scházela dolů?“

„Tak mezi desátou a jedenáctou – obvykle spíš kolem jedenácté.“

„Pokud by šla dolů přesně v deset, bylo by to poněkud překvapivé?“ pokračoval Poirot.

„Ano. Moc často tak brzo nechodila.“

„Ale dnes ráno ano. Proč myslíte, že tomu tak bylo, kapitáne Marshall?“

„Nemám nejmenší tušení,“ řekl Marshall nevzrušeně. „Možná to bylo tím počasím – mimořádně krásný den a tak.“

„Hledal jste ji?“

Kenneth Marshall se maličko zavrtěl na židli:

„Nakouknul jsem dovnitř ještě po snídani. Pokoj byl prázdný. Byl jsem trochu překvapen.“

„A pak jste sešel dolů na pláž a ptal jste se mě, jestli jsem ji neviděl?“

„Á – ano. A vy jste řekl, že ne,“ dodal s mírným důrazem v hlasu.

Nevinné oči Hercula Poirota neznejistěly. Jemně si pohladil svůj mohutný a nápadný knír.

Weston se zeptal:

„Měl jste nějaký důvod, proč jste svou ženu chtěl dneska ráno najít?“

Marshall se vlídně zadíval na policejního náčelníka a odpověděl:

„Ne, jen jsem chtěl vědět, kde je.“

Weston se zamyslel. Maličko posunul svou židli. Jeho hlas nabral jinou tóninu:

„Kapitáne Marshalle, právě jste se zmínil o tom, že se vaše manželka znala z dřívějšíka s panem Patrickem Redfernem. Jak dobře vaše manželka znala pana Redferna?“

„Nebude vám vadit, když si zapálím?“ zeptal se Kenneth Marshall a prohledával kapsy. „Zatraceně! Někde jsem nechal svou dýmku.“

Poirot mu nabídl cigaretu. Když si ji Marshall zapálil, pokračoval:

„Ptal jste se na Redferna. Moje žena mi řekla, že ho potkala na nějakém koktejlovém večírku nebo kde.“

„Byla to tedy náhodná známost?“

„Myslím, že ano.“

„Pak tedy –“ policejní náčelník se odmlčel. „Chápu to tak, že tato známost přerostla v něco důvěrnějšího.“

Marshall zareagoval ostře:

„Á, tak vy to tak chápete? Kdo vám to řekl?“

„Povídá se to po hotelu.“

Na okamžik Marshall zabrousil očima na Hercula Poirota. Chvilí tak setrval pohledem v chladném vzteku a potom prohlásil:

„Hotelové klepy jsou obvykle snůška lží!“

„Možná. Ale soudím, že pan Redfern a vaše paní dali nějaký podnět k těmto klepům.“

„Jaký podnět?“

„Byli stále spolu.“

„To je všechno?“

„Vy nepopíráte, že to tak bylo?“

„Možná to tak bylo. Já si vážně nevšiml.“

„Vy jste – promiňte mi to, kapitáne Marshalle – nic nenamítal proti přátelství své manželky s panem Redfernem?“

„Neměl jsem ve zvyku kritizovat počínání své ženy.“

„Žádným způsobem jste neprotestoval, ani nic nenamítal?“

„Rozhodně ne.“

„Ani jste nemyslel na to, že z toho začíná být skandál a že se prohlubuje odcizení mezi panem Redfernem a jeho manželkou?“

Kenneth Marshall poznamenal chladně:

„Hledím si svého a předpokládám to samé od ostatních. Neposlouchám drby a klepy.“

„Nepopíráte, že pan Redfern obdivoval vaši ženu?“

„Pravděpodobně obdivoval. Jako většina mužů. Byla to velmi krásná žena.“

„Ale vy sám jste byl přesvědčen, že nešlo o nic vážného?“

„Nikdy jsem o tom nepřemýšlel, říkám vám.“

„A co když máme svědka, který potvrdí, že byli v nejdůvěrnějších vztazích?“

Znovu se jeho modré oči zapíchly do Hercula Poirota. Znovu ten výraz nevole na jinak apatické tváři.

Marshall řekl:

„Jestli chcete takové historky poslouchat, poslouchejte je. Moje žena je mrtvá a nemůže se bránit.“

„Chcete říct, že vy osobně jim nevěříte?“

Poprvé se Marshallovo obočí slabě orosilo potem.

„Nehodlám věřit ničemu takovému. Nezacházíte příliš daleko od podstaty tohoto případu? Čemu věřím nebo nevěřím, jistě není směrodatné pro holý fakt vraždy.“

Hercule Poirot odpověděl dřív, než stačil promluvit někdo z ostatních:

„Nepochopil jste to, kapitáne Marshall. Není nic takového jako holý fakt vraždy. Vražda pramení v devíti případech z deseti z povahy a poměrů zavražděné osoby. *Protože ta oběť byla určitým typem člověka, proto byla zavražděna!* Dokud nebudeme vědět plně a na-prosto *přesně, jaký člověk byla Arlena Marshallová*, nebudeme schopni představit si *typ člověka, který ji zavraždil*. Z toho vyplývá nezbytnost našich otázek.“

Marshall se obrátil na policejního náčelníka. Í „Je to i váš názor?“ zeptal se.

Weston sebou trochu trhl a řekl nejistě:

„No, do určité míry... totiž –“

Marshall se krátce zasmál a poznamenal:

„Myslel jsem si, že nebudete souhlasit. Tahle záležitost s povahami, to je specialita pana Poirota, že?“

Poirot řekl s úsměvem:

„Můžete si aspoň poblahopřát, že jste neudělal nic, čím byste mi pomohl!“

„Co tím myslíte?“

„Co jste nám zatím řekl o své paní? Přesně vzato – vůbec nic. Řekl jste jen to, co mohl každý vidět sám. Že byla krásná a obdivovaná. Nic víc.“

Kenneth Marshall pokrčil rameny:

„Jste blázen.“

Podíval se směrem k policejnímu náčelníkovi a zeptal se důrazně:

„Ještě něco, pane, co byste *rád*, abych vám pověděl?“

„Ano, kapitáne Marshalle, co jste dělal dnes dopoledne, prosím.“

Kenneth Marshall přikývl. To očekával:

„Posnídal jsem dole kolem deváté hodiny jako obvykle a přečetl noviny. Jak jsem vám řekl, šel jsem potom do manželčina pokoje a zjistil, že je pryč. Šel jsem dolů na pláž, viděl pana Poirota a zeptal se ho, jestli ji neviděl. Pak jsem si rychle zaplavал a vrátil se zpátky do hotelu. To bylo, počkejte, asi za pět minut tři čtvrtě na jedenáct – ano, asi tak. Viděl jsem hodiny v hale. Bylo něco kolem tři čtvrtě. Šel jsem nahoru do svého pokoje, ale pokojská ještě neskončila s úklidem. Požádal jsem ji, aby skončila co nejdříve. Měl jsem napsat nějaké dopisy, které jsem chtěl odeslat poštou. Seběhl jsem znovu dolů a prohodil pár slov s Henrym u baru. Znovu jsem šel do pokoje za deset minut jedenáct. Tam jsem tůkal své dopisy. Psal jsem je až do za deset minut dvanáct. Pak jsem se převlékl, protože jsem měl domluvený tenis na dvanáctou. Kurt jsme si zamluvili předchozí den.“

„Kdo je to my?“

„Paní Redfernová, slečna Darnleyová, pan Gardener a já. Sešel jsem dolů ve dvanáct hodin a vydal se na kurt. Byla tam slečna Darnleyová a pan Gardener. Paní Redfernová dorazila o pár minut později. Hráli jsme tenis hodinu. Hned když jsme přišli potom do hotelu, dozvěděl – dozvěděl jsem se tu zprávu.“

„Děkuju, kapitáne Marshalle. Jen pro pořádek, může někdo dosvědčit, že jste psal dopisy mezi – é – za deset minut jedenáct a za deset minut dvanáct?“

Kenneth Marshall řekl s lehkým úsměvem:

„Domníváte se, že jsem zabil svou ženu? Tak podívejte. Pokojská někde poblíž uklízela pokoje. Určitě mě slyšela, jak t'ukám do stroje. A pak jsou tu ty samotné dopisy. V tom všem zmatku jsem je neodeslal. Myslím, že jsou stejně dobrým důkazem jako cokoliv jiného.“

Vytáhl z kapsy tři dopisy. Měly adresu, ale byly bez známky. Řekl:

„Jeich obsah je mimochodem přísně důvěrný. Ale když se jedná o vraždu, musí člověk důvěřovat diskrétnosti policie. Obsahují seznam čísel a různé finanční výkazy. Myslím, že zjistíte, že když nasadíte jednoho ze svých lidí, nenapíše je za o moc kratší dobu než hodinu.“

Odmlčel se.

„Doufám, že jste spokojen?“

Weston řekl klidně:

„To není věc podezřívání. Každý tady na ostrově bude tázán, co dělal dnes dopoledne mezi tři čtvrtě na jedenáct a za pět minut tři čtvrtě na dvanáct.“

„Rozumím,“ přikývl Kenneth Marshall a Weston pokračoval:

„Ještě jedna věc, kapitáne Marshall. Víte něco o tom, jak vaše žena uspořádala majetek, který měla?“

„Myslíte závěť? Nemyslím, že by kdy sepsala poslední vůli.“

„Ale jistý si nejste?“

„Její právníci jsou firma Barkett, Markett & Applegood na adrese Bedford Square. Starali se o všechny její smlouvy a podobně. Ale jsem si docela jistý, že nesespsala žádnou závěť. Jednou říkala, že dělat něco takového, měla by mrazení po těle.“

„V takovém případě, jestliže zemřela bez poslední vůle, pak vy, její manžel, dědíte její majetek.“

„Ano, myslím, že ano.“

„Měla nějaké blízké příbuzné?“

„Myslím, že ne. Pokud je měla, pak se o nich nikdy nezmínila. Víím, že její otec a matka zemřeli, když byla ještě dítě, a neměla žádné sourozence.“

„V každém případě, předpokládám, že po sobě mnoho majetku nezanechala?“

„Právě naopak. Před dvěma lety zemřel sir Robert Erskine, její dlouholetý přítel, a zanechal jí většinu svého jmění. Činilo to, myslím, asi kolem padesáti tisíc liber.“

Inspektor Colgate vzhlédl. Jeho pohled prozrazoval ostražitost. Až dosud byl potichu. Teď se zeptal:

„Pak byla, kapitáne Marshalle, vaše manželka vlastně bohatá žena?“

Kenneth Marshall pokrčil rameny.

„Myslím, že opravdu byla.“

„A stále tvrdíte, že nesepsala závěť?“

„Můžete se zeptat těch právníků. Ale já jsem si docela jistý, že ne. Jak vám říkám, myslela si, že to přináší smůlu.“

Po chvíli Marshall dodal:

„Máte něco dalšího?“

Weston zavrtěl hlavou:

„Myslím, že ne – nebo snad, Colgate? Ne. Ještě jednou, kapitáne Marshalle, dovoluji mi vyjádřit soustrast.“

Marshall zamrkal. Řekl křečovitě:

„Ach – díky.“

A odešel.

V

Zbývá tři muži se na sebe podívali a Weston poznamenal:

„Rezervovaný chlapík. Moc toho neřekne, co? Co si o něm myslíte, Colgate?“

Inspektor potřásl hlavou.

„Těžko říct. Není to typ, který dá na sobě všechno znát. A takoví dělají špatný dojem na lavici svědků, ale je to vůči nim opravdu trochu nefér. Někdy jsou úplně zdeptaní a stejně to nedají znát. Takové chování přimělo porotu vynést rozsudek o vině nad Wallacem. Neexistoval důkaz. Jen nemohli věřit, že by muž mohl ztratit svou ženu a jednat a mluvit o tom tak lhostejně.“

Weston se obrátil na Poirota.

„Co si myslíte vy, Poirote?“

Hercule Poirot zvedl ruce:

„Co můžu říct? Je to tajemná skříňka – zavřená ústřice. Zvolil si svou roli. Nic neviděl, nic neslyšel, nic neví!“

„Máme motivy na výběr,“ řekl Colgate. „Žárlivost a peníze. Samozřejmě že svým způsobem je manžel jako podezřelý nasnadě. Každého to přirozeně napadne jako první. Kdyby věděl, že jeho paní to táhne s jiným –“

„Myslím, že to věděl,“ přerušil ho Poirot.

„Proč si to myslíte?“

„Poslouvejte, příteli. Včera jsem mluvil s paní Redfernovou na Sluneční terase. Scházel jsem odtud dolů do hotelu a cestou jsem viděl ty dva spolu – paní Marshallovou a Patricka Redferna. A chvíli na to jsem potkal kapitána Marshalla. Měl velmi zatvrzelý výraz. Takový, co nic neříká – ale absolutně nic. Je skoro moc prázdný, jestli mi rozumíte. Ó! Ten věděl všechno moc dobře.“

Colgate pochybovačně zabručel:

„No dobrá, když myslíte –“

„Jsem si tím jist! Ale i tak, co nám to řekne? Co Kenneth Marshall *cítí* ke své ženě?“

„Bere její smrt dost chladně,“ poznamenal plukovník Weston.

Poirot nespokojeně potřásl hlavou.

Inspektor Colgate dodal:

„Někdy jsou tyhle navenek tiché typy velmi prudké povahy, jak se říká. Dusí to v sobě. Možná ji bláznivě zbožňoval – a šíleně žárlil. Ale není to typ, který by to dal najevo.“

„To je možné – ano. Je to velmi zajímavá povaha, tenhle kapitán Marshall. Moc mě zajímá. A taky to jeho *alibi*,“ pronesl pomalu Poirot.

„Alibi psacího stroje,“ řekl Weston a vyštěkl smíchy. „Co byste tomu řekl, Colgate?“

Oči inspektora Colgata se mračily, když odpověděl:

„No, víte, pane, mně se to alibi docela líbí. Není až příliš dobré, jestli víte, co tím myslím. Je – no, je *přirozené*. A jestli zjistíme, že ta pokojská byla poblíž a slyšela ten psací stroj, pak si myslím, že je to v pořádku a budeme muset hledat jinde.“

„Hmm,“ zabručel plukovník Weston a zeptal se: „Kde budete hledat?“

VI

Nějakou chvíli všichni tři muži rozvažovali nad položenou otázkou.

Inspektor Colgate promluvil první:

„Smrskává se to na následující – byl to někdo zvenku, nebo hotelový host? Personál nevyklučuju úplně, ale fakt je, že ani na chvíli nepochybuju o tom, že zjistíme, že v tom prsty nemají. Ne, bude to hotelový host nebo někdo úplně zvenku. Musíme se na to podívat takhle. Ze všeho nejdřív – motiv. Finanční prospěch. Jediný člověk, který může její smrtí získat, je manžel té dámy, jak se zdá. Jaké další motivy máme? V první řadě – žárlivost. Zdá se mi – když se na to dívám – že pokud jde o *crime passionnel* –“ (uklonil se směrem k Poirotovi) „je to tenhle.“

„Je tolik druhů vášní,“ šeptl Poirot a upíral pohled na strop.

Inspektor Colgate pokračoval:

„Její manžel nepřipustil, že by měla nějaké nepřátele – totiž skutečné nepřátele, ale já nevěřím, že je to tak! Řekl bych, že žena jako ona si udělá – ano, udělá pořádné nepřátele – co, pane, co si myslíte?“

„*Mais oui*, je to tak. Arlena Marshallová měla nepřátele. Ale podle mého názoru není teorie o nepřítelích obhajitelná, neboť víte, inspektore, nepřáteli Arleny Marshallové byly, myslím, vždycky ženy.“

Plukovník Weston zavrčel:

„Něco na tom je. Jsou to ženy, které ji tady tak nenávidí.“

„Zdá se,“ pokračoval Poirot, „že je těžko možné, aby tento zločin spáchala žena. Co říkají lékařské závěry?“

Weston znovu zavrčel:

„Neasden je si naprosto jist, že byla uškrcena mužem. Velké ruce – silný stisk. Je samozřejmě možné, že by to provedla mimořádně urostlá žena – ale je to krajně nepravděpodobné.“

„Přesně tak,“ přikývl Poirot. „Arzén do čaje – krabička otrávených bonbonů – nůž – dokonce i pistole – ale uškrcení – to ne! Je to

muž, koho hledáme. A ihned,“ uvažoval, „se to komplikuje. V tohlehle hotelu jsou dva lidé, kteří mají motiv, neboť si přejí, aby Arlena Marshallová zmizela – ale jsou to ženy.“

„Redfernova žena je jednou z nich, předpokládám?“ zeptal se plukovník Weston.

„Ano. Paní Redfernova by se mohla rozhodnout zabít Arleny Stuartovou. Měla, řekněme, spoustu důvodů. Také si myslím, že by bylo možné, aby paní Redfernova spáchala vraždu. Ale ne tenhle druh vraždy. Přes všechno své neštěstí a žárlivost to není, řekl bych, žena silných vášní. V lásce bude oddaná a stálá – ne vášnivá. Jak jsem právě řekl – arzen do čaje možná – uškrcení ne. Také jsem si jist, že není schopna takového zločinu fyzicky, její ruce a nohy jsou malé, menší než průměr.“

„To není ženský zločin,“ souhlasil Weston. „Ne, tohle udělal muž.“

Inspektor Colgate zakašlal.

„Dovolte mi předložit řešení, pane. Řekněme, že než potkala tohoto pana Redferna, měla ta dáma pletky s někým – řikejme mu X. Odvrhla X kvůli Redfernovi. X zuří a žárlí. Sleduje ji až sem, zdržuje se někde v sousedství, přijíždí sem na ostrov a vyřídí ji. Je to jedna z možností!“

Weston rozhodl:

„Je to *možné*, dobře. A jestli je to pravda, bude to snadné prokázat. Přišel pěšky, nebo připlul na loď? To druhé vypadá pravděpodobněji. Pokud ano, musel si loď někde půjčit. Raději se poptejte.“

Podíval se na Poirota.

„Co si myslíte o Colgatově domněnce?“

„Jaksi to ponechává moc věcí na náhodě,“ řekl pomalu Poirot. „A kromě toho – v něčem ten obraz neodpovídá. Víte, nedovedu si představit takového muže... muže, který je posedlý zuřivostí a žárlivostí.“

„Ale lidé po ní přece *blázní*, pane. Podívejte se na Redferna,“ namítal Colgate.

„Ano, ano... ale stejně –“

Colgate se na něj tázavě podíval.

Poirot zavrtěl hlavou. Mračil se:

„Někde je něco, na co jsme zapomněli...“

Šestá kapitola

I

Plukovník Weston se probíral hotelovou knihou.

Četl nahlas:

„Major a paní Cowanovi, slečna Pamela Cowanová, pan Robert Cowan, pan Evan Cowan, Rydat's Mount, Leatherhead.

Pan a paní Mastermanovi, pan Edward Masterman, slečna Jennifer Mastermanová, pan Roy Masterman, pan Frederick Masterman, 5 Marlborough Avenue, Londýn.

Pan a paní Gardenerovi, New York.

Pan a paní Redfernovi, Crossgates, Seldon, Princes Risborough.

Major Barry, 18 Cardon St., St James, Londýn.

Pan Horace Blatt, 5 Pickersgill Street, Londýn.

Slečna Rosamund Darnleyová, 8 Cardigan Court.

Slečna Emily Brewsterová, Southgates, Sunbury nad Temží.

Reverend Stephen Lane, Londýn.

Kapitán a paní Marshallovi, slečna Linda Marshallová, 73 Upcott Mansions, Londýn.“

Skončil.

Inspektor Colgate prohlásil:

„Myslím, pane, že můžeme vyškrtnout první dva zápisy. Paní Castleová mi řekla, že Mastermanovi a Cowanovi sem jezdí pravidelně každé léto se svými dětmi.

Dnes ráno odjeli na celodenní výlet na moře, oběd si vzali s sebou. Odjeli hned po deváté hodině. Vezl je muž jménem Andrew Baston. Můžeme si to u něj ověřit, ale myslím, že tyhle z toho můžeme rovnou vyloučit.“

Weston přikývl.

„Souhlasím s vámi. Zkusme vyškrtnout, koho můžeme. Můžete nám dát tip na ostatní, Poirote?“

Poirot odvětil:

„Povšechně ano, to je snadné. Gardenerovi jsou manželský pár středního věku, příjemní, zcestovalí. Veškerou konverzaci obstarává paní Gardenerová. Manžel se jí podvoluje. Hraje tenis a golf, a pokud se k němu dostanete blíž, má velmi dobrý suchý humor.“

„To bude asi v pořádku.“

„Další jsou Redfernovi. Pan Redfern je mladý, líbí se ženám, vynikající plavec, dobrý tenista a zdatný tanečník. O jeho ženě jsem se už zmiňoval. Je tichá, hezká svým vybledlým způsobem. Myslím, že je svému muži oddaná. Má něco, co Arlena Marshallová neměla.“

„Co je to?“

„Intelekt.“

Inspektor Colgate si povzdechl:

„Intelekt mnoho neznamená, když přijde na zaslepenou lásku, pane.“

„Možná ne. Ale stejně opravdu věřím, že i přes pobláznění do paní Marshallové Patrick Redfern skutečně stojí o svou ženu.“

„Může to tak být, pane. Nebylo by to poprvé, co se něco takového stalo.“

„To je právě ta škoda!“ šeptl Poirot. „Tomu vždycky ženy odmítají uvěřit.“

Pokračoval:

„Major Barry. Dříve v indické armádě, nyní na penzi. Obdivovatel žen. Vypravěč rozvleklých a nudných historek.“

Inspektor Colgate vzdychl.

„Nemusíte pokračovat. Pár takových jsem potkal, pane.“

„Pan Horace Blatt. Je to zjevně bohatý muž. Hodně mluví – o panu Blattovi. Chce být s každým kamarád. Je to smutné. Neboť ho nikdo nemá moc rád. A je tu ještě něco. Pan Blatt mi včera kladl spoustu otázek. Pan Blatt byl neklidný. Ano, něco není s panem Blattem úplně v pořádku.“

Odmlčel se a po chvíli pokračoval proměněným hlasem:

„Další je slečna Rosamund Darnleyová. Její obchodní značka je Rose Mond Ltd. Je to uznávaná návrhářka. Co o ní mohu říct? Je inteligentní, okouzující a šik. Je na ni velmi příjemný pohled.“ Odmlčel se a dodal: „A zná velmi dlouho kapitána Marshalla.“

Weston se narovnal na židli.

„Vážně? Opravdu?“

„Ano. Nějakou dobu se neviděli.“

„Věděla, že on sem přijede?“ ptal se Weston.

„Říká, že ne.“

Poirot se odmlčel a pak pokračoval.

„Kdo je další? Slečna Brewsterová. Maličko mě děsí.“ Potřásl hlavou. „Má hlas jako muž. Je drsná, a jak se říká, bodrá. Vesluje na lodích a v golfu hraje s handicapem čtyři... Myslím si však, že má dobré srdce.“

„Už zbývá jen reverend Stephen Lane,“ poznamenal Weston. „Kdo je ten reverend Stephen Lane?“

„Můžu říct jen jednu věc. Je to muž ve stavu velkého nervového napětí. Také je to, myslím, fanatik.“

Inspektoru Colgatovi to stačilo:

„Aha, takový člověk.“

„Tak to už jsou všichni!“ Weston se podíval na Poirota. „Vypadá to, že jste zabraný do svých myšlenek, můj příteli?“

„Ano,“ odpověděl Poirot. „Protože, víte, když paní Marshallová odjížděla dnes ráno, žádala mě, abych nikomu neříkal, že jsem ji viděl. Ihned jsem v duchu dospěl k určitému závěru. Myslel jsem, že její přátelství s Patrickem Redfernem způsobuje problémy mezi ní a jejím manželem. Myslel jsem si, že měla někde schůzku s Patrickem Redfernem a že nechtěla, aby její manžel věděl, kde je.“

Odmlčel se.

„A vidíte, v tomhle jsem se mýlil. Neboť přestože se její manžel objevil na pláži téměř okamžitě a ptal se, jestli jsem ji neviděl, přišel také Patrick Redfern – a zjevně a očividně ji hledal! A tudíž se ptám, přátelé, *kdo byl ten, s kým se měla Arlena Marshallová setkat?*“

Inspektor Colgate řekl:

„To zapadá do *mé* domněnky. Muž z Londýna nebo odněkud.“

Hercule Poirot nesouhlasně zavrtěl hlavou:

„Ale, můj příteli, podle té vaší teorie se Arlena Marshallová s oním domnělým mužem rozešla. Proč by se pak tolik namáhala, aby se s ním viděla?“

Inspektor Colgate pokrčil rameny a zeptal se:

„A kdo to byl, co si myslíte vy?“

„To je právě to, na co nemůžu přijít. Právě jsme prošli seznam všech hotelových hostů. Jsou všichni středního věku – tedy nezajímaví. Komu z nich by Arlena dala přednost před Patrickem Redfernem? Ne, to není možné. A přece *měla* s někým schůzku – a ten někdo nebyl Patrick Redfern.“

„Nemyslíte, že odjela jen tak sama?“ zabručel Weston.

Poirot opět zavrtěl hlavou.

„*Mon cher*“ řekl. „Je vidět, že jste neznal tu mrtvou ženu. Někdo kdysi napsal chytré pojednání o tom, co by znamenala odloučenost od lidí pro Beau Brummelovou a co pro muže jako Newton. Arlena Marshallová, můj drahý příteli, by o samotě prakticky neexistovala. Žila jen z obdivu mužů. Ne, Arlena Marshallová šla dneska ráno na schůzku s někým. *Kdo to byl?*“

//

Plukovník Weston povzdechl:

„No, teoriím se můžeme věnovat později. Teď se musíme pustit do výsledků. Musíme přesně zjistit, kde všichni byli. Řekl bych, že teď asi promluvíme s tím Marshallovým děvčetem. Třeba nám řekne něco užitečného.“

Linda Marshallová vešla nemotorně do místnosti, zakopla přitom o práh. Rychle dýchala a zorničky měla rozšířené. Vypadala jako vyplašené malé hříbě.

Plukovník k ní pocítil sympatie. Pomyslel si:

Chudák dítě – je to stále ještě dítě. To pro ni musel být pořádný šok.

Přisunul židli a řekl uklidňujícím hlasem:

„Promiňte, že vás do toho zatahujeme, slečno – Linda, je to tak?“

„Ano, Linda.“

Tak jako všechny školačky mluvila téměř šeptem. Její ruce spočívaly bezradně na stole před ním – ruce budící soucit, velké a červené, kostnaté, dlouhá zápěstí.

Weston byl v duchu přesvědčen, že dítě by se nemělo tahat do takových věcí, a promluvil konejšivě:

„Nechceme vás děsit. Jen potřebujeme, abyste nám řekla všechno, co víte a co by mohlo být užitečné, toť vše.“

Linda vyhrkla:

„Vy myslíte – o Arleně?“

„Ano. Viděla jste ji vůbec dnes dopoledne?“

Dívka zavrtěla hlavou.

„Ne. Arlena vždycky schází dolů docela pozdě. Snídá v posteli.“

Hercule Poirot se zeptal:

„A vy, mademoiselle?“

„To já vstávám. Snídaně v posteli je tak *staromódní*.“

Weston ji pobídl:

„Povězte nám, co jste dělala dnes dopoledne?“

„No, nejdřív jsem se byla vykoupat, pak na snídani a pak jsem šla s paní Redfernovou do Zátoky racků.“

„V kolik hodin jste s paní Redfernovou vyšly?“ ptal se Weston.

„Řekla, že na mě bude čekat v půl jedenácté. Měla jsem strach, že přijdu pozdě, ale bylo to v pořádku. Vyrazily jsme asi za tři minuty půl.“

„A co jste dělaly v Zátoce racků?“ chtěl vědět Poirot.

„No, já jsem se nakrémovala a opalovala se a paní Redfernová skicovala. Později jsem šla do moře a Christine šla zpátky do hotelu, aby se převlíkla na tenis.“

Weston se snažil o nenucený tón při následující otázce:

„Pamatujete si, kolik bylo hodin?“

„Když šla Christine do hotelu? Tři čtvrtě na dvanáct.“

„Jste si tím časem jistá – tři čtvrtě na dvanáct?“

Linda doširoka otevřela oči a řekla:

„Ale ano. Dívala jsem se na hodinky.“

„Na ty, které máte teď na ruce?“

Linda pohlédla na své zápěstí.

„Ano.“

Weston řekl:

„Nebude vám vadit, když se podívám?“

Natáhla zápěstí. Porovnal hodinky se svými a s hotelovými hodinami.

Usmíval se a poznamenal:

„Přesně na vteřinu. A potom jste se šla koupat?“

„Ano.“

„A do hotelu jste se vrátila kdy?“

„Asi kolem jedné. A – a pak – jsem slyšela – o Arleně...“

Její hlas se změnil.

Plukovník Weston se zeptal:

„Vy – hm – jste vycházela se svou nevlastní matkou dobře?“

Podívala se na něj a chvíli neodpovídala. Pak řekla:

„Ó ano.“

„Měla jste ji ráda, mademoiselle?“ zkoumavě se tázal Poirot.

Linda znovu opakovala:

„Ó ano.“ Po chvíli dodala: „Arlena ke mně byla laskavá.“

Weston řekl s poněkud nucenou bodrostí.

„Takže žádná krutá nevlastní matka, co?“

Linda zavrtěla hlavou bez sebemenšího úsměvu a Weston pokračoval:

„To je dobře. To je dobře. Víte, někdy jsou v rodinách trochu problémy – žárlivost – a tak. Dcera s otcem jsou největší přátelé a dívka pak nesnese, když se otec věnuje nové manželce. Vy jste nic takového nepocítila, že?“

Linda na něj překvapeně zírala. Odpověděla se zřejmou upřímností:

„To né.“

„Předpokládám, že váš otec byl do ní hodně zakoukaný,“ konstatoval Weston.

„Nevím,“ prostě odpověděla Linda, ale Weston nedal pokoj.

„V rodinách jsou nejrůznější problémy, jak jsem řekl. Hádky – potyčky – takové věci. Když jsou muž se ženou na sebe nepřijemní, je to dost nesnesitelné i pro dceru. Bylo něco takového?“

Linda se přímo zeptala:

„Myslíte, jestli se otec a Arlena hádali?“

„No – ano,“ potvrdil Weston a pomyslel si: Mizerná práce – vyptávat se dcery na otce. Proč je člověk policajt? Zatraceně, ale udělat se to musí.

Linda řekla s jistotou:

„Ne, to ne.“ A dodala: „Otec se s lidmi nehádá. Není takový.“

„Ted', slečno Lindo, se prosím důkladně zamyslete,“ žádal ji Weston. „Napadá vás, kdo mohl zabít vaši nevlastní matku? Zaslechla jste třeba něco, nebo víte snad něco, co by nám mohlo nějak pomoci?“

Linda byla chvílku ticho. Zdálo se, že o té otázce vážně přemýšlí. Konečně odpověděla:

„Ne, nevím, kdo mohl chtít zabít Arleny. Kromě paní Redfernové, samozřejmě.“

„Myslíte, že ji paní Redfernová chtěla zabít? Proč?“ dotazoval se Weston.

„Protože její manžel byl zamilovaný do Arleny. Ale nemyslím si, že by ji opravdu chtěla *zabít*“ rozumovala Linda „Myslím tím, že si přála, aby byla mrtvá – a to není vůbec to samé, nebo ano?“

Poirot jemně přisvědčil:

„Ne, to vůbec není to samé.“

Linda přikývla. Obličejem jí projela podivná křeč.

„A vůbec, paní Redfernová by nikdy nemohla udělat takovou věc – někoho zabít. Není – ona není *agresivní*, jestli víte, co tím myslím.“

Weston a Poirot souhlasili. Poirot ji ujistil:

„Vím přesně, co myslíte, dítě moje, a souhlasím s vámi. Paní Redfernová není z těch, kdo, jak se říká, ‚hned vidí rudě‘. Netřásla by se –“ zaklonil se dozadu, přivřel oči a pečlivě vybíral slova „– silně rozrušením – při pohledu na vyprchávací život před sebou – při pohledu na nenáviděný obličej – nenáviděný bílý krk – cítíc, jak se ruce zatínají – s přáním pocítit je vmáčknuté do masa –“

Skončil.

Linda se s trhnutím pohnula od stolu. Zeptala se chvějícím se hlasem:

„Můžu už jít? Je to všechno?“

Plukovník Weston odpověděl:

„Ano, ano, je to všechno. Děkuju vám, slečno Lindo.“

Vstal, aby jí otevřel dveře. Pak přišel zpátky ke stolu a zapálil si cigaretu.

„Uf,“ řekl. „Není to pěkná práce, ta naše. Řeknu vám, cítil jsem se trochu jako grázl vyptávat se toho dítěte na vztahy mezi jejím ot-

cem a nevlastní matkou. Víceméně vybízet dceru, aby dávala otcí provaz na krk. Na druhé straně, udělat se to muselo. Vražda je vražda. A ona je s největší pravděpodobností ten, kdo ví, jak se věci mají. Ale jsem docela vděčný, že neměla, co by nám v tomto ohledu řekla.“

Poirot poznamenal:

„Ano, to jsem si myslel, že budete.“

Weston zakašlal a řekl poněkud rozpačitě:

„Mimochodem, Poirote, zašel jste trochu daleko – myslím to na konci. Ty ruce nořící se do masa a tak! Takhle navádět dítě.“

Hercule Poirot se na něj podíval pozornýma očima. Zeptal se:

„Tak vy myslíte, že ji navádím?“

„No a ne? Ale no tak!“

Poirot zavrtěl hlavou.

Weston už to dál nerozebíral a prohlásil:

„Vcelku jsme od ní získali jen málo užitečných informací. Kromě víceméně úplného *alibi* pro paní Redfernovou. Pokud spolu byly od půl jedenácté do tři čtvrtě na dvanáct, pak je z toho Christine Redfernová venku. Žárlivá manželka vypadává z podezření.“

„Existují lepší důvody,“ uvažoval Poirot, „proč z toho paní Redfernovou vynechat. Jsem přesvědčený, že by pro ni bylo fyzicky i psychicky nemožné uskrtit kohokoliv. Je spíše chladnokrevná než vznětlivá, schopná hluboké oddanosti a neotřesitelné stálosti, ale ne žhavé vášně nebo zuřivosti. A navíc, její ruce jsou příliš malé a jemné.“

Colgate se přidal:

„Souhlasím s panem Poirotem. Je z toho venku. Doktor Neasden říká, že to byl pár pořádných rukou, který zardousil tu dámu.“

Weston řekl:

„No, myslím, že si teď raději zavoláme Redfernovy. Počítám, že on už se z toho šoku zotavil.“

///

Patrick Redfern se zdál být vyrovnaný. Byl bledý a ztrhaný, vypadal najednou velmi mladě, ale jeho chování už bylo docela klidné.

„Jste pan Patrick Redfern z Crossgates, Seldon, Princes Risborough?“

„Ano.“

„Jak dlouho jste znal paní Marshallovou?“

Patrick Redfern zaváhal, pak řekl:

„Tři měsíce.“

Weston pokračoval:

„Kapitán Marshall nám řekl, že jste se spolu seznámili náhodou na koktejlovém večírku. Je to pravda?“

„Ano, tak to bylo.“

Weston řekl:

„Kapitán Marshall naznačil, že předtím, než jste sem oba přijeli, jste se dobře neznali. Je to pravda, pane Redferne?“

Patrick Redfern znovu chvíli váhal.

„No – ne tak úplně. Vlastně jsem ji občas vídal.“

„Aniž by to věděl kapitán Marshall?“ • Redfern se trochu začervenal:

„Nevím, jestli o tom věděl, nebo ne.“

Hercule Poirot potichu promluvil:

„A bylo to také bez vědomí vaší manželky, pane Redferne?“

„Myslím, že jsem se zmínil své ženě, že jsem potkal slavnou Arlenou Stuartovou.“

„Ale nevěděla, jak často se s ní vídáte?“ ptal se Poirot.

„No, možná ne.“

„Domluvili jste se s paní Marshallovou, že se tady setkáte?“ chtěl vědět Weston.

Redfern chvíli mlčel. Pak pokrčil rameny a přiznal:

„Tak jo, myslím, že to teď musí ven. Nemá smysl se vytáčet. Byl jsem do té ženy blázen – šílenec – zamilovaný – jak chcete. Chtěla, abych sem přijel. Trochu jsem se tomu bránil, ale pak jsem souhlasil. Já – já – zkrátka, já bych byl udělal cokoli na světě, co si přála. Měla takový vliv na lidi.“

Hercule Poirot zamručel:

„Vykreslil jste velmi přesvědčivý obrázek. Byla jako pozemská Kirké. Přesně tak!“

Patrick Redfern řekl hořce:

„Udělal z mužů ve vteřině mizery!“ Pokračoval: „Jsem k vám upřímný, pánové. Nebudu před vámi nic skrývat. K čemu by to bylo? Jak jsem řekl, byl jsem do ní šíleně zamilovaný. Jestli o mě stála nebo ne, to nevím. Dělal, že ano, ale myslím, že to byl ten typ ženy, který ztratí o muže zájem, jakmile dostane jeho tělo i duši. Věděla, že mě má. Dnes dopoledne, když jsem ji našel tam na pláži, mrtvou, bylo to, jako by mě něco praštilo rovnou mezi oči. Byl jsem omráčený – omámený!“

Poirot se předklonil. „A teď?“

Patrick Redfern se mu podíval přímo do očí:

„Řekl jsem vám pravdu. Chtěl bych se zeptat na tohle – *kolik z toho musí být zveřejněno?* Nemá to žádnou spojitost s její smrtí. A když to vyjde najevo, bude to hodně drsné pro mou ženu. No jistě, já vím,“ dodal rychle. „Myslíte si, že jsem na ni až dosud moc nemyslel? Možná je to pravda. Ale, i když asi vypadám jako ten nejhorší pokrytec, skutečnost je taková, že svou ženu mám rád – mám ji moc rád. To druhé –“ šklubl rameny, „to bylo bláznovství – pitomá věc, kterou muži dělají – ale Christine je jiná. Je *opravdová*. I když jsem se k ní choval ošklivě, celou tu dobu jsem věděl, někde hluboko v sobě, že ona je člověk, který něco znamená.“ Odmlčel se – vzdychl – a řekl poněkud pateticky: „Kéž byste mi to věřili.“

Hercule Poirot přisvědčil:

„Ale já vám to věřím. Ano, ano, věřím tomu!“

Patrick Redfern se na něj vděčně podíval:

„Děkuju vám.“ .

Plukovník Weston si odkašlal a řekl:

„Můžete se spolehnout, pane Redferne, že nebudeme zacházet do nedůležitých podrobností. Pokud vaše zamilovanost do paní Marshallové nehrála žádnou roli v její smrti, není žádný důvod zatahovat to do případu. Ale co si možná neuvědomujete je, že – é – důvěrné přátelství – může mít velmi přímou spojitost s touhle vraždou. Může to být, chápejte, *motiv* vraždy.“

Patrick Redfern se podívil:

„Motiv?“

Weston pokýval:

„Ano, pane Redferne, *motiv!* Kapitán Marshall možná o vašem poměru nevěděl. Co když to najednou zjistil?“

Redfern byl překvapen:

„Bože! Vy myslíte, že se to dozvěděl a – a zabil ji?“

„Tohle vás ani nenapadlo?“ odsekl policejní náčelník.

Redfern zavrtěl hlavou:

„Ne – zvláštní. Nikdy jsem na to nepomyslel. Víte, Marshall je takový tichý chlápek. Já – ne, to není pravděpodobné.“

Weston se zeptal:

„Jaký byl postoj paní Marshallové k manželovi v téhle věci? Byla například – nesvá – že by se o tom mohl doslechnout? Nebo jí to bylo jedno?“

Redfern váhal:

„Byla – trochu nervózní. Nechtěla, aby cokoliv tušil.“

„Vypadala, že z něj má strach?“

„Strach? Ne, to bych neřekl.“

Poirot řekl potichu:

„Promiňte, pane Redferne, nikdy nepadla otázka rozvodu?“

Patrick Redfern rozhodně zavrtěl hlavou.

„To ne, nikdy nic takového. Víte, byla tu Christine. A Arlena, to jsem si jist, nikdy o něčem takovém nepřemýšlela. Byla naprosto spokojená, zeje provdaná za Marshalla. On je – no, svým způsobem velké zvíře.“ Najednou se usmál. „Hrabství – a všechny ty věci a dost zámožný. Nikdy o mně nepřemýšlela jako o potenciálním *manželovi*. Ne, byl jsem jen jeden z těch mnoha moulů – jen něco na pobavení. Věděl jsem to celou dobu a stejně, dost zvláštní, to nezměnilo nic na mých citech k ní...“

Jeho hlas se ztrácel. Seděl tam a přemýšlel.

Weston mu připomněl, kvůli čemu tam jsou:

„No tak. Pane Redferne, měl jste dnes ráno s paní Marshallovou nějakou schůzku?“

Patrick Redfern vypadal trochu zmateně:

„Ne, žádnou konkrétní schůzku, ne. Obvykle jsme se scházeli každé ráno na pláži. Chodili jsme si zapádlvat.“

„Překvapilo vás, když jste dnes ráno paní Marshallovou neviděl?“

„Ano. Velmi mě to překvapilo. Vůbec jsem tomu nerozuměl.“

„Co jste si pomyslel?“

„No, nevím, co jsem si myslel. Chci říct, že jsem si celou dobu myslel, že přijde.“

„Kdyby měla nějakou schůzku někde jinde, neměl byste tušení, s kým by to mohlo být?“

Patrick Redfern jen koukal a vrtěl hlavou.

„Když jste měl *rande* s paní Marshallovou, kde jste se scházeli?“

„No, někdy jsem se s ní viděl odpoledne dole v Zátoce racků. Víte, odpoledne není v Zátoce racků slunce, a tak tam obvykle není ani moc lidí. Tam jsme se sešli jednou nebo dvakrát.“

„Nikdy v jiné zátoce? V Zátoce skřítků?“

„Ne. Zátoka skřítků je otočena na západ a lidé tam odpoledne jezdí ve člunech nebo loďkách. Nikdy jsme se nescházeli ráno. Bylo by to moc nápadné. Odpoledne si lidé chodí zdímnout nebo se někde toulají a nikdo moc neví, kde kdo je.“

Weston přikývl.

Patrick Redfern pokračoval:

„Po večeři, když byla krásná noc, jsme samozřejmě chodili na procházku do různých částí ostrova.“

Hercule Poirot zamumlal:

„No ano!“ a Patrick Redfern se na něj tázavě podíval.

Weston konstatoval:

„Takže nám nemůžete pomoci a říct, co přivedlo paní Marshallovou do Zátoky skřítků dnes dopoledne.“

Redfern zavrtěl hlavou. Upřímně zmateným hlasem přisvědčil:

„Nemám nejmenší tušení! To nebyl její styl.“

„Měla tady v okolí nějaké přátele?“ ptal se dále Weston.

„Nevím o tom. Ale jsem si jist, že ne.“

„Ted, pane Redferne, se prosím důkladně zamyslete. Znal jste paní Marshallovou v Londýně. Určitě jste trochu poznal lidi z jejího okruhu. Je mezi nimi někdo, kdo by mohl vůči ní chovat zášť? Například někdo, koho jste vystřídal jako její známost?“

Patrick Redfern chvilku přemýšlel. Pak potřásl hlavou.

„Vážně,“ řekl. „Nikdo mě nenapadá.“

Plukovník Weston bubnoval prsty po stole.

Konečně řekl:

„Dobrá, tak to máme. Zdá se, že nám zbývají tři možnosti. Neznámý zabiják – nějaký šílenec – který se náhodou objevil v okolí – a to je dost přitažené za vlasy –“

Patrick Redfern mu skočil do řeči:

„A přece je to určitě to nejpravděpodobnější vysvětlení.“

Weston zavrtěl hlavou:

„Tohle není vražda typu ‚náhodný čin‘. Tahle zátoka je velmi nepřístupná. Buď by musel ten někdo vyjít po můstku kolem hotelu, horní částí ostrova a pak dolů po tom ztraceném žebříku, nebo by přijel lodí. Obojí je velmi nepravděpodobné u náhodného zabití.“

Patrick Redfern ho pobídl:

„Řekl jste, že tu jsou tři možnosti.“

„No – ano,“ řekl policejní náčelník. „Vycházejme z toho, že na tomto ostrově jsou dva lidé, kteří měli motiv ji zabít. Za prvé její manžel a za druhé vaše žena.“

Redfern na něj zíral. Vypadal ohromeně. Zvolal:

„Moje žena? Christine? Myslíte, že *Christine* s tím má něco společného?“

Zvedl se a trochu se zakoktával, jak se snažil rychle ze sebe vypravit:

„Vy jste se zbláznil – úplně zbláznil – Christine? No to je *nemožné*. To je k smíchu!“

„Každopádně, pane Redferne, žárlivost je velmi silný motiv. Ženy, které jsou žárlivé, nad sebou absolutně ztrácejí kontrolu.“

Ale Redfern Westona přesvědčoval:

„Ne Christine. Je – ne, ona není taková. Byla nešťastná, to ano. Ale není ten typ – ne, nemá v sobě agresivitu.“

Hercule Poirot zamyšleně přikývl. Agresivita. Stejně slovo, jaké použila Linda. A stejně jako předtím souhlasil s tímhle názorem.

„Kromě toho,“ pokračoval Redfern sebejistě, „bylo by to absurdní. Arlena byla dvakrát fyzicky silnější než Christine. Pochybuju, že by Christine mohla uškrtit kotě – ale určitě ne tak vypracovanou postavu, jako měla Arlena. A pak, Christine by nikdy nešla dolů po

tom žebříku. Nemá odvahu na takové věci. A – zkrátka, celá ta věc je nereálná!“

Plukovník Weston se poškrábal za uchem.

„No,“ řekl. „Takhle viděno to není moc pravděpodobné. To přiznávám. Ale motiv je první věc, na kterou se musíme zaměřit.“

Pak ještě dodal: „Motiv a příležitost.“

IV

Když Redfern odešel z místnosti, prohodil policejní náčelník s mírným úsměvem:

„Nepovažoval jsem za nutné říct mu, že jeho žena má alibi. Chtěl jsem slyšet, co tomu nápadu říká. Pěkně to s ním zacvičilo, co?“

Hercule Poirot zamručel:

„Argumenty, které uvedl, byly stejně silné jako jakékoliv alibi.“

„Ano. Hm! Ona to neudělala! Nemohla to udělat – fyzicky nemožné, jak jste řekl. Marshall to udělat *mohl*, ale zřejmě to neudělal.“

Inspektor Colgate zakašlal:

„Promiňte, pane. Přemýšlel jsem o tom alibi. Víte, je možné, že si to vymyslel, že ty dopisy byly napsány *předem*.“

Weston souhlasil:

„To je dobrý nápad. Musíme se podívat –“

Zarazil se, když Christine Redfernová vstoupila do místnosti.

Byla jako vždycky klidná a jemná svým způsobem. Měla na sobě bílé tenisové šaty a světlounce modrý pullover. Podtrhovalo to její světlý, poněkud anemický půvab. A přitom, pomyslel si Hercule Poirot, nemá ani hloupý, ani bezradný obličej. Je v něm hodně rozhodnosti, odvahy a zdravého rozumu. Pokývl s uznáním.

Plukovník Weston přemítal:

Hezká drobná žena. Možná trochu nevýrazná. Až příliš dobrá pro takového záletného pacholka, svého manžela. Ale budiž – ten chlápek je mladý. Ženy většinou z každého udělají jednu blázna!

Nahlas řekl:

„Posaďte se, paní Redfernová. Víte, musíme postupovat podle určité rutiny. Ptáme se každého na všechno, co dělal dnes dopoledne. Jen pro upřesnění.“

Christine Redfernová přikývla a pak poznamenala svým tichým, jemným hlasem:

„Ale ano, to chápu. Kde chcete, abych začala?“

Hercule Poirot ji vybídl:

„Co možná od začátku. Co jste dělala, když jste dnes ráno vstala?“

Christine se zamyslela:

„Počkejte. Cestou dolů na snídani jsem zašla do Lindina pokoje a domluvila se s ní, že půjdeme do Zátoky racků. Dohodly jsme se, že se sejdem v hale v půl jedenácté.“

„Vy jste se nebyla koupat před snídání, madam?“ ujišťoval se Poirot.

„Ne. Před snídání jen zřídkka.“ Usmála se. „Mám ráda, když je moře ohřáté, než do něj vstoupím. Jsem trochu zimomřivý člověk.“

„Ale váš manžel se koupe?“

„To ano, skoro vždycky.“

„A paní Marshallová, ta taky?“

Hlas Christine se změnil. Byl najednou studený a skoro zatrpklý:

„Ne, paní Marshallová byla ten typ, co se vždycky objeví až pozdě dopoledne.“

„Promiňte, madam, přerušil jsem vás,“ omlouval se rozpačitě Poirot. „Říkala jste, že jste šla do Lindina pokoje. V kolik hodin to bylo?“

„Počkejte – půl deváté – ne, maličko později.“

„A Linda už byla vzhůru?“

„No ano, už byla pryč.“

„Pryč?“

„Ano, říkala, že se byla koupat.“

V Christinině hlase byl slyšet slabý – velmi slabý rozpačitý tón. To Hercula Poirota zmátlo.

Weston se zeptal:

„A potom?“

„Potom jsem šla dolů na snídani.“

„A po snídání?“

„Šla jsem nahoru, posbírala své pouzdro a skicák a vyrazily jsme.“

„Vy a slečna Linda Marshallová?“

„Ano.“

„Kolik bylo hodin?“

„Myslím, že bylo tak půl jedenácté.“

„A co jste dělaly?“

„Šly jsme do Zátoky racků. To je ta zátoka na východní straně ostrova. Usadily jsme se tam. Já jsem skicovala a Linda se opalovala.“

„V kolik hodin jste odešla ze zátoky?“

„Ve tři čtvrtě na dvanáct. Hrála jsem tenis ve dvanáct a musela jsem se jít převléknout.“

„Měla jste s sebou hodinky?“

„Vlastně ne. Ptala jsem se na čas Lindy.“

„Aha. A pak?“

„Sbalila jsem si své skicovací věci a šla zpátky do hotelu.“

Poirot se zeptal:

„A slečna Linda?“

„Linda? No, Linda se šla koupat.“

„Byly jste daleko od moře tam, kde jste seděly?“ zajímal se Poirot.

„No, byly jsme dost daleko z dosahu vody. Pod útesy – tak, abych já byla trochu ve stínu a Linda na sluníčku.“

„Vstoupila Linda do moře, ještě než jste opustila pláž?“

Christine se trochu zamračila ve snaze si vzpomenout:

„Počkejte. Běžela dolů po pláži – zavřela jsem své pouzdro – ano, slyšela jsem, jak sebou plácla do vln, když jsem byla na cestě nahoru na útes.“

„Jste si tím jistá, madam? Že opravdu vstoupila do vody?“

„No ano.“

Dívala se na Poirota překvapeně.

Plukovník Weston na něj také zíral a pak ji pobídl:

„Pokračujte, paní Redfernová.“

„Šla jsem zpátky do hotelu, převlékla se a šla na tenisové kurty, kde jsem se potkala s ostatními.“

„Kdo to byl?“

„Kapitán Marshall, pan Gardener a slečna Darnleyová. Hráli jsme dva sety. Šli jsme zrovna zpátky, když přišla ta zpráva o – o paní Marshallové.“

Poirot se předklonil:

„A co jste si pomyslela, madam, když jste tu zprávu uslyšela?“

„Co jsem si pomyslela?“

V obličeji se mihla mírná nelibost nad touto otázkou.

„Ano.“

Christine Redfernová řekla pomalu:

„Že se stalo – že je to hrozné.“

„Ach ano, vaše citlivá duše cítila odpor. To chápu. Ale co to pro vás znamenalo – osobně?“

Rychle se na něj podívala – byl to prosebný pohled. Zaregistroval ho a řekl věcným tónem:

„Obracím se na vás, madam, jako na inteligentní ženu se zdravým rozumem a úsudkem. Nepochybně jste si během svého pobytu tady utvořila názor na paní Marshallovou – o jaký typ ženy šlo?“

Christine řekla opatrně:

„Domnívám se, že to udělá víceméně každý, když bydlí v hotelu.“

„Zajisté, je to přirozené. A tak se vás ptám, madam, byla jste skutečně překvapená takovou smrtí?“

Christine řekla pomalu:

„Myslím, že vím, co myslíte. Ne, možná jsem nebyla překvapená. Šokovaná, to ano. Ale byla ten typ ženy –“

Poirot dokončil větu místo ní:

„Byla ten typ ženy, kterému se taková věc může stát... Ano, madam, to je ta nejpravdivější a nejvýznamnější věta, která v téhle místnosti zazněla. Když ponecháme všechny –“ (opatrně to zdůraznil) „osobní pocity stranou, co jste si opravdu myslela o zesnulé paní Marshallové?“

Christine Redfernová řekla klidně:

„Je skutečně nutné rozebírat to teď všechno?“

„Myslím, že je to asi nutné, ano.“

„No, co mám říct?“ Její světlá pleť se náhle zbarvila a pečlivě hlídaná vyrovnanost polevila. Na krátkou chvíli vykoukla přirozená, rozbolavělá žena. „Je to ten druh ženy, který je pro mě absolutně bezcenný! Neudělala nic, aby ospravedlnila svou existenci. Neměla žádný mozek – žádný intelekt. Nemyslela na nic jiného než na muže, oblečení a obdiv. Zbytečný parazit! Přitahovala muže, myslím – ne, určitě je přitahovala, samozřejmě. Žila pro tenhle druh života. A tak, myslím, jsem nebyla opravdu překvapená, že takhle špatně skončila. Byla typ ženy, která je zapletena do všeho špinavého – vydírání – žárlivost – násilí – do všech nízkých emocí. Ona – ona probouzela v člověku to nejhorší.“

Odmlčela se, těžce oddychovala. Její poněkud krátký horní ret se zdvihl na znamení úzkosti a zhnusení. Plukovníka Westona napadlo, že by se těžko našel přesnější protiklad k Arleně Stuartové, než je Christine Redfernová. Také ho napadlo, že když je člověk ženatý s Christine Redfernovou, může být atmosféra tak povznášející, až Arlena Stuartová ze skutečného světa má jistou přitažlivost.

A potom, okamžitě po těchto úvahách, ho najednou se zvláštní intenzitou upoutalo jedno slovo, které vyslovila.

Naklonil se a zeptal se:

„Paní Redfernová, proč jste, když o ní mluvíte, zmínila slovo vydírání?“

Sedmá kapitola

I

Christine se na něj upřeně dívala a zdálo se, že jí hned nedošlo, co tím myslí. Odpověděla téměř mechanicky. „Myslím – protože byla vydírána. Byla ten typ.“

Plukovník Weston řekl vážně:

„Ale – vy víte, že byla vydírána?“

Tváře jí lehce zčervenaly. Přiznala trošku rozpačitě:

„Vlastně to náhodou vím. Já – zaslechla jsem něco.“

„Vysvětlíte to, prosím, paní Redfernová?“

Christine Redfernová se červenala stále víc:

„Já – já jsem nechtěla poslouchat. Byla to náhoda. Bylo to před dvěma – ne, třemi dny. Hráli jsme bridž.“ Obrátila se na Poirota. „Pamatujete se? Můj manžel a já, pan Poirot a slečna Darnleyová. Byla jsem tichý hráč. V hrací místnosti bylo velmi dusno, a tak jsem vyklouzla ven, abych se nadýchala čerstvého vzduchu. Šla jsem směrem k pláži a najednou zaslechla hlasy. Jeden – byl to hlas Arleny Marshallové – poznala jsem ho okamžitě – říkal: ‚Nemá smysl na mě tlačit. Nesezenu teď víc peněz. Můj manžel začne něco tušit.‘ A pak řekl mužský hlas: ‚Nepřijímám žádné výmluvy. Musíš to vysolit.‘ Ona vykřikla: ‚Ty vyděračský dobytku!‘ Neznámý muž jí vyhrožoval: ‚Dobytěk – nedobytěk, budeš platit, milá dámo‘.“

Christine se odmlčela.

„Vrátila jsem se zpátky a za chvíli kolem mě proběhla Arlena Marshallová. Vypadala – no, hrozně rozzlobeně.“

„A ten muž? Víte, kdo to byl?“ ptal se Weston Christine Redfernová zavrtěla hlavou: „Mluvil hodně potichu. Stěží jsem slyšela, co říkal.“ „Nepřipomínal vám ten hlas někoho, koho znáte?“ Znovu se zamyslela, ale znovu zavrtěla hlavou: „Ne, nevím. Byl drsný a tichý. Mohl – no, mohl to být hlas kohokoliv.“

„Zatím vám děkuji, paní Redfernová,“ propustil ji plukovník Weston.

//

Když se za Christine Redfernovou zavřely dveře, zvolal inspektor Colgate:

„Teď se to pohnulo!“

„Myslíte to vážně?“ pochyboval Weston.

„No, je to nepochybně náznak, pane, kudy pátrat dál. Někdo v tomhle hotelu tu dámu vydíral.“

Poirot zamručel:

„Ale mrtvý není ten nestydatý vyděrač, nýbrž jeho oběť.“

„To je trochu divné, uznávám,“ řekl inspektor. „Vyděrači nemají ve zvyku odkrouhnout své oběti. Ale nám to dává důvod, proč se paní Marshallová chovala tak podivně dnes ráno. Měla *schůzku* s tím chlápem, který ji vydíral, a nechtěla, aby o tom věděl ani její manžel, ani Redfern.“

„To zajisté vysvětluje tenhle bod,“ pronesl Poirot a inspektor Colgate pokračoval:

„A podívejme se na to zvolené místo. Právě místečko pro takový účel. Dáma odplouvá na loďce. To je dostatečně nenápadné. To dělá každý den. Připlouvá do Zátoky skřítků, kam nikdo ráno nechodí a bude klidným místem pro rozhovor.“

Poirot souhlasil:

„Ale ano, to místo na mě taky zapůsobilo. Jak jste říkal, je to ideální místečko pro *schůzku*. Je opuštěné, po zemi přístupné pouze po svislém ocelovém žebříku, na který si ne každý troufne, *bien entendu*. A navíc, na většinu pláže není seshora vidět, neboť tam jsou převislé útesy. A má to další výhodu. Pan Redfern mi o ní jednou řekl. Je tu jeskyně, jejíž vchod není lehké najít, ale v níž mohl kdokoliv počkat zcela nepozorován.“

„No jistě,“ poznamenal Weston, „Jeskyně skřítků – vzpomínám si, že jsem o tom slyšel.“

„Je pravda, že už léta se o ní nemluví,“ dodal inspektor Colgate. „Raději bychom se tam měli jít podívat. Člověk nikdy neví, třeba tam najdeme nějaké vodítko.“

Weston přitakal:

„Ano, máte pravdu, Colgate, máme řešení první části skládačky. *Proč jela paní Marshallová do Zátoky skřítků?* Teď však potřebujeme druhou část. *S kým se tam měla setkat?* Pravděpodobně s někým z tohoto hotelu. Nikdo nám nepasoval jako milenec – ale vyděrač – to je jiné schéma.“

Přitáhl si k sobě hotelovou knihu.

„Kromě číšníků, sluhy a dalších, které nepovažuji za pravděpodobné, tu máme následující. Ten Američan – Gardener, major Barry, pan Horace Blatt a reverend Stephen Lane.“

Inspektor Colgate podotkl: „Můžeme to maličko zúžit, pane. Můžeme téměř vyloučit toho Američana, myslím. Byl celé dopoledne na pláži. Je to tak, že, pane Poirote?“

„Vzdálil se jen na chvíli, když šel své ženě pro přadeno vlny,“ potvrdil Poirot.

„Takže o něm opravdu nemusíme uvažovat,“ znovu potvrdil Colgate.

„A co ti další tři?“ zeptal se Weston.

„Major Barry šel ven dneska ráno v deset hodin. Vrátil se v půl druhé. Pan Lane byl ještě větší ranní ptáče. Posnídal v osm. Řekl, že jde na pěší výlet. Pan Blatt vyrazil na loď v devět třicet, skoro jako vždycky. Ani jeden se ještě nevrátil.“

„Tak plavba na lodi?“ hlas plukovníka Westona byl zamyšlený.

Inspektor Colgate hned reagoval:

„To by krásně zapadalo, pane.“

„No, promluvíme si s tím chlápkem – s tím majorem,“ přemítal Weston. „A kdo že je tam ještě? Rosamund Darnleyová. A taky ta Brewsterová, ta žena, která našla s Redfernem tělo. Jaká je, Colgate?“

„Docela rozumná, pane. Žádné nesmysly.“

„Nevyjádřila se nějak k té smrti?“

Inspektor zavrtěl hlavou.

„Nemyslím, že by nám k tomu řekla něco víc, ale musíme se ujistit. A pak jsou tu ti Američani.“

Plukovník Weston přikývl: „Tak je všechny přiveďte, ať to máme rychle za sebou. Člověk nikdy neví, třeba se něco dozvíme. Aspoň o tom vydírání, když ne o ničem jiném.“

///

Pan a paní Gardenerovi předstoupili před úřední moc společně.

Paní Gardenerová to ihned vysvětlila.

„Doufám, že to pochopíte, plukovníku Westone (jmenujete se tak, že?).“ Když se jí dostalo odpovědi, pokračovala: „Ale tohle byl pro mě strašný šok a pan Gardener se vždy tak stará o mé zdraví –“

Pan Gardener se do toho vložil:

„Paní Gardenerová,“ řekl, „je velmi citlivá.“

„– a řekl mi, ‚Carrie, no ovšemže jdu hned s tebou.‘ To není, že bychom nechovali největší obdiv k metodám britské policie, protože to my chováme. Slyšela jsem, že postup britské policie je ten nejjemnější a nejkultivovanější, a nikdy jsem o tom nepochybovala, a taky když se mi ztratil náramek v hotelu Savoy, nemohlo být nic báječnějšího a milejšího než ten mladý muž, který to přišel vyšetřovat, a samozřejmě že se ten náramek vůbec neztratil, jen jsem ho někam za-

strčila; to je to nejhorší, když člověk tolik spěchá, to pak často zapomíná, kam dává věci –“ Paní Gardenerová zmlkla, lehce se nadechla a znovu spustila. „A to, co chci říct, je, a pan Gardener se mnou bude jistě souhlasit, že uděláme všechno, abychom pomohli britské policii v každém směru. Takže se do toho pusťte a ptejte se mě úplně na cokoli, co potřebujete vědět –“

Plukovník Weston otevřel pusu, aby vyhověl této výzvě, ale musel okamžitě svou řeč odložit, neboť paní Gardenerová pokračovala.

„To jsem říkala, je to tak, Odello? A tak to je, nebo ne?“

„Ano, miláčku,“ řekl pan Gardener.

Plukovník Weston rychle promluvil.

„Vyrozuměl jsem, paní Gardenerová, že vy a váš manžel jste byli celé dopoledne na pláži?“

Projednou se panu Gardenerovi podařilo promluvit jako prvnímu.

„Ano, bylo to tak,“ potvrdil.

„Ovšemže jsme tam byli,“ souhlasila paní Gardenerová. „A bylo to překrásné, tiché dopoledne, jako kterékoliv jiné, jestli mi rozumíte, možná dokonce ještě lepší, a ani v duchu by nás nenapadlo, co se odehrává za rohem na té opuštěné pláži.“

„Viděli jste dnes vůbec paní Marshallovou?“

„Ne, ne viděli. A říkala jsem Odellovi, kampak mohla paní Marshallová jít dnes ráno? Nejdřív přišel její manžel a hledal ji a pak ten pohledný mladý muž, pan Redfern, a byl tak netrpělivý, jen seděl na pláži a na všechny a všechno se mračil. A já jsem si pomyslela, když má tak milou hezkou ženušku, proč musí běhat za tou hroznou ženou? Protože to jsem si myslela, že byla. Vždycky jsem si to o ní myslela, je to tak, Odello?“

„Ano, miláčku.“

„Nějak si neumím představit, že si ten milý kapitán Marshall vzal takovou ženu, a má takovou milou dospívající dcerku, a pro dívky je tak důležité být v dobrých rukou. Paní Marshallová nebyla vůbec tou správnou osobou – absolutně žádné vychování – a řekla bych velmi živočišného založení. Jestli má kapitán Marshall ještě kousek zdravého rozumu, tak si vezme slečnu Darnleyovou, která je velmi okouzlující žena a velice elegantní.“

Musím říct, že obdivuju to, jak se prosadila a vybudovala prvotřídní podnik, jaký má. Udělat takovou věc vyžaduje inteligenci – a můžete se jen podívat na Rosamund Darnleyovou a vidíte, že jí to neuvěřitelně myslí. Mohla by naplánovat a uskutečnit, cokoliv si usmyslí. Obdivuju tu ženu víc, než dokážu vyjádřit. A nedávno jsem řekla panu Gardenerovi, že každému musí být jasné, že je velmi zamilovaná do kapitána Marshalla – je do něho blázen, řekla jsem, je to tak, Odelle?“

„Ano, miláčku.“

„Zdá se, že se znali už jako děti, no a teď, kdoví, se to může všechno napravit, když je ta žena už z cesty. Nejsem úzkoprsá žena, plukovníku Westone, a ani neodsuzuji herectví jako takové – vlastně, dost mých nejlepších kamarádek je hereček – ale říkala jsem panu Gardenerovi celou dobu, že v té ženě je něco zlého. A vidíte, došlo na má slova.“

Vítězoslavně se odmlčela.

Rty Hercula Poirota se chvěly v mírném úsměvu. Jeho oči se na chvíli střetly s bystrýma šedýma očima pana Gardenera.

Plukovník Weston řekl poněkud zoufale:

„Tak děkuju vám, paní Gardenerová. Předpokládám, že jste si po dobu svého pobytu ani jeden nevšiml ničeho, co by mohlo být pro nás významné?“

„Ne, to ne. Myslím, že ne.“ Pan Gardener mluvil velmi pomalu. „Paní Marshallová byla po většinu času s mladým Redfernem, ale to vám tady řekne každý.“

„A co její manžel? Myslíte, že mu to vadilo?“

Pan Gardener pronesl opatrně: „Kapitán Marshall je velmi rezervovaný muž.“

Paní Gardenerová to potvrdila slovy:

„To tedy ano, je to opravdový Brit!“

IV

Zdalo se, že na poněkud mrtvičném obličejí majora Barryho zápasí nejrůznější emoce. Snažil se tvářit náležitě zděšeně, ale nemohl potlačit jisté zahanbené potěšení.

Nabízel svým chraplavým, trošku dýchavičným hlasem:

„Rád vám pomohu, jak můžu. Samozřejmě že o tom nic nevím – vůbec nic. Neznal jsem se s dotyčnou. Ale trochu jsem v životě cestoval. Víte, dlouho jsem žil na Východě. A řeknu vám, že po době strávené v indickém horském středisku vím o lidské povaze dost, a co nevím, to za vědění nestojí.“

Odmlčel se, nadechl a znovu spustil.

„Vlastně mi tohle připomíná jeden případ v Šimle. Chlapík jménem Robinson, nebo to byl Falconer? Tak jako tak, bylo to v East Wilts, nebo snad v North Surreys? Teď si nevzpomenu, ale stejně na tom nezáleží. Tichý člověk, víte, velký čtenář – mírný jako beránek, řekli byste. Jednou večer šel za svojí ženou do bungalovu. Vzal ji pod krkem. Tahala se s nějakým chlapem a on se to domák. Panečku, málem ji oddělal! Bylo namále.

Všechny nás překvapil! Nenapadlo by nás, že to má v sobě.“

Hercule Poirot zamumlal:

„A vy v tom vidíte analogii se smrtí paní Marshallové?“

„No, chtěl jsem tím říct – uškrcení, víte. Stejný nápad. Chlap na jednu vidí rudě!“

„A vy si myslíte,“ vyptával se Poirot, „že kapitán Marshall byl na tom stejně?“

„Tak podívejte, to jsem nikdy neřekl.“ Obličej majora Barryho zčervenal ještě víc. „Nikdy jsem neřekl nic o Marshallovi. Skrz naskrz příjemný chlap. Za nic na světě bych proti němu neřekl slovo.“

„Ó, *pardon*, ale vy jste *mluvil* o přirozených reakcích manžela,“ bránil se Poirot.

Major Barry hned dál vysvětloval:

„No, chci říct, myslel bych, že ona byla moc velká šťabajzna. Ne? Úplně mladého Redferna dostala. A před ním byli pravděpodobně jiní. Ale víte, legrační je, že manželé jsou natvrdlí lidi. Zvláštní. Vždycky mě to znovu a znovu překvapí. Vidí jen to, že nějaký chlápek je roztomilý k jejich ženě, ale nevidí, že ona je roztomilá k němu. Pamatuju si na takový případ v Pooně. Velmi krásná žena. Páni, ta dávala svému manželovi zabrat —“

Plukovník Weston se trochu netrpělivě zavrtěl:

„Ano, ano, majore Barry. V této chvíli musíme shromažďovat fakta. Nevíte sám o něčem – co jste viděl nebo čeho jste si všiml, co by nám mohlo pomoci v tomto případě?“

„No opravdu, Westone, nemůžu říct, že ano. Viděl jsem ji a mladého Redferna jednou odpoledne v Zátoce racků,“ – přitom významně zamrkal a chraplavě se zasmál – „to bylo taky pěkný. Ale to není nic, co chcete slyšet. Ha, ha!“

„Viděl jste paní Marshallovou dneska dopoledne?“

„Dneska rána jsem neviděl nikoho. Jel jsem do St. Loo. To mám teda štěstí. Místo, kde se celé měsíce nic neděje, a když se něco stane, přijdu o to!“

V jeho hlase byla morbidní lítost.

Plukovník Weston ho pobídl.

„Říkáte, že jste jel do St. Loo?“

„Ano, chtěl jsem vyřídit nějaké telefony. Tady žádný telefon není a na poště v zálivu Leathercombe zase nemá člověk moc soukromí.“

„Vaše telefonáty byly hodně soukromého charakteru?“

Major Barry znovu vesele zamrkal.

„No, byly a nebyly. Chtěl jsem mluvit s jedním svým kamarádem, aby mi něco vsadil na koně. Nedovolał jsem se, to je nejhorší.“

„Odkud jste volal?“

„Z telefonní budky na hlavní poště v St. Loo. Pak cestou zpátky jsem zabloudil – tyhle příšerné uličky – tak se krouť a točí. Musel jsem ztratit nejmíň hodinu. Zatracený kout světa. Vrátil jsem se zpátky teprve před půl hodinou.“

„Mluvil jste s někým,“ vyzvídal Weston, „nebo jste někoho potkal v St. Loo?“

Major Barry se uchichtl:

„Chcete, abych prokázal svoje alibi? Nevzpomínám si na nic použitelného. Viděl jsem asi padesát tisíc lidí v St. Loo – ale tím neříkám, že oni si pamatují mě.“

„Znáte to, musíme se na tyhle věci ptát,“ řekl policejní náčelník.

„Dobře děláte. obraťte se na mě kdykoliv. S radostí vám pomůžu. Velmi okouzlující žena, ta zesnulá. Rád vám pomůžu, abyste

chytli toho chlápka, co to udělal. Vražda na opuštěné pláži – vsadím se, že tak to napíší v novinách. To mi připomíná, když –“

Byl to inspektor Colgate, kdo rázně zadusil tuhle poslední vzpomínku hned v zárodku a vypoklonkoval žvanivého majora ze dveří.

Když se vrátil, prohlásil:

„Těžko se dá něco ověřit v St. Loo. Dovolené jsou v plném proudu.“

„Ano, vyškrtnout ho nemůžeme,“ souhlasil policejní náčelník. „Ne že bych si vážně myslel, že je do toho zapletený. Takových starých otravu jako on je na tucty. Na pár si jich pamatuju ještě z armády. Ale stejně – je to možnost. Nechám to na vás, Colgate. Zkontrolujte, kdy vyjel s autem – benzín a tak. Je v lidských silách, aby zaparkoval auto někde na opuštěném místě, došel pěšky zpátky sem a šel do té zátoky. Ale nezdá se mi to proveditelné. Hodně by riskoval, že ho někdo uvidí.“

Colgate přikývl:

„Samozřejmě že je tu dneska hodně autokarů. Pěkný den. Začínají příjíždět kolem půl dvanácté. Příliv byl v sedm. Odliv asi kolem jedné. Lidi se rozptýlí po pobřeží a kolem příjezdového můstku.“

„To je sice možné,“ namítal Weston, „ale musel by přijít od můstku kolem hotelu.“

„Přímo kolem ne. Mohl odbočit na pěšinu, která vede po hřebeni ostrova.“

Weston zapochyboval:

„Neříkám, že by to nemohl udělat, aniž by ho někdo viděl. Prakticky všichni hoteloví hosti byli na pláži, kromě paní Redfernové a toho Marshallova děvčete, které byly dole v Zátoce racků, a na začátek té pěšiny je vidět jen z několika hotelových pokojů a přitom je jen malá pravděpodobnost, že by se někdo z těch oken právě v ten moment díval. Z tohoto důvodu si trůfám říct, že je možné, aby někdo vyšel k hotelu, přes hotelovou halu a znovu ven a nikdo ho neviděl. Ale říkám, že nemohl spoléhat na to, že ho nikdo neuvidí.“

„Mohl jet kolem do zálivu loďkou,“ podotkl Colgate a Weston přikývl:

„To je mnohem pravděpodobnější. Pokud by měl člun připravený v nějaké zátocě poblíž, mohl vystoupit z auta, doveslovat nebo doplout do Zátoky skřítků, spáchat vraždu, odveslovat zpátky, vyzvednout auto a přijít do hotelu se svou historkou, že byl v St. Loo a po cestě se ztratil – historkou, o které věděl, že bude těžko zpochybnitelná.“

„Máte pravdu, pane.“

„No, nechávám to na vás, Colgate,“ prohlásil náčelník. „Pročesjte důkladně okolí. Víte, co dělat. Teď si radši promluvíme se slečnou Brewsterovou.“

Emily Brewsterová nebyla schopna přispět ničím zásadním, co by už nevěděli.

Když zopakovala svou výpověď, zeptal se Weston:

„A nevíte nic, co by nám mohlo jakýmkoliv způsobem pomoci?“

V

Emily Brewsterová byla stručná:

„Bohužel ne. Je to hrozivá věc. Doufám však, že se tomu brzy dostanete na kloub.“

„Jsem si jist, že mohu také doufat,“ přikývl Weston.

Emily Brewsterová suše poznamenala:

„Nemělo by to být těžké.“ ;

„Co tím myslíte, slečno Brewsterová?“ ;

„Promiňte. Nechtěla jsem vás poučovat. Chtěla jsem jen říct, že u takové ženy by to mělo být docela snadné.“

„To je váš názor?“ zamumlal Hercule Poirot.

Emily Brewsterová vyštěkla:

„Jistě. *De mortuis nil nisi bonum* a tak dál, ale nemůžete utéct před *skutečností*. Ta žena byla špatná skrz naskrz. Musíte jen trochu zalovit v její nechutné minulosti.“

Hercule Poirot řekl mírně:

„Vy jste ji neměla ráda?“

„Vím toho o ní až příliš mnoho.“ Na jejich tázavé pohledy odpověděla: „Moje sestřenice se vdala za jednoho z rodiny Erskinoých. Asi jste slyšeli, že tato žena přiměla starého sira Roberta, když

už byl v senilním věku, aby místo své vlastní rodině odkázal většinu svého jmění jí.“

„A rodina – no – měla vztek?“ ptal se plukovník Weston.

„Přirozeně. Jeho vztah s ní byl už tak dost skandální, a navíc, nechat jí padesát tisíc liber nějak ukazuje, jaká žena to byla. Asi to říkám tvrdě, ale podle mého názoru si takové Arleny Stuartové od nás zaslouží jen malý soucit. A vím taky o něčem dalším – mladý muž, který kvůli ní ztratil úplně hlavu – byl vždycky trochu divoký, vztah s ní to přirozeně ještě zhoršil. Udělal něco dost pochybného s nějakými akciemi – jen aby získal peníze a mohl za ni utrácet – a jen tak tak unikl trestnímu stíhání. Ta žena nakazila každého, koho potkala. Podívejte se, jak ničila mladého Redferna. Ne, obávám se, že nemůžu nijak litovat její smrti – i když by samozřejmě bylo lepší, kdyby se sama utopila nebo spadla z útesu. Uškrcení je trochu nepřijemné.“

„A vy myslíte, že vrah byl někdo z její minulosti?“

„Ano, myslím.“

„Někdo, kdo dorazil z pevniny a nebyl spatřen?“

„Proč by ho měl někdo vidět? Byli jsme všichni na pláži a Marshallova dcera a Christine Redfernová byly dole v Zátoce racků mimo cestu. Kapitán Marshall byl ve svém pokoji. Kdo tam pak probouha byl, aby ho viděl, možná kromě slečny Darnleyové.“

„Kde byla slečna Darnleyová?“

„Seděla v zářezu nahoře na útesu. Sluneční terasa se tomu říká. Viděli jsme ji tam, pan Redfern a já, když jsme veslovali kolem ostrova.“

Plukovník Weston řekl:

„Možná máte pravdu, slečno Brewsterová.“

„Určitě mám pravdu,“ zdůraznila Emily Brewsterová. „Když žena neznamená nic jiného než nechutné trable, pak je sama tím nejlepším vodítkem. Že se mnou souhlasíte, pane Poirote?“

Hercule Poirot vzhledl. Jeho oči se setkaly s jejíma sebevědomými očima.

„Ó ano – souhlasím s tím, co jste právě teď řekla. Arlena Stuartová samotná je tím nejlepším, tím jediným vodítkem ke své vlastní smrti.“

„Tak vidíte!“ triumfovala slečna Brewsterová.

Stála tam, vzpřímená robustní postava, její chladný sebevědomý pohled klouzal z jednoho na druhého.

Plukovník Weston ji ujistil:

„Můžete se spolehnout, slečno Brewsterová, že nepřehlédneme jakékoliv vodítko v minulosti paní Marshallové.“

Emily Brewsterová důstojně odešla.

VI

Inspektor Colgate si u stolu poposedl a zamyšleně řekl:

„Ta je velmi rozhodná. Je na tu mrtvou dámu pěkně nabroušená, vskutku.“

Na chvílku se odmlčel a pak přemítal nahlas dál:

„Svým způsobem je škoda, že má tak železné alibi na celé dopoledne. Všiml jste si jejích rukou, pane? Jsou tak velké jako mužské. A je to pořádná žena – silná, možná silnější než mnohý muž, řekl bych...“

Znovu se odmlčel. Upřel téměř prosebný pohled na Poirota.

„A vy říkáte, že dneska ráno vůbec neopustila pláž, pane Poirote?“

Poirot pomalu zavrtěl hlavou:

„Můj drahý inspektore, ona přišla na pláž dřív, než mohla paní Marshallova doplout do Zátoky skřítků, a nezmizela mi z dohledu, dokud nevyrazila s panem Redfernem na lodi.“

Inspektor Colgate řekl zasmušile:

„Tak tím pádem je čistá.“

Zdálo se, že je kvůli tomu naštvaný.

VII

Jako pokaždé, pocítil Hercule Poirot intenzivní potěšení při pohledu na Rosamund Darnleyovou. Dokonce i do strohé policejního vyšetřování ošklivých okolností vraždy vnesla svou osobitost.

Sedla si naproti plukovníku Westonovi a dívala se na něj svým vážným a inteligentním pohledem.

„Chcete mé jméno a adresu? Rosamund Anně Darnleyová. Svůj oděvní podnik vedu pod značkou Rose Mond Ltd., v ulici Brook Street 622.“

„Děkuju, slečno Darnleyová. Tak, můžete nám říct něco, co by nám mohlo pomoci?“

„Opravdu myslím, že ne.“

„Co jste dělala vy –“

„Kolem půl desáté jsem snídala. Pak jsem si ve svém pokoji vzala nějaké knihy a slunečník a šla jsem ven na Sluneční terasu. To muselo být tak za pět minut půl jedenácté. Zpátky do hotelu jsem se vrátila asi za deset minut dvanáct. Vyběhla jsem si nahoru pro tenisovou raketu a pak jsem zamířila na tenisové kurty. Tenis jsem hrála až do oběda.“

„Byla jste ve výklenku na útesu, kterému se v hotelu říká Sluneční terasa, zhruba od půl jedenácté do za deset minut dvanáct?“

„Ano.“

„Viděla jste dnes dopoledne paní Marshallovou?“

„Ne.“

„Viděla jste ji z útesu, jak pádlovala kolem do Zátoky skřítků?“

„Ne, musela projet dřív, než jsem se tam dostala.“

„Všimla jste si někoho na nějakém plavidle nebo člunu za celé dopoledne?“

„Ne, myslím, že ne. Víte, četla jsem si. Samozřejmě že jsem občas od knihy vzhledla, ale v takových chvílích bylo moře vždy prázdné.“

„Takže jste si nevšimla, ani když jeli kolem pan Redfern a slečna Brewsterová?“

„Ne.“

„Vy jste se, myslím, znala s panem Marshalllem?“

„Kapitán Marshall je starý rodinný přítel. Jeho a naše rodina bydlely vedle sebe. Ale neviděla jsem ho hezkou řádku let – musí to být aspoň dvanáct let.“

„A paní Marshallová?“

„Nikdy jsem s ní neprohodila slovo, dokud jsme se nepotkaly tady.“

„Vycházeli spolu kapitán Marshall a paní Marshallová dobře, pokud je vám známo?“

„Velice dobře, řekla bych.“

„Byl kapitán Marshall své ženě hodně oddaný?“

„Asi byl,“ usoudila Rosamund. „O tom vám opravdu nemůžu nic říct. Kapitán Marshall je poněkud staromódní – nevyznává ten moderní způsob vykřikovat manželské trable na veřejnosti.“

„Měla jste paní Marshallovou ráda, slečno Darnleyová?“

„Ne.“

Ta jediná slabika byla vyslovena tiše a klidně. Znělo to tak, jak to bylo – prosté konstatování skutečnosti.

„Proč ne?“

Na rtech se jí objevil náznak úsměvu, když vysvětlovala:

„Určitě už jste zjistili, že Arlena Marshallová nebyla u žen zrovna dvakrát oblíbená. Se ženami se k smrti nudila a dávala to najevo. Nicméně já bych ji bývala chtěla oblékat. Měla báječný vkus v oblékání. Její šaty jí vždycky padly a uměla je nosit. Bývala bych ji chtěla jako klientku.“

„Utrácela za oblečení hodně?“

„Určitě ano. Ale měla své vlastní peníze a kapitán Marshall je na tom taky dobře.“

„Slyšela jste někdy, nebo napadlo vás někdy, že paní Marshallová byla vydírána, slečno Darnleyová?“

Obličej Rosamund Darnleyové neskrýval výraz úžasu. Opakovala:

„Vydírána? Arlena?“

„Zdá se, že vás tenhle nápad překvapil?“

„No, to ano, dost. Zdá se to tak absurdní.“

„Určitě je to ale možné?“

„No, všechno je možné, ne? Tohle náš život brzy naučí. Ale zájímalo by mě, kvůli čemu by někdo Arleny vydíral?“

„Myslím, že jsou třeba věci, kterých se paní Marshallová bála, aby se o nich nedoslechl její manžel.“

„No—o, ano.“

Své zaváhání v hlase vysvětlila napůl žertem:

„Spíš bych tomu nevěřila, víte, Arlena byla svým chováním dost nechvalně známá. Nikdy se nevydávala za moc slušnou.“

„Tak vy si myslíte, že její muž věděl o jejích – důvěrných vztazích s jinými?“

Následovala pauza. Rosamund se mračila. Konečně promluvila pomalým, váhavým hlasem:

„Víte, vážně nevím, jak tomu mám rozumět. Vždycky jsem si myslela, že Kenneth Marshall přijímal svou ženu docela upřímně takovou, jaká byla. Že o ní neměl žádné iluze. Možná to tak ale není.“

„Možná jí absolutně věřil?“

„Muži jsou takoví hlupáci,“ Rosamund se rozpálila. „A Kenneth Marshall je přes své vytříbené chování tak nezkušený. Asi jí slepě věřil. Snad si myslel, že byla jen – obdivována.“

„A vy neznáte nikoho – tedy, neslyšela jste o někom, kdo by mohl chovat zášť vůči paní Marshallové?“

Rosamund Darnleyová se usmála:

„Jen našťvané manželky. A já předpokládám, že když byla uškrtena, byl to muž, kdo ji zabil.“

„Ano.“

„Ne, nikdo mě nenapadá,“ přemýšlela. „Ale asi bych to ani nevěděla. Musíte se zeptat někoho z jejích blízkých.“

„Děkuju vám, slečno Darnleyová.“

Rosamund se pootočila na své židli:

„A pan Poirot se na nic ptát nebude?“

Obdařila ho svým malinko ironickým úsměvem.

Hercule Poirot se usmál a potřásl hlavou:

„Ani mě nic nenapadá.“

Rosamund Darnleyová tedy vstala a odešla.

Osmá kapitola

I

Stáli v ložnici, která patřila Arleně Marshallové. Dvě velká okna do zálivu a z balkonu je vidět pláž a moře za ní. Sluneční svit se roz-

lil po pokoji, ozařoval změt' lahviček a flakónků na Arlenině toaletním stolku.

Byly tu snad všechny druhy kosmetiky a krémů známých ze salonů krásy. Mezi touto paletou ženské výzbroje se tři muži pohybovali s jasným cílem. Inspektor Colgate se pustil do otevírání zásuvek.

Najednou zamručel. Narazil na balíček složených dopisů. Spolu s Westonem se jimi začali probírat.

Hercule Poirot přešel ke skříni. Otevřel dveře v ramínkové části a díval se na bezpočet šatů a sportovních kostýmů, které tam visely. Otevřel druhou stranu. Nadýchané spodní prádlo srovnané na sobě. Na široké polici byly klobouky. Dva další plážové klobouky, v lakované červení a světle žluté – velký havajský slaměný klobouk – další ze zplhlého tmavě modrého plátna a tři nebo čtyři absurdity, z nichž každá bezpochyby stála několik guineí – něco jako baret v tmavě modré – chochol z černého sametu – světle šedivý turban...

Hercule Poirot stál a prohlížel si je – na rtech se mu objevil trochu shovívavý úsměv, když zašeptal:

„*Les femmes!*“

Plukovník Weston otvíral dopisy.

„Tři od mladého Redferna,“ řekl. „Zatracený mladý hlupák. Naučí se propříště nepsat ženám dopisy. Ženy si vždycky dopisy schovávají a pak přísahají, že je spálily. Je tu ještě jeden dopis. Ze stejných končin.“

Vytáhl ho a Poirot si ho vzal.

„Miláčku Arleno, Bože, cítím se tak mizerně. Jet do Číny – a možná tě nevidět celá léta. Nevěděl jsem, že by muž mohl tak šílet kvůli ženě, jako já blázním po tobě. Děkuju za ten šek. Teď mě nebudou stíhat. Ale bylo to o vlásek, a to jen proto, že jsem chtěl vydělat velké peníze pro tebe. Můžeš mi odpustit? Chtěl jsem ozdobit tvé uši diamanty – tvé rozkošné uši – a sevřit tvé hrdlo obrovskými mléčně bílými perlami, říkají však, že perly se dnes už nehodí. Raději tedy skvostný smaragd? Ano, to je ono. Obrovský smaragd, chladný a zelený, plný skrytého ohně. Nezapomeň na mě – ale ty nezapomeneš, já vím. Jsi má – navždy.“

Na shledanou – na shledanou – na shledanou. J.N.“

„Možná by stálo za to zjistit, jestli ten J.N. opravdu odjel až do Číny,“ navrhol Colgate, „v opačném případě – by to mohl být člověk, kterého hledáme. Zblázněný do této ženy, idealizuje si ji, najednou zjistí, že z něho dělá blbce. Zdá se mi, jako by to byl ten chlápek, o kterém slečna Brewsterová mluvila. No, myslím, že tohle by mohlo být užitečné.“

Hercule Poirot přikývl: „Ano, ten dopis je důležitý. Vidím to jako velmi důležité.“

Otočil se a prohlížel si pokoj – díval se na lahvičky na toaletním stolku – na otevřenou skříň a na velkou figurku pierota, která si hověla drze na posteli.

Odešli do pokoje Kennetha Marshalla, který byl hned vedle, ale nespojovaly je žádné průchozí dveře ani balkon. Byl orientován stejně a měl také dvě okna, ale byl mnohem menší. Mezi dvěma okny viselo na stěně pozlacené zrcadlo. V rohu za pravým oknem byl toaletní stolek. Na něm dvě štětky ze slonoviny, kartáč na šaty a lahvička vlasové vody. V rohu u okna nalevo stál psací stůl s odkrytým psacím strojem a štosem papírů.

Colgate je rychle prolétl.

„Všechno vypadá dost jasně. Á, tady je ten dopis, o kterém mluvil dnes ráno. Datován 24., to je včera. A tady je obálka orazítkovaná v Leathercombe Bay dnes ráno. Vypadá to všechno jednoduše. Teď se podíváme, jestli mohl připravit odpověď předem.“

Usadil se ke zkoumání a plukovník Weston oznámil:

„Necháme to na vás. Mrknem se zatím na zbytek pokojů. Všichni musí čekat, až je sem pustíme zpátky, a už začínají být trochu netrpěliví.“

Pokračovali pokojem Lindy Marshallové. Měl okna na východ, s výhledem na útesy a až k moři.

Weston se rozhlédl kolem. Zamumlal:

„Nečekám, že je tu něco k vidění. Ale je možné, že Marshall nechtěl, abychom něco našli, a dal to do dceřina pokoje. I když – moc pravděpodobné to není. Není tu žádná zbraň či jiná věc, které by se chtěl zbavit.“

Znovu vyšel ven, ale Hercule Poirot se zdržel. Našel něco zajímavého na roštu. Něco se tam nedávno pánilo. Klekl si a trpělivě pra-

coval. Pokládal své nálezy na list papíru. Velká nepravidelná kulička ze svíčkového vosku – pár útržků zeleného papíru nebo lepenky, možná z trhacího kalendáře, neboť mezi tím byl nespálený útržek s velkou číslicí 5 a zbytky tištěného... vznešené skutky... Byl tu také obyčejný špendlík a nějaká spálená živočišná hmota, což možná byly vlasy.

Poirot je pěkně srovnal do řady a hleděl na ně, šeptaje:

„*Konej vznešené skutky, nesni o nich celé dny. C'est possible.* Ale co si o téhle sbírce má člověk myslet? *C'est fantastique!*“

A pak zvedl špendlík a jeho oči zpozorněly a zezelenaly. Tiše vykřikl:

„*Pour l'amour de Dieu!* Je to možné?“

Hercule Poirot se zvedl z místa, kde klečel u roštu.

Pomalů se díval kolem po pokoji a tentokrát měl úplně nový výraz v obličeji. Byl vážný a odhodlaný.

Nalevo od krbové římsy bylo několik polic s řadou knih. Poirot pozorně procházel jednotlivé tituly.

Bible, ošuntělý výtisk Shakespearových her, Manželství Williama Ashe od paní Humphry Wardové, Mladá macecha od Charlotty Yongeové, Eliotova Vražda v katedrále, Shawova Svatá Jana, Jih proti Severu od Margaret Mitchellové, Spálený dvůr Dicksona Carra.

Poirot vyndal dvě knihy. Mladou macechu a Williama Ashe a díval se dovnitř na rozmazané razítko na titulní stránce. Už je chtěl vrátit zpátky, když zahlédl knihu, která byla ukryta za ostatními. Byl to malý tlustý svazek vázaný v hnědé teletině.

Vyndal jej a otevřel. Velmi pomalu pokyvoval hlavou a mumlal si:

„*Takže jsem měl pravdu...* Ano, měl jsem pravdu. Ale na druhou stranu – je to možné? Ne, to není možné, ledaže...“

Zůstal tam bez hnutí, hladil si knír, zatímco jeho hlava horečně pracovala.

Znovu hodně tiše zašeptal:

„*Ledaže* –“

//

Plukovník Weston nahlédl do dveří.

„Haló, Poirote, jste tam?“

„Už jdu. Už jdu,“ volal Poirot.

Spěchal na chodbu.

Pokoj vedle Lindina patřil Redfernovým.

Poirot do něj nahlédl a hned si všiml stop dvou odlišných individualit – uspořádanost a čistota, kterou si spojoval s Christine, a barevný nepořádek, který charakterizoval Patricka. Kromě těchto individuálních znaků ho pokoj nezajímal.

Hned vedle byl pokoj Rosamund Darnleyové a zde chvíli setrval v prostém potěšení z osobnosti majitelky.

Zaznamenal pár knih, které ležely na stole vedle postele, nákladnou jednoduchost toaletní sady na stolku. A jeho nos zachytil prchavou vůni drahého parfému, který používala Rosamund Darnleyová.

Vedle pokoje Rosamund Darnleyové na severním konci chodby bylo otevřené okno vedoucí na balkon, ze kterého vedlo venkovní schodiště až dolů ke skalám.

Weston ukazoval:

„Tudy chodí lidé dolů, aby se před snídání vykoupli – tedy pokud se koupou mimo skály, což dělá většina.“ Oči Hercula Poirota prozrazovaly zájem. Vyšel ven a díval se dolů.

Dole byla pěšina ke stupňům vedoucím cik cak skálou až dolů k moři. Byla tu také pěšina, která se stáčela kolem hotelu doleva. Poznamenal:

„Tudy se dá sejít dolů po schodech, zatočit vlevo kolem hotelu a dostat se na hlavní cestičku nahoru od hráze.“

Weston přikývl a rozvinul Poirotovu úvahu.

„Člověk by mohl přejít ostrov, aniž by prošel hotelem. Ale pořád by ho mohl někdo vidět z okna.“

„Z kterého okna?“

„Dvoje veřejné toalety mají okna tím směrem – na sever – a také toalety personálu v přízemí. A také kulečnicková herna.“

Poirot pokývl: „Ale všechna okna mají mléčná skla a nikdo nehraje kulečnick za jasného rána.“

„Přesně tak.“

Weston se odmlčel a prohlásil:

„Jestli to udělal, pak je tohle cesta, kterou použil.“

„Myslíte kapitána Marshalla?“

„Ano. Vydírání – nevydírání. Stejně mám pocit, že to ukazuje na něj. A jeho chování – no, to jeho chování je nešťastné.“

„Možná – ale chování ještě neznamená, že je vrah!“ protestoval Hercule Poirot.

„Vy si tedy myslíte, že je z toho venku?“

Poirot zavrtěl hlavou:

„Ne, to bych neřekl.“

Weston s nadějí pokračoval:

„Uvidíme, na co přijde Colgate s tím jeho alibi o psaní na stroji. Mezitím vyzpovídám pokojskou z tohoto patra, která na mě už čeká. Na jejím svědectví může hodně záležet.“

Pokojská byla žena kolem třicítky, rázná, schopná, inteligentní. Ochotně odpovídala.

Kapitán Marshall přišel do svého pokoje krátce po půl jedenácté. Právě tam dokončovala úklid. Požádal ji, aby si co nejvíc pospíšila. Neviděla ho přijít zpátky do pokoje, ale slyšela jeho psací stroj trochu později. Odhadovala to asi na za pět minut jedenáct. Byla v pokoji pana a paní Redfernových. Potom se přesunula do pokoje slečny Darnleyové na konci chodby. Odtud už psací stroj neslyšela. Do pokoje slečny Darnleyové šla nejdřív asi po jedenácté hodině. Pamatovala si, že slyšela odbíjet hodiny kostela v Leathercombe, když vcházela. Ve čtvrt na dvanáct sešla dolů, aby si vypila čaj a posvačila. Potom šla uklízet pokoje v druhém křídle hotelu. Na otázku policejního náčelníka vysvětlila, že pokoje v této chodbě uklízela v následujícím pořadí:

Pokoj slečny Marshallové, oboje toalety na chodbě, pokoj paní Marshallové a soukromá koupelna, pokoj kapitána Marshalla, pokoj pana a paní Redfernových a soukromá koupelna. Kapitán Marshall a slečna Marshallová neměli vlastní koupelnu.

Po dobu, kdy byla v pokoji a koupelně slečny Darnleyové, neslyšela nikoho vyjít ze dveří nebo jít ven po schodišti k útesům, ale je docela pravděpodobné, že by nikoho neslyšela, kdyby šel potichu.

Weston pak směřoval své otázky na paní Marshallovou.

Ne, paní Marshallová zpravidla nepatřila k těm, kdo brzy vstávají. Ona, Gladys Narracottová, byla dost překvapená, když našla dveře jejího pokoje otevřené a paní Marshallová už byla po desáté pryč. To bylo něco naprosto neobvyklého.

„Snídala paní Marshallová vždycky v posteli?“

„Ó ano, pane, vždycky. Ale nikdy moc nejedla. Jen čaj, pomerančový džus a jeden toast. Omezovala se jako tolik jiných žen.“

Ne, nevšimla si ničeho neobvyklého na chování paní Marshallové toho rána. Vypadala docela jako obvykle.

Hercule Poirot zamumlal:

„Co jste si myslela o paní Marshallové, slečno?“

Gladys Narracottová se na něj podívala:

„No, já můžu těžko něco říkat, víte, pane.“

„Ale můžete, jistě že můžete. Jsme zvědaví – velmi zvědaví – jaký je váš dojem.“

Gladys se trochu nejistě podívala na policejního náčelníka, který se snažil, aby zachoval vstřícný a kolegiální výraz, přestože byl ve skutečnosti trochu zaskočen metodami svého zahraničního kolegy, a vybídl ji:

„No – ano, jistě. Povídejte.“

Teď poprvé Gladys Narracottovou její energie zradila. Její prsty si nervózně pohrávaly se vzorem na šatech.

„No, paní Marshallová – nebyla to zrovna dáma, jak se říká. Myslím tím, že byla víc jako herečka.“

Plukovník Weston ji upozornil:

„Ona byla herečka.“

„Ano, pane, vždyť to říkám. Chovala se tak, jak se cítila. Neobtěžovala se – no, neobtěžovala se být zdvořilá, když se jí nechtělo. Hned byla samý úsměv a najednou hned – to třeba, když nemohla něco najít nebo když na její zazvonění okamžitě někdo nepřišel, nebo ještě nedostala vyprané prádlo – no, byla vyloženě hrubá a sprostá. Nikdo z nás ji *neměl* rád. Ale měla překrásné šaty a, samozřejmě, byla to velmi hezká dáma, takže bylo jen přirozené, že byla obdivovaná.“

„Je mi líto, že se vás musím zeptat na následující, ale je to velmi podstatná věc,“ uvedl plukovník Weston. „Můžete mi říct, jak se věci měly mezi ní a jejím manželem?“

Gladys Narracottová chvíli váhala.

„Nemyslíte – to nebylo – nemyslíte si, že to udělal on?“

Hercule Poirot se rychle zeptal:

„Vy ano?“

„Ach! Nechtěla bych si to myslet. Je to takový milý džentlmen, kapitán Marshall. Neudělal by takovou věc – jsem si jistá, že by to neudělal.“

„Ale vy si *nejste* tak jistá – slyším to ve vašem hlase.“

Gladys Narracottová připustila zdráhavě:

„Čtete takové věci v novinách! Co umí žárlivost. Tedy jestli bylo něco – a samozřejmě každý o tom mluvil – mezi ní a panem Redfernem. A paní Redfernová – taková milá tichá žena! Je to opravdu nespravedlivé! A pan Redfern je také milý džentlmen, ale zdá se, že muži si nemůžou pomoci, když jde o ženu jako paní Marshallová – která byla zvyklá si vždycky prosadit svou. Manželky se musí smířit s osudem – jsem o tom přesvědčená.“ Vzdychna a odmlčela se. „Ale jestli se to kapitán Marshall dozvěděl –“

Plukovník Weston řekl rázně:

„Tak?“

Gladys Narracottová pomalu přiznala:

„Občas mě napadlo, že se paní Marshallová velmi bojí, aby manžel nic nevěděl.“

„Proč si to myslíte?“

„Není to nic konkrétního, pane. Jen, že jsem měla pocit – že někdy měla – z něj strach. Byl to velmi tichý džentlmen, ale nebyl – nebylo to s ním *lehké*.“

„Ale nemáte nic určitého?“ vyptával se Weston. „Nic, co by třeba jeden druhému řekli?“

Gladys Narracottová pomalu zavrtěla hlavou.

Weston s povzdechem pokračoval.

„Tak a teď k těm dopisům, které paní Marshallová dostala dneska ráno. Můžete nám o nich povědět něco bližšího?“

„Bylo jich asi šest nebo sedm, pane. Nemohla bych to říct přesně.“

„Přinesla jste jí je nahoru vy?“

„Ano, pane. Vyzvedla jsem je v kanceláři jako obvykle a položila je na táč se snídaní.“

„Pamatujete si trochu, jak vypadaly?“

Dívka zavrtěla hlavou.

„Byly to jen obyčejné dopisy. Něco byly účty a letáky, aspoň myslím, protože zůstaly roztrhané na tácu.“

„Co se s nimi stalo?“

„Šly do popelnice, pane. Jeden z mužů od policie se jimi právě probírá.“

Weston přikývl.

„A obsah košů na papíry, kde je teď?“

„Bude taky v popelnici.“

Weston pokýval: „Hm – tak, myslím, že to je prozatím všechno.“ Díval se tázavě na Poirota.

Poirot se předklonil.

„Když jste uklízela pokoj slečny Lindy Marshallové, uklízela jste taky krb?“

„Nebylo co uklízet, pane. Nerozdělával se tam žádný oheň.“

„A v krbu nic nebylo?“

„Ne, pane. Byl naprosto v pořádku.“

„V kolik hodin jste uklízela její pokoj?“

„Asi ve čtvrt na deset, pane, když šla dolů na snídani.“

„Víte, jestli přišla do svého pokoje po snídani?“

„Ano, pane. Přišla nahoru asi ve tři čtvrtě na deset.“

„Zůstala ve svém pokoji?“

„Myslím, že ano, pane. Vyšla ven, trochu ve spěchu, těsně před půl jedenáctou.“

„Do jejího pokoje jste znovu nešla?“

„Ne, pane. Už jsem tam předtím skončila.“

Poirot přikývl.

„Je tu další věc, kterou chci vědět. Kdo se dneska ráno byl koupat před snídaní?“

„Nemůžu mluvit o druhém křídle a o poschodí nad námi. Jen o tomhle.“

„To je všechno, co potřebuju vědět.“

„No, pane, kapitán Marshall a pan Redfern byli tohle ráno jediná – alespoň myslím. Vždycky si chodí takhle brzy zaplavat.“

„Viděla jste je?“

„Ne, pane, ale jejich mokré věci na koupání visely na balkoně jako obvykle.“

„Slečna Linda Marshallová se dneska ráno nekoupala?“

„Ne, pane. Všechny její koupací věci byly docela suché.“

„Aha,“ řekl Poirot. „To jsem chtěl vědět.“

Gladys Narracottová přidala bez ptaní:

„Většinou se ráno koupe, pane.“

„A ti ostatní tři, slečna Darnleyová, paní Redfernová a paní Marshallová?“

„Paní Marshallová nikdy, pane. Slečna Darnleyová se koupala jednou nebo dvakrát, myslím. Paní Redfernová se většinou nekoupe před snídaní – jen když je velmi horko, ale dnes ráno nebylo.“

Poirot znovu přikývl. Pak se zeptal:

„Zajímalo by mě, jestli jste si všimla, že by v tomto křídle zmizela nějaká lahvička z pokojů, o které se staráte?“

„Lahvička, pane? Jaká lahvička?“

„To bohužel nevím. Ale všimla jste si – nebo všimla byste si – kdyby jedna zmizela?“

Gladys odpověděla upřímně:

„Ne, kdyby to byl pokoj paní Marshallové, pane, to je fakt. Měla jich vždycky tolik.“

„A z ostatních pokojů?“

„No, nejsem si jistá u slečny Darnleyové. Má docela dost krémů a vod. Ale z ostatních pokojů ano, všimla bych si, pane. Tedy, pokud bych se speciálně dívala. Kdybych si, jak se říká, dávala pozor.“

„Ale ve skutečnosti jste si nevšimla?“

„Ne, protože jsem se speciálně nedívala, jak říkám.“

„Možná kdybyste teď šla a podívala se.“

„Jistě, pane.“

Odešla a její potištěné šaty šustily. Weston se podíval na Poirota a řekl: „Co to má znamenat?“

Poirot zamumlal:

„Ta moje spořádaná mysl – souží se kvůli maličkostem! Slečna Brewsterová se dneska ráno před snídaní koupala u útesů a říká, že někdo seshora vyhodil lahvičku a málem ji zasáhl. *Eh bien*, chci vědět, kdo tu lahvičku hodil a proč?“

„Můj drahý, tu lahvičku mohl mrsknout kdokoliv.“

„Vůbec ne. V prvé řadě, mohl ji hodit jen z okna na východní straně hotelu – tedy z jednoho z těch pokojů, které jsme právě prohlíželi. A teď se zeptám – kdybyste měl prázdnou lahvičku na toaletním stolku nebo v koupelně, co s ní uděláte? Řeknu vám to – vyhodíte ji do koše. Neobtěžujete sejít na balkon a vrhnout ji do moře! Za prvé byste mohl někoho trefit, za druhé by to bylo příliš moc práce. Ne, udělal byste to jen, *kdybyste nechtěl, aby někdo tu určitou lahvičku viděl*.“

Weston na něj zíral:

„Vím, že vrchní inspektor Japp, se kterým jsem se nedávno setkal u jednoho případu, vždycky říká, že uvažujete zatraceně spletitě. Nechcete mi snad říct, že Arlena Marshallová vůbec nebyla uškrcena, ale otrávena nějakou záhadnou lahvičkou se záhadným jedem?“

„Ne, ne, nemyslím, že v té lahvičce byl jed.“

„Co tam pak bylo?“

„Vůbec nevím. Proto mě to tak zajímá.“

Gladys Narracottová se vrátila. Maličko popadala dech:

„Je mi líto, pane, ale nemůžu najít nic, co by chybělo. Jsem si jista, že nic nechybí v pokoji kapitána Marshalla či slečny Lindy Marshallové nebo pana a paní Redfernových, a jsem si docela jistá, že nic nezmizelo ani z pokoje slečny Darnleyové. Ale nemůžu to tvrdit o pokoji paní Marshallové. Jak říkám, má toho hodně.“

Poirot pokrčil rameny:

„Nevadí. Necháme to.“

„Ještě něco, pane?“ ptala se Gladys Narracottová a dívala se z jednoho na druhého.

Weston poděkoval, ale Poirot se nevzdával:

„Já mám ještě něco. Jste si jista, že jste – že už není nic – vůbec nic, co jste nám zapomněla říct?“

„O paní Marshallové, pane?“

„O čemkoliv. Cokoliv neobvyklého, mimořádného, bez vysvětlení, trochu podivného, kuriózního – *enfin*, něco, kdy jste si pro sebe nebo svým kolegyním řekla: ‚To je zvláštní.‘“

Poslední tři slova trochu ironickým tónem zdůraznil.

Gladys vyhrkla:

„Jen taková maličkost. Jen vana. A zmínila jsem se dole Elsie, že je to zvláštní dávat si koupel kolem dvanácté.“

„Čí koupelna, kdo se koupal?“

„To nejsem schopna říct, pane. Slyšely jsme jen odpadní rouru z tohoto křídla, to je všechno, a právě tehdy jsem tohle řekla Elsie.“

„Jste si jistá, že to byla vana? Ne třeba jen nějaké umyvadlo?“

„Ó! Naprosto jistá, pane. Nemůžete si splést odtékání vody z vany.“

Poirot neměl v úmyslu dále ji zdržovat, a tak mohla Gladys Naracottová odejít.

Weston podotkl:

„Nemyslíte si snad, že ta věc s vanou je důležitá, že ne, Poirote? Chci říct, to nedává smysl. Žádné stopy od krve ani nic podobného, co by se mělo smýt. To je ta –“ Zaváhal.

Poirot do toho vpadl:

„To, řekl byste, je ta výhoda uškrcení! Žádné stopy od krve, žádná zbraň – nic, čeho se zbavit nebo co ukrýt! Není potřeba nic než fyzická síla – *a kuráž zabijáka!*“

Hlas měl tak divoký, tak plný emocí, až se Weston trochu zhrozil.

Hercule Poirot se na něj omluvně usmál.

„Ne,“ řekl, „ta koupel pravděpodobně není důležitá. Dát koupel si mohl kdokoliv. Paní Redfernová, než šla hrát tenis, kapitán Marshall, slečna Darnleyová. Jak říkám, kdokoliv. Na tom nic není.“

Policejní náčelník zaklepal a strčil hlavu do dveří.

„Je tu slečna Darnleyová, pane. Říká, že by s vámi chtěla ještě na chvíli mluvit. Něco vám prý zapomněla říct.“

„Jdeme dolů a hned,“ rozhodl Weston.

///

První, koho uviděli, byl Colgate. Tvářil se sklesle.

„Jen na chvilku, pane.“

Weston a Poirot ho následovali do kanceláře paní Castleové.

Colgate oznámil:

„Prověřoval jsem s Healdem to psaní na stroji. Není pochyb o tom, že se to nestihne pod hodinu. Spíš déle, když se sem tam zamyslíte. Připadá mi, že to je vysvětlené. A podívejte na tenhle dopis.“

Vytáhl ho.

„*Můj milý Marshall – omlouvám se, že vás obtěžuji o dovolené, ale došlo k nepředvídané situaci kolem smluv s Burley a Tender...*“

„A tak dále, a tak dále,“ řekl Colgate. „Datováno 24. – to je včera. Obálka byla orazítkovaná včera večer jako E.C.I a dnes ráno v Leathercombe Bay. Obálka i dopis napsané na stejném stroji. A z obsahu vyplývá, že bylo nemožné, aby Marshall připravil svou odpověď předem. Cifry vycházejí z údajů v dopise a celá záležitost je docela komplikovaná.“

„Hra,“ poznamenal Weston nevesele. „To vypadá, že je z toho Marshall venku. Budeme se muset dívat jinde.“ A dodal: „Musím znovu mluvit se slečnou Darnleyovou. Už na mě čeká.“

Rosamund ostýchavě vstoupila a omluvně se usmívala:

„Hrozně se omlouvám. Asi to ani nestojí za obtěžování, ale člověk tak věci zapomíná.“

„Ano, slečno Darnleyová?“

Policejní náčelník jí nabídl židli.

Zavrtěla svou upravenou černou hlavou.

„Ani si snad nebudu sedat. Jde jen o toto. Řekla jsem vám, že jsem strávila dopoledne na Sluneční terase. To není úplně přesné. Zapomněla jsem, že jsem ještě jednou zašla do hotelu a zpátky.“

„V kolik to bylo hodin, slečno Darnleyová?“

„Muselo to být asi kolem čtvrt na dvanáct.“

„Šla jste zpátky do hotelu, říkáte?“

„Ano, zapomněla jsem si sluneční brýle. Nejdřív jsem si myslela, že to vydržím, ale pak jsem měla unavené oči a rozhodla jsem se pro brýle dojít.“

„Šla jste rovnou do svého pokoje a pak zpět?“

„Ano. Jen jsem vlastně nakoukla ke Ken – ke kapitánovi Marshallovi. Slyšela jsem, jak píše na stroji, a pomyslela si, že je to hloupé být uvnitř a psát, když je takový překrásný den. Napadlo mě, že mu řeknu, aby šel ven.“

„A co kapitán Marshall?“

Rosamund se ostýchavě usmála.

„No, když jsem otevřela dveře, psal tak zuřivě, mračil se a vypadal tak soustředěně, že jsem zase tiše odešla. Myslím, že mě ani neviděl vycházet.“

„A to bylo – v kolik hodin, slečno Darnleyová?“

„Něco kolem jedenácti dvaceti. Všimla jsem si hodin v hale, když jsem znovu vycházela.“

IV

„A tím se věc definitivně uzavírá,“ řekl inspektor Colgate. „Pokojská ho slyšela psát až do za pět minut jedenáct. Slečna Darnleyová ho viděla dvacet minut po jedenácté a jeho žena byla mrtvá ve tři čtvrtě na dvanáct. Říká, že strávil tu hodinu psaním ve svém pokoji, a zdá se dost evidentní, že *opravdu* psal ve svém pokoji. To úplně smývá z kapitána Marshalla podezření.“

Zastavil se, pak se zvědavě podíval na Poirota a zeptal se:

„Pan Poirot vypadá kvůli něčemu velmi vážně?“

Poirot zamyšleně řekl:

„Zajímalo by mě, proč slečna Darnleyová tak náhle nabídla tento důkaz navíc?“

Inspektor Colgate zvedl ostražitě hlavu.

„Myslíte, že je na tom něco podezřelého? Že to není jen ‚opomenutí‘?“

Chvilí uvažoval, pak řekl pomalu:

„Tak tedy. Podívejme se na to jinak. Vyjděme z toho, že slečna Darnleyová nebyla dnes dopoledne na Sluneční terase, jak říká. Ta historka je lež. A teď předpokládejme, že *poté*, co nám řekla tu svou

historku, zjistí, že někdo šel na terasu a nenašel ji tam. Tak si pohotově vymyslí další historku a přijde nám ji říct, aby vysvětlila svou nepřítomnost. Všimněte si, že si dala záležet, aby řekla, že ji kapitán Marshall *neviděl*, když nahlédla do jeho pokoje.“

Poirot zamumlal: „Ano, všiml jsem si toho.“

Weston řekl nevěřičně: ,

„Naznačujete, že je do toho slečna Darnleyová zapletena? Nesmysl, zdá se mi to absurdní. Proč by byla?“

Inspektor Colgate si odkašlal:

„Jistě si vzpomenete, co řekla ta americká dáma, paní Gardenerová. Svým způsobem poukázala na to, že slečna Darnleyová je ke kapitánovi Marshallovi milá. Byl by tu motiv, pane.“

„Arlenu Marshallovou nezabila žena,“ upozornil netrpělivě Weston. „Je to muž, koho hledáme. Musíme se v tomto případě zaměřit na muže.“

„Ano, to je pravda, pane,“ vzdychl Colgate. „Vždycky k tomu znovu dojdeme, že?“

Weston pokračoval:

„Radši necháme strážníka změřit pár věcí. Cestu z hotelu přes ostrov až nahoru k žebříku. Ať jednou běží a jednou jde. Stejnou věc se samotným žebříkem. A někdo by měl radši zkontrolovat, jak dlouho to trvá na loďce z pláže do té zátoky.“

Inspektor Colgate přesvědčivě přikývl. .

„Postarám se o to všechno, pane.“

Policejní náčelník se rozhodl:

„Myslím, že teď půjdu do té zátoky. Podívat se, jestli Phillips něco našel. A pak je tam ta Jeskyně skřítků, o které jsme už slyšeli. Měl bych se podívat, jestli tam nejsou nějaké stopy po někom, kdo tam čekal. Poirote? Co vy si myslíte?“

„Každopádně. Je to možné.“

Weston uvažoval:

„Pokud si někdo zvenku odskočil sem na ostrov, byla by to dobrá schovávačka – jestli o ní věděl. Předpokládám, že místní o ní vědí?“

„Nevěřím, že by o tom věděla mladší generace,“ řekl Colgate. „Víte, od chvíle, kdy začal být tento hotel provozován, jsou zátoky v

soukromém vlastnictví. Rybáři sem nejezdí, ani lidi na piknik. A lidé z hotelu nejsou místní. Paní Castleová je Londýňanka.“

„Mohli bychom vzít Redferna s sebou,“ navrhl Weston. „Řekl nám o tom. A co vy, pane Poirote?“

Hercule Poirot chvíli váhal a pak řekl s velmi výraznou intonací cizince:

„Já? Já jsem jako slečna Brewsterová a paní Redfernová. Nerad lezu po příkrých žebřících.“

Weston nabídl: „Můžete to objet na lodi.“

Hercule Poirot znovu vzdychl.

„Můj žaludek – na moři není moc šťastný.“

„Nesmysl, člověče, je krásný den. Moře je klidné jako mlýnský rybník. Nemůžete nás v tom přece nechat.“

Nezdálo se, že by chtěl Hercule Poirot na tuto žádost Britů odpovědět. Dříve však, než mohl jakkoli zareagovat, nahlédl do dveří ženský obličej a rafinovaný účes – paní Castleová.

„Já, doufám, že – že nevyrušuju,“ řekla. „Ale pan Lane, ten duchovní, víte, se právě vrátil. Já – myslela jsem, že byste to chtěli vědět.“

„Ano, díky, paní Castleová. Hned s ním promluvíme.“

Paní Castleová vstoupila trochu víc do místnosti.

„Já – nevím, jestli to stojí za zmínku, ale slyšela jsem, že nemáme přehlížet ani ty nejmenší epizodky –“

„Ano, co tedy?“ řekl netrpělivě Weston.

„Jen to, že tu byla dáma a pán kolem jedné hodiny. Přišli z pevniny. Na oběd. Byli informováni, že zde došlo k nehodě a za těchto okolností nemohou být podávány žádné obědy.“

„Víte, kdo to byl?“

„To vůbec nemohu říct. Přirozeně neznám jejich jména. Vyjádřili jen své zklamání a jistou dávku zvědavosti, jakáže nehoda se tu stala. Já jsem jim nic nemohla říct, samozřejmě. Řekla bych, že to byli letní turisté z vyšší společnosti.“

Weston stroze odtušil:

„No tak děkuju, že jste nám to řekla. Asi to není důležité, ale je správné – é – vzpomenout si na všechno.“

„Přirozeně,“ souhlasila paní Castleová, „ráda konám svou povinnost!“

„Tak, tak. Řekněte panu Laneovi, aby sem přišel.“

V

Stephen Lane vešel do místnosti se svým obvyklým elánem.

Weston se představil:

„Jsem policejní náčelník tohoto hrabství, pane Lane. Předpokládám, že už jste se dozvěděl, co se tady stalo?“

„Ano – ó ano – slyšel jsem to hned, jak jsem dorazil. Strašné... Strašné...“ Jeho hubené tělo se zachvělo. Tiše poznamenal:

„Po celou tu dobu – od té chvíle, co jsem přijel – jsem si byl vědom – intenzivně vědom – zlých sil nablízku.“

Jeho oči, planoucí dychtivé oči se obrátily na Hercula Poirota:

„Pamatujete si, pane Poirote? Ta naše konverzace před pár dny? O podstatě zla?“

Weston zkoumal jeho vysokou, vyzáblou postavu s trochou zmatku. Zjistil, že bude těžké rozluštit tohoto muže. Laneovy oči se k němu vrátily. Duchovní řekl s mírným úsměvem:

„Troufnu si říct, že vám to připadá vyfantazírované, pane. Dneska už dávno nevěříme na zlo. Zrušili jsme pekelný oheň! Moderní doba už nevěří na ďábla! Ale satan a satanovi poslové nebyli nikdy mocnější, než jsou dnes!“

Weston odpověděl:

„Ano – tedy – ano, možná. To, pane Lane, je váš obor. Můj je prozaičtější – objasnit případ vraždy.“

Stephen Lane vzdychl:

„Uf, strašné slovo. Vražda! Jeden z prvních hříchů na zemi – brutální prolítí krve nevinného bratra...“

Odmlčel se, oči mírně přivřené. Pak, už mnohem civilnějším hlasem, se zeptal:

„Jakým způsobem vám mohu pomoci?“

„Ze všeho nejdřív, pane Lane, mi řekněte, co jste dneska dělal vy?“

„Velice rád. Vyrazil jsem brzy na jeden ze svých obvyklých pochodů. Velmi rád se procházím. Už jsem prošpacíroval pěkný kus

zdejší krajiny. Dnes jsem šel do St Petrock-in-the-Combe. To je asi sedm mil odsud – velmi příjemná procházka po klikatých cestách, nahoru a dolů devonskými kopci a údolími. Vzal jsem si s sebou něco k obědu a snědl si to v hájku. Navštívil jsem kostel – jsou v něm fragmenty – pouze fragmenty, želbohu, raných vitráží – a také velmi zajímavé malované plátno.“

„Děkuju, pane Lane. Potkal jste někoho při svých toulkách?“

„S nikým jsem nemluvil. Minul mě povoz a několik kluků na kolech a nějaké krávy. Ale,“ usmál se, „jestli chcete nějaké potvrzení mých slov, zapsal jsem se do knihy v kostele. Najdete to tam.“

„V tom kostele jste nikoho neviděl – faráře nebo kostelníka?“

Stephen Lane zavrtěl hlavou:

„Ne, nikdo tam nebyl. A já byl jediný návštěvník. St Petrock je velmi odlehlé místo. Vesnice samotná leží na jeho vzdáleném konci, asi půl míle cesty od kostela.“

Plukovník Weston řekl přívětivě:

„Nesmíte si myslet, že snad pochybujeme o tom, co nám říkáte. To je běžná praxe ověřování informací u každého. Jen rutina, víte, rutina. U takovýchhle případů musíme postupovat rutinně.“

Stephen Lane laskavě přitakal:

„No ano, naprosto rozumím.“

„Ted' další věc,“ pokračoval Weston. „Víte o něčem, co by nám mohlo pomoci? Něco o té mrtvé ženě? Něco, co by nám napovědělo, kdo ji zavraždil? Něco jste zaslechl nebo viděl?“

Stephen Lane přemítal.

„Neslyšel jsem nic. Vše, co můžu říct, je toto: že jsem instinktivně věděl, jakmile jsem ji viděl, že Arlena Marshallová je ohnisko zla. Ona *byla* Zlo! Zosobněné zlo! Žena může být mužova pomocnice a životní inspirace – ale může být také jeho pád. Dovede muže stáhnout dolů až na úroveň zvířete. Ta mrtvá žena byla právě taková žena. Přitahovalo ji vše nízké v mužově přirozenosti. Byla žena jako Jezebel. Byla skolena uprostřed své hříšnosti!“

Hercule Poirot se zavrtěl:

„Nikoliv skolena – *uškrcona*! Uškrcona, pane Lane, párem lidských rukou.“

Knězovy ruce se trásly. Prsty sebou cukaly a kroutily se. Řekl tichým, přidušeným hlasem:

„To je strašné – strašné – musíte to takhle říkat?“

„Je to prostě pravda. Máte ponětí, pane Lane, čím ruce to byly?“ pokračoval Poirot.

Tázaný zavrtěl hlavou: „Nevím nic – nic...“

Weston vstal a řekl: „Tak, musíme se přesunout do zátoky.“ Podíval se na Colgata, který neznatelně přikývl.

„To je tam – kde se to stalo?“ ptal se Lane.

Weston přikývl.

„Můžu – můžu jít s vámi?“

Už už chtěl Weston úsečně odmítnout, když ho Poirot předešel.

„Ale jistě,“ souhlasil. „Doprovodte mě tam na lodi, pane Lane. Vyrazíme okamžitě.“

Devátá kapitola

I

Toho dopoledne už podruhé vesloval Patrick Redfern do Zátoky skřítků. Dalšími na palubě byli Hercule Poirot, velice bledý a s rukou na břiše, a Stephen Lane. Plukovník Weston šel po souši. Cestou se zdržel a dorazil na pláž ve stejnou dobu, kdy přistál i člun. Policejní náčelník a seržant v civilu už na pláži byli. Weston se jich právě vyptával, když tři muži ze člunu přicházeli a připojili se k nim.

Seržant Phillips oznámil:

„Myslím, že jsem prošel každý centimetr téhle pláže, pane.“

„Fajn, co jste našel?“

„Je to všechno pohromadě tady, pane, jestli se budete chtít podívat.“

Na kameni ležela úhledně vyskládána malá sbírka. Byly tam nůžky, nějaký prázdný sáček, pět patentních lahvových uzávěrů, spousta vyškrtaných sirek, tři kousky provázku, jeden či dva útržky novin, úlomek rozbité dýmky, pět knoflíků, kuřecí stehenní kost a prázdná lahvička od oleje na opalování.

Weston se podíval na shromážděné předměty.

„Hm,“ řekl uznale, „poměrně slušné na dnešní pláži! Mnozí lidé si, zdá se, pletou pláž s veřejnou skládkou! Mimochodem prázdná láhev tu už nějaký čas leží, nálepka je rozmazaná – stejně jako větší na ostatních věcí, řekl bych. Nůžky jsou však nové. Nezašlé a lesklé. Nebyly venku během včerejšího deště! Kde ležely?“

„Poblíž dolního konce žebříku, pane. Také tenhle kousek dýmky.“

„Hm, asi upadla někomu, kdo lezl dolů nebo nahoru. Nic, podle čeho by se poznalo, komu patří?“

„Ne, pane. Docela obyčejné nůžky na nehty. Dýmka je velmi kvalitní bryerka – drahá.“

Poirot mumlal zamyšleně:

„Kapitán Marshall nám, myslím, řekl, že někde ztratil dýmku.“

„Marshall je mimo hru,“ podotkl Weston. „A pak, není jediný, kdo kouří dýmku.“

Hercule Poirot sledoval Stephena Lanea, jak sáhnul rukou do kapsy a hned ji vyndal. Řekl mírně:

„Vy taky kouříte dýmku, že, pane Lane?“

Duchovní sebou trhnul. Podíval se na Poirota:

„Ano. Ó ano. Dýmka je můj starý přítel a společník.“

Znovu zalovil rukou v kapse a vytáhl dýmku, nacpal ji tabákem a zapálil.

Hercule Poirot popošel k místu, kde stál Redfern. Jeho oči byly prázdné.

Řekl potichu:

„Jsem rád – že *ji* odnesli...“

Stephen Lane se zeptal:

„Kde ji našli?“

„Zrovna tam někde, kde teď stojíte, pane,“ zavtipkoval seržant.

Lane prudce ustoupil. Zíral na místo, které právě opustil.

„Místo, kam byla vytažena loďka, souhlasí s odhadem času 10.45, kdy sem ona dorazila. Podle přílivu. Ted' se to obrací,“ pokračoval seržant.

„Všechny fotografie jsou hotové?“ zeptal se Weston.

„Ano, pane.“

Weston se obrátil na Redferna.

„A teď, pane, kde je vchod do té vaší jeskyně?“

Patrick Redfern měl oči stále upřené dolů na pláž, kde předtím stál Lane. Jako by pořád viděl to nalezené tělo, ačkoliv už dávno zmizelo.

Westonova otázka ho vrátila zpátky.

„Je to tamhle.“

Vyšel směrem k velikánským sesutým kusům, které se roztodivně vršily po straně útesu. Šel přímo ke dvěma obrovským kamenům, mezi nimiž se rýsovala úzká štěrbina.

„Vchod je tady.“

Weston se podívil:

„Tady? Nevypadá to, že by se tudy mohl protáhnout člověk.“

„Klame to. Uvidíte, pane. Jde to.“

Weston se nesměle vsunul do štěrbiny. Nebyla tak úzká, jak se zdála. Uvnitř se prostor rozšířil a byla z něj docela prostorná dutina, ve které bylo možné se narovnat a pohybovat se.

Hercule Poirot a Stephen Lane se vydali za policejním náčelníkem. Ostatní zůstali venku. Dovnitř pronikalo trochu světla, ale Weston měl také silnou baterku, kterou prozkoumával vnitřek.

„Šikovné místo,“ pochvaloval si. „To by vás z venku vůbec ne-
napadlo.“ ;

Pečlivě baterkou prohledával podlahu.

Hercule Poirot jemně nasával vzduch.

Když si toho Weston všiml, poznamenal:

„Vzduch je tu čerstvý, není cítit ani rybami ani chaluhami, ale to je tím, že je to samozřejmě dost vysoko nad hladinou přílivu.“

Pro citlivý nos Hercula Poirota byl však vzduch i víc než jen čerstvý. Byl jemně provoněný. Znal dva lidi, kteří používali tenhle výjimečný parfém...

Weston přestal mihotat baterkou.

„Nevidím tu nic zvláštního.“

Poirot zvedl oči k výklenku maličko nad hlavou. Zamumlal:

„Bylo by možné se také podívat, zda tam nahoře něco není?“

„Pokud je něco tam nahoře, musel by to tam někdo schválně dát,“ usoudil Weston. „Takže se tam raději podíváme.“

Poirot řekl Laneovi:

„Vy jste, myslím, nejvyšší z nás, monsieur. Mohli bychom si dovolit vás požádat, abyste se přesvědčil, že v tom výklenku nic neleží?“

Lane se natáhl, ale stále nemohl dosáhnout dozadu na římsu. Pak uviděl štěrbinu ve skále, stoupl si do ní a vytáhl se jednou rukou nahoru. Zvolal:

„Haló, je tu krabička.“

Za chvíličku už byli venku na sluníčku a prohlíželi si kněžův náleze.

„Opatrně,“ nabádal Weston, „nemanipulujte s ní víc, než je nutné. Můžou tam být otisky.“

Byla to tmavě zelená plechová krabička a na ní nápis Sandwiches.

Seržant Phillips usoudil:

„Asi to tu zbylo po nějakém pikniku...“

Otevřel víko kapesníkem.

Vevnitř byly malé plechovčky se solí, pepřem, hořčicí a dvě větší hranaté plechovky evidentně na sendviče.

Seržant Phillips zvedl víčko od nádoby na sůl. Byla plná po okraj. Zvedl druhé a poznamenal:

„Hm, v nádobce na pepř je taky sůl.“

Sůl byla i v přihrádce na hořčici.

Seržant najednou zpozorněl, když otevřel jednu z větších hrana-
tých plechovek. I ona obsahovala ten samý bílý krystalický prášek.

Seržant Phillips do něj velmi opatrně strčil prst a dal si trochu na jazyk.

Obličej se úplně změnil. Řekl velmi rozrušeným hlasem:

„To není *sůl*, pane. Ani náhodou! Hořká chuť! Zdá se mi, že je to nějaká *droga*.“

//

Byli zpátky v hotelu.

„Třetí úhel,“ zaúpěl plukovník Weston.

„Pokud by do toho náhodou byl zapleten drogový gang, tak to otvírá řadu možností. První je, že mrtvá žena mohla být součástí gangu sama. Připadá vám to pravděpodobné?“

„Je to možné,“ opatrně připustil Poirot.

„Mohla být drogově závislá?“

Poirot zavrtěl hlavou:

„O tom bych pochyboval. Měla pevné nervy, překypovala zdravím, žádné známky po vpichu na kůži. (Ale to jistě nic neznamená. Někteří lidé to šňupají.) Ne, myslím si, že drogy nebrala.“

„V tom případě,“ uvažoval Weston, „se k tomu mohla náhodou připlést a byla záměrně umlčena lidmi, kteří v tom jeli. Hned budeme vědět, co je zač ten prášek. Poslal jsem to Neasdenovi. Jestli jsme přišli na nějaký drogový gang, pak to nejsou lidé, kterým jde o paka-
tel –“

Zarazil se, když se otevřely dveře a do místnosti rázně vstoupil pan Horace Blatt.

Pan Blatt vypadal rozčileně. Utíral si pot z čela. Jeho silný hlas se nesl po místnosti.

„Teď jsem se vrátil a slyšel tu zprávu! Vy jste policejní náčelník? Řekli mi, že jste tady. Jmenuju se Blatt – Horace Blatt. Můžu vám nějak pomoci? Asi ne, že? Byl jsem pryč na své lodi od časného rána. Přišel jsem o celé to mizerné divadlo. Jediný den, kdy se v tohlehle zastrčeném místě *něco* děje, a já tu nejsem. To je ale život, co?

Haló, Poirote, hned jsem vás neviděl. Takže na tom děláte? No jasně, předpokládám, že ano. Sherlock Holmes versus místní policie, je to tak? Ha ha! Lestrade – a podobně. Těším se, že uvidím noblesní pátrání.“

Pan Blatt se uvelebil na židli, vytáhl cigaretové pouzdro a nabídl plukovníku Westonovi, který zavrtěl hlavou a přiznal s mírným úsměvem:

„Jsem zarytým kuřákem dýmky.“

„I já. Kouřím taky cigarety – ale není nad dýmku.“

Plukovník Weston ho najednou žoviálně vybidl:

„Tak si zapalte, člověče.“

Blatt zavrtěl hlavou.

„Nemám ji teď u sebe. Ale řekněte mi o tom všem. Jediné, co jsem zatím slyšel, je, že paní Marshallová byla nalezena mrtvá na jedné z místních pláží.“

„V Zátoce skřítků,“ upřesnil plukovník Weston a díval se na něj.

Ale pan Blatt se jen zvědavě zeptal:

„A ona byla uškrcena?“

„Ano, pane Blatte.“

„Hnusné – velmi hnusné. Říkám vám, říkala si o to! Šť'abajzna – *très moustarde* – co, pane Poirote? Tušíte, kdo to udělal, nebo se nesmím ptát?“

Plukovník Weston se slabě usmál:

„No, víte, ptát bychom se měli my.“

Pan Blatt zamával cigaretou.

„Omlouvám se – omlouvám se – moje chyba. Pokračujte.“

„Dneska ráno jste vyjel na moře. V kolik hodin?“

„Odjížděl jsem ve tři čtvrtě na deset.“

„Byl s vámi někdo?“ ;

„Ani duše. Jen sám samotinký.“

„A kam jste jel?“

„Podél pobřeží směrem k Plymouthu. Vzal jsem si s sebou oběd. Nefoukal vítr, a tak jsem se vlastně moc daleko nedostal.“

Po pár dalších otázkách se Weston zeptal:

„A co Marshallovi? Víte o něčem, co by nám mohlo pomoci?“

„No, řekl jsem vám svůj názor. *Crime passionnel*! Vše, co vám můžu říct, je, že jsem to nebyl *já*! Ta krásná Arlena pro mě nebyla. Měla svého modrookého chlapce! A jestli to chcete vědět, Marshall začal něco tušit.“

„Máte pro to nějaký důkaz?“

„Viděl jsem, jak se párkrát na mladého Redferna zle podíval. Velká neznámá, ten Marshall. Vypadá velmi trpělivě a mírně a jako by celé dny napůl spal – ale takovou pověst ve městě nemá. Pár věcí jsem o něm slyšel. Málem měl soud kvůli napadení. Však také ten dotyčný udělal pěknou špinavost. Marshall mu důvěřoval a ten chlápek ho zradil. Obzvlášť špinavá práce, domnívám se. Marshall si pro něj došel a málem ho zabil. Chlápek ho nezažaloval – příliš se bál, co by mohlo vyjít najevo.“

„Takže vy si myslíte, že je možné,“ řekl Poirot, „aby kapitán Marshall uškrtil svou ženu?“

„Vůbec ne. Nikdy jsem nic takového neřekl. Jen vám říkám, že je to ten druh chlapa, co se občas rozzuří.“

„Pane Blatte,“ dotazoval se dál Poirot, „máme důvod domnívat se, že paní Marshallová jela dneska ráno do Zátoky skřítků na schůzku s někým. Máte nějakou představu, s kým by to mohlo být?“

Pan Blatt zamrkal.

„Žádné hádání. To je jistota. Redfern!“

„Nebyl to Redfern.“

Pan Blatt vypadal vyvedený z konceptu a řekl váhavě:

„Pak nevím... Ne, neumím si představit...“

Pokračoval a vrátilo se mu trochu z jeho sebejistoty:

„Jak už jsem řekl, nebyl jsem to *já*! Neměl jsem tolik štěstí. Tak podívejme se, nemohl to být Gardener – jeho žena ho nespustí z očí! Ten starý hlupák Barry? Kravina! A těžko by to byl ten duchovní. I když tedy – viděl jsem jeho velebnost, jak si ji pěkně prohlíží. Na jedné straně boží nesouhlas, ale na straně druhé oko pro křivky! Ano, spousta pokrytců – většina knězů. Četli jste o tom případu minulý měsíc? Kněz a dcera správce farnosti! Docela pěkné ponaučení.“ Pan Blatt se pro sebe uchichtl. Plukovník Weston se zeptal chladně: „Nepřijdete na nic, co by nám mohlo pomoci?“ Pan Blatt zavrtěl hlavou.

„Ne. Nic mě nenapadá.“ Po chvilce dodal: „Tohle asi způsobí docela poprask, řekl bych. Noviny se na to vrhnou. V budoucnu už to nebude ta prestižní výlučnost Pirátské vlajky. Skutečně Pirátská vlajka. Strašně dobrodružné místo.“

Hercule Poirot zamumlal: „Vám se tady nelíbí?“

Červený obličej pana Blatta ještě trochu víc zčervenal: „No, nelíbí. Jachting je prima, krajina, služby a jídlo – ale místo nemá žádný *společenský život*, vy víte, co myslím! Říkám, že moje peníze jsou stejně tak dobré jako někoho jiného. Jsme tu všichni, abychom se bavili. Tak proč se nedat dohromady a opravdu to *dělat*? Všechny ty partičky a separující se lidi, kteří vám ledově popřejou dobré ráno – a dobrý večer – a, no ano, moc příjemné počasí. Žádná radost ze života. Spousta namyšlených hňupů!“

Pan Blatt se odmlčel – a teď už byl opravdu rudý.

Znovu si otřel čelo a řekl omluvně:

„Toho si nevšímejte. Trochu jsem se rozhorlil.“

III

Hercule Poirot byl zvědavý:

„A co si myslíme o panu Blattovi?“

„Co si vy myslíte?“ šklebil se Weston. „Znáte ho lip než já.“

Poirot řekl zlehka:

„Existuje spousta vašich anglických idiomů, které ho vystihují. Nebroušený diamant! Člověk, který se vypracoval! Kariérista! Je, podle toho, jak se na něj zadíváte, patetický, směšný, nehorázný! Záleží na úhlu pohledu. Ale myslím, že je i něco dalšího.“

„A co je to?“

Hercule Poirot zvedl oči ke stropu a zamumlal:

„Myslím, že je – *nervózní*“

IV

„Už mám všechny ty časy,“ oznámil inspektor Colgate. „Z hotelu k žebříku dolů do Zátoky skřítků tři minuty. Chůzí, než se člověk dostane z dohledu hotelu, a pak sprintem jako o život.“

Weston zvedl obočí: :

„To je rychleji, než jsem myslel.“

„Dolů po žebříku na pláž jedna minuta a tři čtvrtě. Stejná cesta nahoru dvě minuty. To je P. C. Flint. Je docela sportovec. Normální chůzí a normálně po žebříku to celé zabere skoro čtvrt hodiny.“

„A je tu další věc, kterou se musíme zabývat, ta dýmka,“ poznamenal Weston.

„Blatt kouří dýmku,“ vypočítával Colgate, „také Marshall, stejně i kněz. Redfern kouří cigarety, ten Američan dává přednost doutníkům. Major Barry nekouří vůbec. Jedna dýmka je v Marshallově pokoji, dvě v Blattově, jedna v pokoji toho kněze. Pokojská říká, že Marshall má dvě dýmký. Ta druhá pokojská není tak bystrá. Neví, kolik dýmek mají ti druzí dva. Říká neurčitě, že si všimla dvou nebo tří v jejich pokojích.“

Weston přikývl.

„Ještě něco?“

„Prověřil jsem personál. Všichni se zdají být v pořádku. Henry, na baru, potvrdil Marshallovu výpověď, když ho viděl za deset minut

jedenáct. William, správce pláže, opravoval dole ten žebřík skoro celé dopoledne. Vypadá v pořádku. George lajnoval tenisové kurty a pak přesazoval nějaké kytky u jídelny. Nikdo z nich by neviděl někoho přicházet po můstku na ostrov.“

„Kdy byl můstek průchozí?“

„Asi kolem 9.30, pane.“

Weston se zatahal za knír.

„Je možné, že tudy někdo přišel. Máme nový úhel pohledu, Colgate.“

Informoval o nálezu krabice na sendviče v jeskyni.

V

Někdo zaklepal na dveře.

„Vstupte,“ pobídl Weston.

Byl to kapitán Marshall.

„Povíte mi, co už můžu zařizovat k pohřbu?“ zeptal se.

„Myslím, že dohodneme soudní vyšetřování na pozítří, kapitáne Marshall.“

„Děkuju.“

„Promiňte, pane, dovolte, abych vám vrátil tohle,“ ozval se Colgate a podával mu tri dopisy.

Kenneth Marshall se trochu cynicky usmál:

„Ověřovalo policejní oddělení rychlost mého psaní na stroji? Doufám, že můj charakter je očištěn.“

Plukovník Weston řekl mile:

„Ano, kapitáne Marshall. Myslím, že vám můžeme vystavit kladný posudek. Tyhle archy zaberou dobrou hodinu psaní. A navíc vás pokojská slyšela psát až do za pět minut jedenáct a další svědek vás viděl dvacet minut po jedenácté.“

„Skutečně? To vypadá velmi uspokojivě!“ zabručel kapitán Marshall.

„Ano. Slečna Darnleyová přišla do vašeho pokoje dvacet minut po jedenácté. Byl jste tak zabrán do psaní, že jste si jí nevšiml.“

Kenneth Marshall nasadil nezúčastněný výraz, když řekl:

„Tohle říká slečna Darnleyová?“ Odmlčel se. „To se ale mylí. Já ji viděl, ačkoliv o tom asi neví. Viděl jsem ji v zrcadle.“

Poirot zamumlal: „Ale nepřestal jste psát?“
Marshall byl stručný:
„Ne. Chtěl jsem to dokončit.“
Odmlčel se na chvíli a pak se úsečně zeptal:
„Nic víc, co bych pro vás mohl udělat?“
„Ne, děkuju, kapitáne Marshalle.“
Kenneth Marshall přikývl a odešel.
Weston řekl s povzdechem:
„Tak takhle odchází náš nejnadějnější podezřelý – čistý! Haló, Neasdene.“
Doktor vešel a byl dost rozčilený:
„To je pěkně smrtící věcička, co jste mi poslal.“
„Co je to?“
„Co to je? Diacetylenový morfin. Látka, které se obvykle říká heroin.“
„Tak teď se určitě někam dostáváme!“ hvízdnul inspektor Colgate. „Taková droga by mohla stát v pozadí celého tohoto případu.“

Desátá kapitola

I

Malá skupinka lidí se shromáždila před budovou Red Bull. Krátké soudní vyšetřování skončilo a bylo odloženo o čtrnáct dní. Rosamund Darnleyová se připojila ke kapitánu Marshallovi.
„Bylo to moc zlé, Keně?“ zkoumala tichým hlasem.
Neodpověděl hned. Možná až příliš vnímal civějící oči vesničanů, kteří na něj téměř ukazovali prstem a jen taktak že se ho nedotýkali!

To je on, drahá. Podívej, to je její manžel. Tak to je manžel. Podívej, tamhle jde...

Šeptanda nebyla tak hlasitá, aby se slova donesla k jeho uším, ale to neznamenal, že by ji méně vnímal. Tohle byl moderní způsob pranýřování. S tiskem už se setkal – sebevědomí, vmlouvaví mladí muži, zkušeně rozbíjející jeho zeď mlčení „Nemám co říct“, kterou se snažil vybudovat. Dokonce i strohé jednoslabičné odpovědi, které

pronesl a o kterých si myslel, že alespoň nemohou vést k nepochopení, se druhý den objevily v novinách v úplně jiné podobě. „Na otázku, zda souhlasí s domněnkou, že si na ostrov našel cestu šílený zabiják, prohlásil kapitán Marshall, že –“ a tak dále a tak podobně.

Fotoaparáty cvakaly bez přestání. Právě v tuto chvíli zachytilo jeho ucho dobře známý zvuk. Maličko se pootočil – usmívající se mladý muž vesele pokývl, dosáhl svého cíle.

Rosamund zašeptala:

„Kapitán Marshall a přítelkyně odcházejí po soudním vyšetřování v Red Bull.“

Marshall sebou škubnul.

„To se nedá nic dělat! Musíš se s tím vyrovnat! Nemyslím jen to, že je Arlena mrtvá – myslím všechno to zvěrstvo kolem. Ti čumilové, drbný, hloupá interview v novinách – a nejlepší, jak se s tím vyrovnat, je dělat si z toho legraci! Vytasit se s hloupými frázemi a ironicky se na ně usmívat.“

„Takhle to děláš ty?“

„Ano.“ Odmlčela se. „Ty takový nejsi, já vím. Mimikry je tvůj styl. Nedělat absolutně nic a vytratit se do pozadí! Ale to tady dělat nemůžeš – nemáš kam se vytratit. Jsi tu všem na očích – jako pruhovaný tygr před bílým plátnem. *Manžel zavražděné ženy!*“

„Proboha, Rosamund –“

„Můj drahý, snažím se ti být užitečná!“ konejšila ho.

Ušli pár kroků mlčky. Pak Marshall řekl jiným hlasem:

„Já vím, že ano. Nejsem nevďěčný, Rosamund.“

Pokračovali ven z vesnice. Oči je dál sledovaly, ale poblíž nebyl nikdo. Rosamund Darnleyová opakovala tlumeně svou první poznámku:

„Opravdu to neprobíhalo tak zle, že?“

Chvíli mlčel, než odpověděl:

„Vlastně nevím.“

„Co si myslí policie?“

„Nic neřeknou.“

„Ten malý muž – Poirot – se opravdu hodně zajímá,“ podotkla Rosamund.

„Zdá se, že je v hnízdě policejního náčelníka dobře zabydlen.“

„Já vím – ale *dělá* něco?“

„Jak to mám proboha vědět, Rosamund?“

„Je dost starý,“ zamyslela se. „Pravděpodobně bude trochu popleta.“

„Možná.“

Přišli k můstku. Proti nim, ozářený sluncem, ležel poklidně jejich ostrov.

Rosamund vyhrkla:

„Někdy vypadají věci neskutečně. Nemůžu věřit, v tuhle chvíli, že se to vůbec stalo...“

Marshall řekl pomalu:

„Myslím, že vím, co myslíš. Příroda je tak všemocná! O jednoho mravence méně – to je asi tak všechno!“

Rosamund souhlasila:

„Ano – a to je skutečně ten správný pohled na věc.“

Podíval se na ni jediným rychlým pohledem. Pak řekl tichým hlasem:

„Neboj se, má drahá. To bude dobrý. *To bude dobrý.*“

//

Linda sešla dolů k můstku a šla jim naproti. Pohybovala se trhavě jako nervózní hříbě. Její mladý obličej hyzdily hluboké tmavé stíny pod očima. Rty měla suché a popraskané.

Sotva popadala dech:

„Co se dělo – co – co řekli?“

Otec jí stručně odpověděl:

„Vyšetřování odročeno o čtrnáct dní.“

„To znamená, že – že to ještě neuzavřeli?“

„Ano. Potřebují víc důkazů.“

„Ale – no ale co si myslíš?“

Marshall se neudržel a usmál se.

„Ale moje drahé dítě – kdoví? A koho míníš tím oni? Vyšetřujícího soudce, porotu, policii, novináře, rybářské obyvatele Leathercombe Bay?“

Linda řekla pomalu:

„Myslím, že myslím – policii.“

Marshall suše poznamenal:

„Ať už si myslí cokoliv, v tuhle chvíli si to nechávají pro sebe.“

Po téhle větě pevně sevřel rty. Šel do hotelu.

Když chtěla Rosamund Darnleyová udělat totéž, Linda vyhrkla:

„Rosamund!“

Rosamund se otočila. Nevyslovená prosba v dívčině nešťastném obličejí ji dojala. Zavěsila se do Lindy a šly společně na procházku, po stezce, která vedla na nejvzdálenější konec ostrova.

Rosamund řekla laskavě:

„Snaž se tolik na to nemyslet, Lindo. Já vím, že je to všechno pro tebe strašné, šokující a tak, ale k ničemu to nevede tyhle věci stále rozebírat. A může to být jen – ta hrůza, co tě děsí. Neměla jsi Arlenu ani trochu *ráda*, vid’?“

Cítila, jak se celé dívčino tělo zachvělo, když Linda odpověděla:

„Ne, neměla jsem ji ráda...“

Rosamund pokračovala:

„Smutek kvůli člověku je jiný – *toho* se člověk nemůže zbavit. Ale člověk *může* překonat šok a hrůzu, když si nedovolí, aby o tom stále přemýšlel.“

„Vy tomu nerozumíte,“ ostře protestovala Linda.

„Já myslím, že rozumím, drahá.“

Linda zavrtěla hlavou.

„Ne, nerozumíte. Nerozumíte ani trochu – a ani Christine! Obě jste ke mně moc milé, ale nechápete, co cítím. Vy si myslíte, že je to morbidní – že se tím zabývám, když bych nemusela.“

Odmělčela se.

„Ale to vůbec není to. Kdybyste věděla, co vím –“

Linda se přestala chvět, nyní se celá napjala. Rosamund se zaražila, chvíli počkala, a pak se dívky pustila a zeptala se:

„Co tedy víš, Lindo?“

Dívka se na ni upřeně zadívala. Pak zavrtěla hlavou a zašeptala: „Nic.“

Rosamund ji chytila za ruku. Ten stisk bolel a Linda sebou trochu šklubla.

„Dávej si pozor, Lindo. Bud velmi opatrná.“ .

Linda smrtelně zbledla.

Já jsem opatrná – celou dobu.“

„Poslouchej, Lindo,“ naléhala Rosamund, „co jsem ti povídala před chvílí, platí pořád – jen stokrát víc. *Pust' celou tu věc z hlavy.* Vůbec na to nemysli. Zapomeň – zapomeň... Dokážeš to, když se budeš snažit! Arlena je mrtvá a nic ji zpátky nevrátí... Zapomeň na všechno a žij budoucností. A ze všeho nejvíc: *drž jazyk za zuby.*“

Linda maličko ucukla:

„Vy – vy o tom všem tedy víte?“

„Já nevím *nic!*“ namítla Rosamund energicky. „Můj názor je, že se nějaký potulný maniak dostal na ostrov a zabil Arleny. To je asi nejpravděpodobnější řešení. Jsem si úplně jistá, že k tomu policie nakonec taky dospěje. To se *určitě* muselo stát! To se *určitě stalo!*“

Linda vyhrkla: „Jestli otec –“

Rosamund ji přerušila: „Nemluv o tom.“

Ale Linda pokračovala:

„Musím říct jednu věc. Moje matka –“

„No dobře, tak co je s ní?“

„Ona – ona byla obžalovaná z vraždy, že?“ ,

„Ano.“

„A pak si ji otec vzal,“ uvažovala Linda pomalu. „To tedy vypadá, že otec si nemyslel, že vražda je moc špatná věc – že nemusí být vždycky špatná.“

„Neříkej takové věci – ani mně ne!“ napomínala ji Rosamund vážně. „Policie na tvého otce nic nemá. Má alibi – alibi, které nemůžou rozbít. Je naprosto v bezpečí.“

„Mysleli si nejdřív, že otec –?“ šeptala Linda.

„Nevím, co si mysleli! Ale teď vědí, že to *nemohl udělat*. Rozumíš?“ křičela Rosamund. „*Nemohl to udělat.*“

Mluvila důrazně, očima nařizovala Lindě, aby to přijala. Dívka ze sebe vypravila rozechvělý povzdech, když Rosamund řekla:

„Brzy budeš moct odsud odjet. Zapomeneš na všechno – na všechno!“

Linda odpověděla s náhlou neočekávanou rozhodností.

„*Nikdy nezapomenu.*“

Prudce se otočila a utíkala zpátky k hotelu. Rosamund se za ní dlouho dívala.

„Něco bych chtěl vědět, madam?“

Christine Redfernová vzhlédla k Poirotovi poněkud roztržitě:

„Ano?“

Hercule Poirot si nevšímal její roztěkanosti. Zaznamenal, že její oči sledují postavu manžela, jak přechází nahoru a dolů po terase před barem, ale v této chvíli neměl zájem o čistě manželské problémy. Chtěl informaci.

„Madam. Byla to věta – vaše náhodná věta, která mě zaujala.“

Christine, oči stále na Patrickovi, se zeptala:

„Ano? Co jsem řekla?“

„Byla to odpověď na otázku policejního náčelníka. Popisovala jste, jak jste šla do pokoje slečny Lindy Marshallové to ráno v den zločinu, jak jste ji nenašla v pokoji a jak se pak vrátila. Policejní náčelník se vás pak zeptal, kde byla.“

Christine řekla trochu netrpělivě.

„A já jsem odpověděla, že se byla koupat? Je to tak?“

„No, ale vy jste to takhle přesně neřekla. Neřekla jste ‚byla se vykoupat‘. Vaše slova byla ‚říkala, že se byla koupat‘.“

Christine řekla:

„To je snad to samé.“

„Ne, to není to samé. Forma vaší odpovědi prozrazuje váš jistý názor na věc. Linda Marshallová vešla do pokoje – měla na sobě koupací plášť, a i tak – z nějakého důvodu – jste si hned nepomyslela, že se byla koupat. To říkají vaše slova ‚říkala, že se byla koupat‘. Co to bylo – v tom jak vypadala, nebo co měla na sobě, nebo co říkala – co vás vedlo k tomu, že jste byla překvapená, když řekla, že se byla koupat?“

Christine se přestala soustředit na Patricka a zaměřila se pouze na Poirota. Zajímal ji to.

„Vy jste ale chytrý. Je to vlastně pravda, teď si vzpomínám... Byla jsem, jen trochu, překvapená, když mi Linda řekla, že se byla koupat.“

„Ale proč, madam, proč?“

„Ano, proč? Na to se snažím vzpomenout. No ano, byl to ten balíček, co měla v rukou.“

„Měla balíček?“

„Ano.“

„Nevíte, co v něm bylo?“

„Ale ano, vím. Provázek se rozvázal. Bylo to převázané jen volně, jak to dělají ve vesnici. Byly to svíčky – rozsypaly se po podlaze. Pomáhala jsem jí je sbírat.“

„Aha,“ řekl Poirot. „Svíčky.“

Christine si ho prohlížela:

„Vypadá to, že vás to zaujalo, pane Poirote.“

„Řekla Linda, proč koupila ty svíčky?“ zeptal se Poirot.

Christine přemýšlela.

„Ne. Myslím, že ne. Předpokládám, že na čtení v noci – možná že elektrické osvětlení nebylo vyhovující.“

„Právě naopak, madam. Byla tam elektrická lampička u nočního stolku a byla naprosto v pořádku.“

„Pak už tedy nevím, na co je chtěla.“

„Jak se chovala – když se provázek rozvázal a svíčky vypadly z balíčku?“ vyzvídál Poirot.

„Byla – rozčilená – rozpačitá,“ vzpomínala pomalu Christine.

Poirot pokýval hlavou. Pak se zeptal:

„Všimla jste si kalendáře v jejím pokoji?“

„Kalendáře? Jakého kalendáře?“

„Možná zeleného kalendáře – s odtrhávacími listy.“

„Zelený kalendář – jasně zelený. Ano, viděla jsem takový kalendář – ale nepamatuju si kde. Snad byl v Lindině pokoji, ale nejsem si jista.“

„Ale určitě jste takovou věc viděla.“

„Ano.“

Poirot znovu přikývl.

Christine řekla trochu ostřeji:

„Na co narážíte, pane Poirote? Co má tohle všechno znamenat?“

Místo odpovědi vyndal Poirot tlustý svazek vázaný ve vybledlé hnědé teletině.

„Viděla jste už tohle předtím?“

„No – myslím – ale nejsem si jista – ano, Linda se na to onehdy dívala ve vesnické knihovně. Ale zavřela to a zasunula zpátky do police, když jsem k ní přišla. Zajímalo mě, co to bylo.“

Poirot mlčky ukázal titul.

Dějiny čarodějnictví, kouzel a míchání jedů, které nezanechávají stopy.

„Nerozumím. Co to všechno znamená?“ vyptávala se Christine.

Poirot řekl vážně:

„To může, madam, znamenat mnoho.“

Podívala se na něj tázavě, ale nic nevysvětloval. Místo toho se zeptal:

„Ještě jednu otázku, madam. Koupala jste se to dopoledne, než jste šla hrát tenis?“

Christine znovu vytřeštila oči.

„Jestli jsem se koupala? Ne. Neměla bych čas a vůbec, nechtěla jsem se koupat – ne před tenisem. Možná jsem se koupala potom.“

„Byla jste v koupelně, když jste přišla?“

„Opláchla jsem si obličej a ruce, to je všechno.“

„Vůbec jste nenapouštěla vanu?“

„Ne, jsem si jista, že ne.“

Poirot přikývl a poznamenal:

„Není to důležité.“

IV

Hercule Poirot přistoupil ke stolu, kde paní Gardenerová zápolila s puzzle. Vzhlédla a vyskočila.

„Tedy, pane Poirote, takhle potichu sem přijít! Vůbec jsem vás neslyšela. Jdete rovnou od soudního vyšetřování? Víte, jen to pomýšlení na soudní vyšetřování mě hned úplně vynervuje, nevím, co dělat. Proto taky skládám tuhle skládačku. Měla jsem pocit, že bych nemohla sedět venku na pláži jako obvykle. Jak pan Gardener ví, když mám pocuchané nervy, není na uklidnění nic lepšího než tyhle puzzle. No tak, *kam* patří tenhle bílý dílek? Musí to být část té kožšinové předložky, ale zatím vůbec nevidím...“

Poirot jí vzal jemně dílek z rukou a řekl:

„To patří, madam, *sem*. Je to kousek kočky.“

„To nemůže být. Je to černá kočka.“

„Černá kočka, ano, ale vidíte špičku jejího ocasu, ta je náhodou bílá.“

„No tedy! Opravdu! Moc chytré! Skutečně si myslím, že lidé, kteří dělají puzzle, jsou škodolibí. Dělají všechno, aby vás zmátli.“

Složila další kousek a pak znovu spustila:

„Víte, pane Poirote, pozoruju vás posledních pár dní. Jen jsem chtěla vidět, jak pátráte, jestli víte, co tím myslím – ne že by to neznělo trochu bezcitně, říct to takhle – jako by to byla jen hra – a zatím bylo zabito ubohé stvoření. Ach bože, kdykoliv si na to vzpomenu, naskočí mi husí kůže! Řekla jsem panu Gardenerovi dneska ráno, že zkrátka musím odsud, a on si teď, když je po soudním vyšetřování, myslí, že budeme moci odjet zítra, a to je požehnání, určitě. Ale k tomu pátrání – chtěla bych znát vaše metody – víte, cítila bych to jako výsadu, kdybyste mně to vysvětlil.“

Hercule Poirot řekl:

„Je to trochu jako vaše puzzle, madam. Člověk skládá kousíčky. Je to jako mozaika – hodně barev a vzorů – a každý zvláště tvarovaný dílek musí být vložen na své místo.“

„No, není to zajímavé? Tedy vy jste to vysvětlil tak krásně.“

Poirot pokračoval:

„A někdy je to jako ten díleček vaší skládačky právě před chvílí. Člověk uspořádává velmi metodicky kousky puzzle – třídí barvy – a pak třeba kousek jedné barvy, která by měla přijít – řekněme do kožesinové předločky, patří místo toho do ocasu černé kočky.“

„No to je přece tak vzrušující! A zbývá ještě hodně dílků, pane Poirote?“

„Ano, madam. Téměř každý tady v tomto hotelu mi dal dílek do puzzle. Vy mezi nimi.“

„Já?“ vypískla paní Gardenerová.

„Ano, vaše poznámka, madam, byla nesmírně užitečná. Mohl bych říct, že objasňující.“

„Páni, jestli to není báječné! Nemůžete mi říct ještě víc, pane Poirote?“

„Ó, madam. Rezervuju si vysvětlení na poslední kapitolu.“

„No jestli tohle není smůla!“ postěžovala si paní Gardenerová.

V

Hercule Poirot zaklepal jemně na dveře kapitána Marshalla. Uvnitř byl slyšet psací stroj.

Z pokoje se ozvalo strohé „Dále“ a Poirot vešel.

Kapitán Marshall k němu byl otočen zády. Seděl a psal u stolu mezi okny. Neotočil hlavu, ale jeho oči se střetly s Poirotovým v zrcadle, které viselo na zdi přímo před ním. Ozval se podrážděně:

„Tak, pane Poirote, co je?“

Poirot pronesl rychle:

„Tisíckrát se omlouvám, že ruším. Máte hodně práce?“

Marshall odpověděl stručně: „Docela ano.“

„Jen na jednu otázku bych se vás rád zeptal.“

„Proboha, už mám plný zuby odpovídání na otázky. Už jsem odpovídal na všechny otázky policie. Necítím se povinován odpovídat na vaše.“

„Moje je velice prostá. Jen toto. To ráno, kdy zemřela vaše žena, dával jste si koupel, když jste dopsal na stroji a než jste šel na tenis?“

„Koupel? Ne, samozřejmě že ne! Koupal jsem se sotva hodinu předtím.“

Hercule Poirot řekl: „Děkuji. To je všechno.“

„Ale... podívejte, no –“ zarazil se Marshall váhavě.

Poirot se vytratil, jemně zavřel dveře.

Kenneth Marshall si povzdechl:

„Ten chlápek je blázen!“

VI

Přímo před barem potkal Poirot pana Gardenera. Nesl dva koktejly a bylo zřejmé, že jde k místu, kde paní Gardenerová skládá puzzle.

Usmál se na Poirota vlídně:

„Nechcete se k nám přidat, pane Poirote?“

Poirot zavrtěl hlavou a zeptal se:

„Co si myslíte o tom soudním vyšetřování, pane Gardenere?“

Pan Gardener ztlumil hlas:

„Zdá se mi to trochu neurčité. Vaše policie, počítám, musí mít něco v rukávu.“

„Je to možné,“ řekl Hercule Poirot.

Pan Gardener ještě více ztlumil hlas.

„Budu rád, když odsud paní Gardenerovou dostanu. Je to velmi, velmi citlivá žena a tenhle případ ji moc znervózňuje. Je opravdu hodně rozrušená.“

„Dovolíte mi, pane Gardenere, položit vám jednu otázku?“

„No samozřejmě, pane Poirote. Potěšení na mé straně, mohu-li jakkoliv pomoci.“

„Jste světznalý člověk –,“ řekl Hercule Poirot, „člověk, řekl bych, velmi bystrý. Jaký byl, ale upřímně, váš názor na zesnulou paní Marshallovou?“

Pan Gardener překvapeně zvedl obočí. Rozhlédl se opatrně kolem a ztišil hlas.

„No, pane Poirote, slyšel jsem řadu věcí, které tu kolovaly, jestli mi rozumíte, hlavně mezi ženami.“

Poirot přikývl.

„Ale ptáte-li se mne, řeknu vám otevřeně, že podle mě byla ta žena zatracená naivka.“

„To je tedy velmi zajímavé,“ zamyšleně poznamenal Hercule Poirot.

VII

„Takže teď jsem na řadě já, že?“ ptala se Rosamund Darnleyová.

„Jak prosím?“

Zasmála se.

„Nedávno vedl policejní náčelník výsledk. Vy jste u toho jen seděl. Myslím, že dneska provádíte své vlastní neoficiální vyšetřování. Sleduju vás. Nejdřív paní Redfernová, pak jsem vás zahlédla z haly u paní Gardenerové, která skládala ty své hrozné puzzle. Teď jsem na řadě já.“

Hercule Poirot usedl vedle ní. Byli na Sluneční terase. Moře pod nimi předvádělo svou temně planoucí zelenou. V dálce pak bylo oslnivě modré.

Poirot poznamenal:

„Jste velmi inteligentní, mademoiselle. Myslím si to od chvíle, co jsem přijel. Bude mi potěšením probrat s vámi tu věc.“

Rosamund Darnleyová se jemně zeptala:

„Vy chcete vědět, co si o tom všem myslím?“

„Bylo by to velice zajímavé.“

„Myslím, že je to velmi jednoduché. Vodítkem je tu minulost té ženy.“

„Minulost? Nikoliv přítomnost?“

„Tedy, nemusí to nutně být dávná minulost. Mám takovýhle názor. Arlena Marshallová byla pro muže přitažlivá, fatálně přitažlivá. Myslím si, že ji asi taky vždycky brzy omrzeli. Mezi jejími – obdivovateli, nazveme-li je tak – byl jeden, který to neunesl. Ale nechápejte mě špatně, prosím, nebude to někdo, kdo je hodně na očích. Pravděpodobně nějaký nevýznamný mužíček, ješitný a citlivý – ten typ, co všechno moc rozebírá. Myslím si, že ji až sem sledoval, počkal si na příležitost a zabil ji.“

„Vy myslíte, že to byl někdo zvenku, kdo přišel z pevniny?“

„Ano. Pravděpodobně se ukryl v té jeskyni, než přišla jeho chvíle.“

Poirot zavrtěl hlavou:

„Šla by tam na schůzku s takovým mužem, jakého jste popsala? Ne, vysmála by se mu a nešla.“

„Nemusela vědět, s kým se má setkat,“ namítla Rosamund. „Třeba jí poslal vzkaz pod nějakým jiným jménem.“

„To je možné,“ mumlal Poirot. „Ale zapomínáte na jednu věc, mademoiselle. Muž odhodlaný k vraždě by neriskoval přijít za bílého dne přes můstek a kolem hotelu. Někdo by ho mohl zahlédnout.“

„Mohl – ale nemyslím, že je to jisté. Myslím, že je docela možné, že přišel a nikdo si ho nevšiml.“

„Bylo by to *možné*, to připouštím. Ale trik je v tom, že na to nemohl *spoléhat*.“

„Nezapomínáte na něco? To počasí!“ připomněla Rosamund.

„Počasí?“

„Ano. V den vraždy bylo překrásné počasí, ale den předtím, vzpomínáte, pršelo a byla hustá mlha. Na ostrov mohl přijít kdokoli

a nikdo by ho neviděl. Pouze musel sejít dolů na pláž a přečkat noc v jeskyni. Ta mlha, pane Poirote, je důležitá.“

Poirot se na ni chvíli zkoumavě díval.

„Víte, že na tom něco je, co jste teď řekla?“

Rosamund se začervenala.

„No, to je moje teorie, bez záruky. Řekněte mi tu svoji.“

„Ach,“ povzdechl Hercule Poirot. Pozoroval přitom moře dole. „*Eh bien*, mademoiselle. Jsem velmi jednoduchý člověk. Vždycky mám sklon věřit, že zločin spáchala osoba, která je nejpravděpodobnější. Na začátku mi připadalo, že se jasně jeden takový člověk ukazuje.“

Rosamund řekla stísněným hlasem:

„Pokračujte.“

„Ale víte, je v tom takový zádrhel! Zdá se, že je *nemožné*, aby ta osoba zločin spáchala.“

Slyšel její výrazné oddechnutí. Zeptala se skoro dychtivě:

„Takže?“

Hercule Poirot pokrčil rameny.

„Takže, co my s tím uděláme? Uvidíme.“ Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval. „Mohu se vás na něco zeptat?“

„Jistě.“

Podívala se na něj pozorně, byla ve střehu. Ale otázka, kterou dostala, byla naprosto nečekaná.

„Když jste se přišla převléct na tenis, koupala jste se ve vaně?“

Rosamund na něj vytřeštila oči.

„Ve vaně? Jak to myslíte?“

„Jak to myslím? Vana! Porcelánová nádrž! Člověk pustí kohoutek a napustí ji, vlezte do ní, vyleze, a gloglo-glo-glogloglo-glogloglo, voda odtéká trubkami!“

„Pane Poirote, nezbláznil jste se docela?“

„Ne, jsem úplně při smyslech.“

„Ať tak nebo tak, *nekoupala* jsem se ve vaně.“

„Aha!“ prohlásil Poirot. „Takže nikdo se nekoupal ve vaně. To je ohromně zajímavé.“

„Ale proč by se měl někdo koupat?“

Hercule Poirot opakoval: „Skutečně, proč?“

Rosamund poznamenala trochu podrážděně:

„Předpokládám, že to je technika Sherlocka Holmese!“

Hercule Poirot se usmál, pak jemně nasál vzduch.

„Dovolíte mi být neomalený, mademoiselle?“

„Jsem přesvědčena, že byste neuměl být neomalený, pane Poirote.“

„To je od vás velmi laskavé. Můžu se pak tedy odvážit říct, že vůně, kterou používáte, je nádherná – je v ní jistá *nuance* – jemné, těžko postižitelné kouzlo.“ Zamával rukama a pak dodal velmi praktickým tónem: „Gabrielle, číslo 8, myslím?“

„Jak jste bystrý. Ano, stále ji používám.“

„Stejně tak zesnulá paní Marshallová. Je to šik, že? A velmi drahé?“

Rosamund pokrčila rameny a mírně se usmála.

Poirot pokračoval:

„Seděla jste tady, kde jsme teď, mademoiselle, to ráno, kdy se stal ten zločin. Viděli vás, nebo spíš váš stín viděla slečna Brewsterová a pan Redfern, když projížděli kolem po moři. Jste si úplně jistá, mademoiselle, že jste náhodou nesešla dolů do Zátoky skřítků a nevstoupila do jeskyně – té známé Jeskyně skřítků?“

Rosamund otočila hlavu a upřeně se na něj podívala.

Zeptala se velmi tichým hlasem:

„Ptáte se mě, jestli jsem zabila Arlenu Marshallovou?“

„Ne, ptám se vás, jestli jste šla do Jeskyně skřítků.“

„Dokonce ani nevím, kde je. Proč bych tam měla chodit? Z jakého důvodu?“

„V den toho zločinu, mademoiselle, byl v jeskyni někdo, kdo používá Gabrielle č. 8.“

„Právě jste řekl, pane Poirote,“ ostře reagovala Rosamund, „že Arlena Marshallová používala Gabrielle č. 8. Byla v ten den tam na té pláži. Zřejmě tedy šla do jeskyně.“

„Proč by šla do jeskyně? Je to tam tmavé, úzké a velmi nepohodlné.“

Rosamund se netrpělivě ohradila:

„Neptejte se mě na důvody. Když byla v té zátocě, byla také tou nejpravděpodobnější osobou. Už jsem vám řekla, že jsem tohle místo celé dopoledne neopustila.“

„Kromě té doby, kdy jste šla do hotelu do pokoje kapitána Marshalla,“ připomněl jí Poirot.

„Ano, samozřejmě. Zapomněla jsem na to.“

„A mýlíte se, mademoiselle, když si myslíte, že vás kapitán Marshall neviděl,“ upozornil ji Poirot. ;

Rosamund zvolala nevěřicně:

„Kenneth mě viděl? On – on vám to řekl?“

Poirot přikývl.

„Viděl vás, mademoiselle, v zrcadle, které visí nad stolem.“

Rosamund zalapala do dechu:

„Ó! Aha.“

Poirot už se dávno nedíval na moře. Sledoval ruce Rosamund Darnleyové, složené v klíně. Byly to pěkně tvarované ruce, krásně vymodelované, s velmi dlouhými prsty.

Rosamund na něj vrhla rychlý pohled a všimla si, kam se dívá. Vyhrkla:

„Proč se díváte na moje ruce? Vy si myslíte – myslíte si –?“

„Myslím si – co, mademoiselle?“

„Nic.“

Asi o hodinu později Hercule Poirot přišel k horní části pěšiny vedoucí k Zátocě racků. Na pláži někdo seděl. Drobná postava v červeném tričku a tmavě modrých šortkách.

Poirot sešel dolů, opatrně našlapoval ve svých elegantních botách.

Linda Marshallová prudce otočila hlavu. Všiml si, že maličko ucukla.

Když k ní přišel a s velkou opatrností se posadil na oblázky vedle ní, její oči na něm spočinuly s podezřívavým a bázlivým výrazem chyceného zvířete. Uvědomil si s bolestí, jak mladá a zranitelná je.

„Co je? Co chcete?“ vyhrkla.

Hercule Poirot chvíli mlčel, než promluvil:

„Před pár dní jste řekla policejnímu náčelníkovi, že jste měla svou nevlastní matku velmi ráda a že k vám byla milá.“

„Noa?“

„To nebyla pravda, že ne, mademoiselle?“

„Ano, byla.“

Poirot pokračoval:

„Možná že nebyla vyloženě nemilá – to připouštím. Ale vy jste ji neměla ráda – ach ne – myslím, že jste ji měla velmi nerada. To bylo zcela jasně vidět.“

„Možná že jsem ji moc ráda neměla,“ přiznala Linda. „Ale to se o mrtvém neříká. Nebylo by to slušné.“

„To vás učili ve škole?“ vzdychl Poirot.

„Tak nějak.“

„Když byl člověk zavražděn, je důležitější mluvit pravdu, než být vychovaný.“

„Čekala bych, že něco takového řeknete.“

„Čekala byste to a já to říkám. Je to přeci moje práce zjistit, kdo zabil Arlenu Marshallovou.“

„Já na to všechno chci zapomenout. Je to tak strašné,“ šeptala Linda.

Poirot řekl jemně:

„*Ale nemůžete zapomenout, je to tak?*“

„Pravděpodobně ji zabil nějaký surový šílenec.“

Hercule Poirot Lindě odporoval:

„Ne, nemyslím, že to bylo úplně takhle.“

Linda zadržela dech:

„Říkáte to – jako kdybyste to *věděli*?“

„Třeba to vím.“ Odmlčel se a pokračoval: „Věříte mi, dítě moje, že pro vás s vaším trápením udělám, co můžu?“

„Nemám žádné trápení,“ vyskočila Linda. „Nemůžete pro mě udělat nic. Nevím, o čem to mluvíte.“

Poirot se na ni stále díval a vysvětloval:

„Mluvím o *svíčkách*...“

V jejích očích se objevilo zděšení. Křičela:

„Nebudu vás poslouchat. Nebudu poslouchat.“

Rozeběhla se přes pláž, mrštně jako mladá gazela vyletěla nahoru klikatou cestičkou.

Poirot potřásl hlavou. Byl vážný a dělal si starosti.

Jedenáctá kapitola

I

Inspektor Colgate podával hlášení policejnímu náčelníkovi.

„Narazil jsem na jednu věc, pane, na úplnou senzaci. Týká se to peněz paní Marshallové. Probíral jsem to s jejími právníky. Řekl bych, že je to pro ně docela šok. Mám důkaz pro to vydírání. Vzpomínáte si, že jí starý pan Erskine zanechal padesát tisíc liber? No, tak všechno, co z toho zbylo, je asi patnáct tisíc.“

Policejní náčelník hvízdnul:

„Fíha, co se stalo s tím zbytkem?“

„To je ta zajímavá věc, pane. Čas od času rozprodávala věci a pokaždé buď za hotovost, nebo obchodovatelné cenné papíry – předávala totiž peníze někomu a nechtěla, aby se zjistilo komu. Bezpochyby vydírání.“

Policejní náčelník přikývl.

„Určitě to tak vypadá. A vyděrač je tady v hotelu. To znamená, že to musí být jeden z těch tří mužů. Máte na ně něco nového?“

„Nemůžu říct, že něco určitého, pane. Major Barry je penzionovaný voják, jak říká. Žije v malém bytě, má penzi a malý příjem z akcií. Ale v minulém roce mu přišly na účet slušné sumy.“

„To zní slibně. Jak to vysvětluje?“

„Říká, že jsou to výhry ze sázek. Je skutečně pravda, že chodí na všechny velké dostihy. A sází. Nemá otevřený účet.“

„Těžko to vyvrátit,“ přikývl policejní náčelník. „Ale je to možnost.“

Colgate pokračoval.

„Další je ten kněz Stephen Lane. Ten je *bona fide* v pořádku – měl prebendu v St Helen,Whiteridge, v hrabství Surrey – vzdal se svého živobytí tak před rokem kvůli špatnému zdravotnímu stavu.

Ten měl za následek jeho pobyt v sanatoriu pro pacienty s duševními poruchami. Byl tam přes rok.“

„Zajímavé,“ poznamenal Weston.

„Ano, pane. Snažil jsem se dostat co nejvíc z těch doktorů, ale znáte to – je těžké z nich vymáčknout něco, čeho se můžeme chytout. Ale z toho, co jsem se dozvěděl, usuzuju, že jeho problém byla posedlost d'áblem – zvláště d'áblem v podobě ženy – nevěstky – nevěstky babylonské.“

„Hm,“ řekl Weston. „Tady máme předpoklad pro vraždu.“

„Ano, pane. Pripadá mi, že Stephen Lane je přinejmenším možnost. Zesnulá paní Marshallová byla velmi dobrou ukázkou toho, co by duchovní nazval nevěstkou babylonskou – vlasy a chování a všechno. Zdá se mi, že není úplně nemožné, aby si myslel, že je určen k tomu, aby ji odstranil. Tedy jestli mu opravdu haraší.“

„Nic, co by zapadalo do toho vydírání?“

„Ne, pane. Myslím, že co se toho týká, můžeme ho vypustit. Má nějaké vlastní prostředky, ne však mnoho a žádné nenadálé přírůstky v poslední době.“

„A co to jeho vyprávění o tom, co dělal v den vraždy?“

„Nemám žádné potvrzení jeho verze. Nikdo si nepamatuje, že by cestou potkal faráře. A pokud jde o ten zápis v knize v kostele, tak poslední zápis byl tři dny předtím a nikdo se do ní nedíval asi čtrnáct dní. Mohl zrovna tak klidně přijít den předtím, třeba, nebo dokonce i dříve a datovat svůj zápis dvacátého pátého.“

Weston přikývl:

„A ten třetí muž?“

„Horace Blatt? Můj názor je, že tady je určitě něco podezřelého. Daň z příjmů platí z částky, která vysoko překračuje to, co vydělá podnikáním s železářským zbožím. Však je to také úhořovitý chlápek. Asi by si vymyslel přijatelné prohlášení – trochu spekuluje na burze, má pár podezřelých obchodů. No, můžou tu být věrohodná vysvětlení, ale nic se nemění na tom, že vydělává dost velké sumy z nejasných zdrojů už několik let.“

„Ve skutečnosti,“ uvažoval Weston, „je to tedy tak, že pan Horace Blatt je profesí úspěšným vyděračem?“

„Bud' to, pane, nebo drogy. Zašel jsem za vrchním inspektorem Ridgewayem, který má na starosti drogové záležitosti, a toho to velice zajímalo. Zdá se, že poslední dobou přichází docela dost heroinu. Mají políčeno na drobné distributory a vědí více či méně, kdo je na druhé straně. Co ale dosud zůstává hádankou, je způsob, jak se to dostává do země.“

„Jestli je smrt paní Marshallové výsledkem jejího zapletení, ať už nevinně nebo jinak, s drogovým obchodem, pak bychom měli radši celou tu věc předat Scotland Yardu. Je to jejich parketa. No? Co říkáte?“ ptal se Weston.

Inspektor Colgate připustil poněkud smutně:

„Obávám se, že máte pravdu, pane. Pokud je to droga, pak je to případ pro Yard.“

Weston chvíli rozmýšlel:

„To opravdu vypadá na nejpravděpodobnější vysvětlení.“

Colgate zasmušile přikývl.

„Ano, vypadá. Marshall je z toho venku – i když jsem získal nějaké informace, které by mohly být důležité, pokud by jeho alibi nebylo tak dobré. Vypadá to, že jeho firma je před krachem. Není to vina ani jeho, ani jeho partnera, jen celkový důsledek krize v loňském roce a všeobecného stavu obchodu a financí. A jak sám ví, přišel by k padesáti tisícům liber, pokud by jeho žena zemřela. A padesát tisíc by byla velmi šikovná suma,“ povzdechl si.

„To je pěkná škoda, když má člověk dva perfektní motivy pro vraždu a potvrdí se, že s tím nemá nic společného!“

„Hlavu vzhůru, Colgate,“ usmál se Weston. „Pořád je tu šance, že se vyznamenejeme. Stále máme tu možnost vydírání a taky toho praštěného kněze, ale upřímně řečeno, myslím, že drogy jsou mnohem pravděpodobnější. A pokud to byl někdo z drogového gangu, kdo ji zabil, budeme nápomocní Scotland Yardu při řešení drogového případu. Když to tak vezmu, ať už je to jedno nebo druhé, vedeme si dost dobře.“

Colgate vykroužil na tváři neochotný úsměv.

„No, to je osud, pane. Mimochodem, prověřil jsem pisatele toho dopisu, který jsme našli v jejím pokoji. Toho podepsaného J.N. Nic z toho. Ten je bezpečně v Číně. Stejný chlápek, o kterém nám vyprávěl.“

věla slečna Brewsterová. Spíš mladý rošťák. Taky jsem prověřil ostatní přátele paní Marshallové. Žádné stopy. Všechno, co se dá zjistit, už máme, pane, takže teď je to na nás.“

Když se odmlčel, Weston se přeptal: „Něco nového u našeho belgického kolegy? Ví všechno, co jste mi teď řekl?“

„Trochu trhlý paličák, že?“ poznamenal Colgate. „Víte, na co se mě ptal především? Chtěl podrobnosti o případech uškrcení za poslední tři roky!“

Plukovník se posadil:

„Opravdu, vážně? Teď by mě zajímalo –“ odmlčel se na chvíli. „Kdy jste říkal, že ten kněz Stephen Lane šel do ústavu pro choromyslné?“

„O Velikonocích to byl už rok, pane.“

Plukovník Weston se hluboce zamyslel.

„Byl tu případ – tělo mladé ženy nalezené někde poblíž Bagshotu. Šla naproti svému manželovi a už se nikdy nevrátila. A taky ještě – noviny to pojmenovaly Záhada opuštěné houštiny. Stalo se to v hrabství Surrey, jestli si dobře vzpomínám.“

Jeho oči se setkaly s inspektorovým. Colgate řekl: „Surrey? Fíha! To pasuje, ne? Zajímalo by mě...“

//

Hercule Poirot seděl v trávě na vrcholu ostrova.

Malinko po levici začínal ocelový žebřík, který vedl dolů do Zátoky skřítků. Všiml si, že kolem žebříku bylo několik rozeklaných balvanů, které tvořily snadný úkryt pro každého, kdo se chystal slézt dolů na pláž. Z pláže samotné bylo odtud zvrchu vidět jen málo, neboť útesy byly převislé.

Hercule Poirot vážně pokyvoval hlavou.

Dílky jeho skládačky do sebe začaly zapadat.

V duchu ty jednotlivé dílky probíral, zvažoval každý jako samostatnou věc.

Jedno ráno na pláži několik dní před smrtí Arleny Marshallové.

Jedna, dvě, tři, čtyři, pět různých poznámek vyslovených to ráno.

Večer při bridži. U stolu byl on, Patrick Redfern a Rosamund Darnleyová. Christine se vzdálila, když byla tichým hráčem, a zaslechla jistý rozhovor. Kdo ještě byl v hale v tu dobu? Kdo tam nebyl?

Večer před zločinem. Konverzace, kterou vedl s Christine na útesu, a scéna, které byl svědkem cestou zpátky do hotelu.

Gabrielle č. 8.

Nůžky.

Zlomená troubel dýmky.

Láhev hozená z okna.

Zelený kalendář.

Balíček svíček.

Zrcadlo a psací stroj.

Klubko jasně fialové vlny.

Dívčiny náramkové hodinky.

Voda odtékající z vany.

Každý z těchto nesouvisejících faktů musí zapadnout do svého určeného místa. Nic nesmí zůstat nevysvětleno.

A pak, s každým konkrétním údajem na správném místě přejít k další úvaze: jeho vlastní přesvědčení o přítomnosti zla na ostrově.

Zlo...

Podíval se na strojem psaný papír, který držel v rukách.

Nellie Parsonsová – nalezena uškrcena v opuštěné houštině blízko Chobhamu. Nikdy nebyla objevena žádná stopa po jejím vrahovi.

Nellie Parsonsová?

Alice Corriganová.

Velmi pozorně četl podrobnosti o smrti Alice Corriganové.

///

K Herculu Poirotovi, který seděl na terase s výhledem na moře, přišel inspektor Colgate.

Poirotovi se inspektor Colgate líbil. Líbil se mu jeho drsný obličej, jeho bystré oči a jeho pomalé, volné tempo.

Inspektor Colgate se posadil. S pohledem na strojem psané listy v Poirotových rukách se zeptal:

„Pokročil jste někam s těmi případy, pane?“

„Prostudoval jsem je – ano.“

Colgate vstal, prošel se a nakouknul do vedlejšího výklenku. Přišel zpátky a prohlásil:

„Opatrnosti nikdy nezbývá. Nechci, aby nás někdo slyšel.“

„Jste rozvážný,“ uznal Poirot.

„Klidně vám řeknu, pane Poirote, že jsem se díval na ty případy taky – ačkoliv bych si na ně asi nevzpomněl, kdybyste mě o ně nepožádal.“ Colgate zaváhal. „Zajímal mě obzvlášť jeden případ.“

„Alice Corriganová?“

„Alice Corriganová.“ Odmlčel se. „Zašel jsem na policii v Surrey kvůli tomuhle případu – chtěl jsem vědět veškeré podrobnosti.“

„Řekněte je, můj příteli. Velmi mě to zajímá – velmi.“

„Myslel jsem si, že vás to bude zajímat. Alici Corriganovou našli uškrcenou v Císařském hájku u Blackridge Heath – ani ne deset mil od Marleyovy houštiny, kde byla nalezena Nellie Parsonsová – a obě ta místa jsou v okruhu dvanácti mil od Whiteridge, kde byl vikářem pan Lane.“

„Povězte mi víc o smrti té Alice Corriganové,“ naléhal Poirot a Colgate vyprávěl:

„Policie v Surrey nejdřív její smrt nespojovala s Nellíí Parsonsovou. To proto, že se vrhli na manžela jako na viníka. Nevím přesně proč, snad kromě toho, že byl tak trochu tím, co tisk nazývá ‚záhadným mužem‘ – moc se o něm neví – kdo byl nebo odkud. Vzala si ho proti vůli svých blízkých, měla trochu vlastních peněz – a pojistila svůj život v jeho prospěch – to všechno stačilo, aby to vzbudilo podezření, jak asi taky souhlasíte, pane?“

Poirot přikývl.

„Ale když došlo na důležité praktické detaily, tak byl manžel ihned mimo podezření. Tělo objevila jedna z těch turistek – silných mladých žen v šortkách. Byla to naprosto kompetentní a spolehlivá svědkyně – učitelka tělocviku ve škole v Lancashiru. Všimla si času, kdy našla tělo – byly přesně čtyři patnáct – a uvedla, že podle jejího názoru byla ta žena mrtvá poměrně krátkou dobu – ne víc než deset minut. To se krásně shodovalo se stanoviskem policejního lékaře, který ohledával tělo v 5.45. Nechala všechno, jak to bylo, a vydala se

na policejní stanici v Bagshotu, kde ohlásila smrt. A od tří do čtyř deseti byl Edward Corrigan ve vlaku přijíždějícím z Londýna, kam se vypravil na den za obchodem. Ve vagónu s ním byli čtyři další lidé. Z nádraží jel místním autobusem, jeli s ním také dva spolucestující z vlaku. Vystoupil u kavárny Pine Ridge, kde si dal sraz se svou ženou na čaj. To byly čtyři dvacet pět. Objednal čaj pro oba, ale řekl, aby ho přinesli, až přijde. Pak chodil venku a čekal na ni. Když se ani do pěti neukázala, začal se znepokojovat – pomyslel si, že si mohla zvrtnout kotník. Byli domluveni tak, že měla jít přes vřesoviště z vesnice, kde bydleli, do kavárny Pine Ridge a pak pojedou domů autobusem. Císařský hájek není daleko od kavárny a hypotéza je, že měla dost času, a tak si sedla a chvíli se kochala výhledem, a nějaký tulák nebo šílenec tam na ni narazil a zaskočil ji nepřipravenou. Jakmile byl její manžel mimo podezření, začali přirozeně její smrt spojovat se smrtí Nellie Parsonsové – té tak trochu přelétavé služky, kterou našli uškrcenou v Marleyově houštině. Došli k tomu, že za oběma zločiny stojí stejný člověk, ale nikdy ho nechytili – a dokonce ani nikdy nikam nepokročili! Nikdy se na nic nepřišlo.“

Skončil a pak řekl pomalu:

„A teď – je tu třetí uškrcená žena – a jistý džentlmen, kterého nebudeme jmenovat.“

Jeho malé bystré oči pohlédly na Poirota. Čekal pln naděje.

Poirotovy rty se pohnuly. Inspektor Colgate se předklonil.

Poirot si pro sebe šeptal:

„– tak těžké zjistit, které dílky patří do kožešinové předložky a které do kočičího ocasu.“

„Jak prosím, pane?“ ptal se inspektor Colgate poděšeně.

Poirot rychle řekl:

„Omlouvám se. Oddal jsem se svým myšlenkám.“

„Co to znamená ta kožešinová předložka a kočka?“

„Nic – vůbec nic.“ Na chvíli se odmlčel. „Povězte mi, inspektore, kdybyste podezříval někoho, že lže – hodně, hodně lže, ale neměl byste žádný důkaz, co byste udělal?“

Inspektor Colgate se zamyslel.

„To je těžké, opravdu. Ale můj názor je, že když někdo říká stále lži, jednou musí taky zaškokbrtnout.“

„Ano, to je velká pravda,“ přikývl Poirot. „Víte, ale to si jen já myslím, že určitá tvrzení jsou lži. *Myslím* si, že jsou to lži, ale nemůžu *vědět*, že jsou to lži. Ale člověk by možná mohl udělat test – test jedné malé, ne moc zjevné lži. A kdyby se potvrdilo, že to je lež – pak by člověk věděl, že všechno ostatní jsou lži také!“

Inspektor Colgate se na něj zvědavě podíval.

„Vy přemýšlíte velmi zvláštním způsobem, že, pane? Ale troufám si říct, že nakonec všechno vyjde dobře. Jestli mi dovolíte zeptat se, co vás vlastně přimělo zajímat se o ty případy uškrcení?“

Poirot vysvětloval pomalu:

„Máme takové slovo – *rafinovaný*. Lstivý, promyšlený... Připadá mi, že tenhle zločin je velmi rafinovaný! To mě přivedlo k úvaze, že to třeba není první pokus.“

„Ach tak,“ řekl Colgate a Poirot pokračoval:

„Řekl jsem si, podívejme se na minulé zločiny podobného druhu, a jestli tam bude zločin hodně připomínající tenhle – *eh bien*, budeme mít velmi cenné vodítko.“

„Myslíte tím použití stejné metody usmrcení, pane?“

„Ne, ne, myslím tím víc než jen to. Například smrt Nellie Parsonsové mi neříká nic. Ale smrt Alice Corriganové – řekněte sám, inspektore, všímáte si jedné nápadné podobnosti s tímto zločinem?“

Inspektor Colgate chvíli v duchu přemýšlel. Nakonec přiznal.

„Ne, pane, nemůžu říct, že bych si všiml. Snad jen toho, že v obou případech má manžel železná alibi.“

„Á, takže jste si toho *všiml*?“ potěšené uznal Poirot.

IV

„Ha, Poirote. Jsem rád, že vás vidím. Pojd'te dál. Zrovna jsem vás potřeboval.“

Hercule Poirot přijal pozvání.

Policejní náčelník k němu přistrčil krabičku cigaret, jednu si vzal sám a zapálil si. Kouřil a přitom povídal:

„Rozhodl jsem se, víceméně, pro nějaké kroky. Ale rád bych znal váš názor, než se do toho pustím.“

Hercule Poirot ho vybídl:

„Povězte mi to, *mon ami*.“

Weston řekl:

„Rozhodl jsem se povolat Scotland Yard a předat jim ten případ. Podle mého názoru, i když tu máme důvody k podezřívání jednoho nebo dvou lidí, visí celý případ na pašování drog. Zdá se mi evidentní, že to místo, Zátoka skřítků, bylo určitě předávacím místem.“

Poirot přikývl: „Souhlasím.“

„Dobře. A jsem si celkem jist tím, kdo je ten drogový dealer. Horace Blatt.“

„Ano, vypadá to tak,“ přitakal znovu Poirot.

„Vidím, že naše myšlenky se ubíraly stejným směrem. Blatt jezdil na plavby na té své lodi. Někdy někoho pozval, aby jel s ním, ale většinou jel sám. Měl docela podezřelé červené plachty, ale zjistili jsme, že měl schované také bílé plachty. Myslím, že vyplul za dobrého dne na smluvené místo, setkal se s jinou lodí – plachetnicí nebo motorovou jachtou – nebo podobným typem a předali si zboží. Pak Blatt zajel ve vhodnou denní dobu na břeh do Zátoky skřítků –“

Hercule Poirot se usmíval:

„Ano, ano, v půl druhé. Hodina, kdy Britové obědvají a kdy je určitě každý někde v jídelně. Ostrov je soukromý. Není to místo, kam přicházejí lidé zvenku na piknik. Někdy si hosté berou odpolední svačinu z hotelu s sebou do Zátoky skřítků, když tam svítí slunce, nebo když chtějí jít na piknik někam dál, třeba několik mil.“

Policejní náčelník přikývl.

„Přesně,“ řekl. „Tudíž tam Blatt zajel a ukryl zboží na té skalní římsě, v jeskyni. Někdo jiný to měl vyzvednout v určenou dobu.“

„Ta dvojice, pamatujete,“ připomínal Poirot, „která sem přišla na oběd v den vraždy? To by byla cesta, jak vyzvednout zboží. Nějací letní hosté z hotelu Moor nebo z St Loo přijdou na Pašerácký ostrov. Řeknou, že si dají oběd. Nejdřív se jdou projít po ostrově. Je snadné sejít na pláž, vyzvednout krabici na sendviče, dát ji do plážové tašky, kterou dáma nese – a vrátit se zpátky na oběd do hotelu – trochu později, možná, řekněme za deset minut dvě, po příjemné procházce, když už jsou všichni ostatní v jídelně.“

„Ano, to všechno zní dost dobře,“ podotkl Weston. „A tyhle drogové organizace jsou pěkně nemilosrdné. Jestliže se někdo připletl a dozvěděl se o jejich věcech, nebrali si žádné servítky a umlčeli

ho. Připadá mi, že je to správné vysvětlení smrti Arleny Marshallové. Je možné, že toho rána tam v zátocě Blatt byl a ukrýval zboží. Jeho komplicové měli přijít ten samý den. Arlena dorazí ve své loďce a vidí ho, jak jde do jeskyně s krabicí. Vyptává se ho a on ji tam pak zabije a zmizí co nejrychleji na své lodi.“

Poirot se zeptal:

„Vy jste přesvědčen, že vrahem byl určitě Blatt?“

„Vypadá to jako nejpravděpodobnější vysvětlení. Samozřejmě je možné, že se Arlena mohla dozvědět pravdu dřív, řekla o tom něco Blattovi a nějaký jiný člen gangu si s ní domluvil falešnou schůzku a skoncoval s ní. Jak říkám, nejlepší bude předat tenhle případ Scotland Yardu. Mají mnohem větší šanci než my prokázat Blattovi jeho napojení na ten gang.“

Hercule Poirot pokyvoval zamyšleně hlavou.

Weston se ujišťoval:

„Co říkáte, je to rozumné?“

Poirot chvíli přemítal, až konečně připustil: „Snad.“

„Zatraceně, Poirote! Vy máte něco v rukávu, co?“

„Jestli mám, nejsem si jist, že to můžu dokázat,“ řekl vážně Poirot.

„Samozřejmě vím,“ prohlásil Weston, „že vy a Colgate máte jiný názor. Zdá se mi trochu fantastický, ale musím připustit, že na tom může něco být. Ale i kdybyste měli pravdu, stejně si myslím, že je to případ pro Scotland Yard. My jim dáme fakta a oni mohou spolupracovat s policií v Surrey. Mám takový pocit, že to opravdu není případ pro nás. Není jednoznačně vymezený.“

Když se mu nedostalo souhlasu, vyzval Poirota:

„Co si tedy myslíte vy? Co myslíte, že by se mělo udělat?“

Zdalo se, že Poirot je zabrán do svých myšlenek. Nakonec řekl:

„Vím, co bych chtěl udělat já.“

„Nuže?“

„Chtěl bych jít na piknik.“

Plukovník Weston na něj vytřeštil oči.

Dvanáctá kapitola

I

„Na piknik, pane Poirote?“

Emily Brewsterová na něj zírala, jako by se pomátl.

Poirot řekl zaníceně:

„Zdá se vám to nepřiměřené, že? Ale mně se opravdu zdá, že je to velkolepý nápad. Potřebujeme každý den něco, něco běžného, abychom vrátili život do normálu. Nemůžu se dočkat, až uvidím Dartmoor, počasí je hezké. To – jak říkám – to každého rozptýlí! Tak mi v tom pomozte. Přesvědčte ostatní.“

Jeho nápad měl nečekaný úspěch. Každý nejdřív pochyboval a pak zdráhavě připustil, že by to nakonec nemuselo být tak špatné.

Nebylo v plánu pozvat také kapitána Marshalla. Ostatně sám oznámil, že bude muset ten den jet do Plymouthu. Pan Blatt se o celou akci nadšeně zajímal, rozhodnutý být hlavním bavičem. Kromě něj se měli zúčastnit ještě Emily Brewsterová, Redfernovi, Stephen Lane, Gardenerovi, které se podařilo přesvědčit, aby odložili svůj odjezd o den, dále Rosamund Darnleyová a Linda.

Poirot dlouze hovořil s Rosamund a zdůrazňoval, jaká výhoda to bude pro Lindu, aby snáze zapomněla. S tím Rosamund souhlasila:

„Máte pravdu. Ten šok byl pro dítě v jejím věku dost silný. Strašně ji to rozhodilo.“

„To je jen přirozené, mademoiselle. Ale v jejím věku člověk rychle zapomene. Přemluvte ji, aby šla také. Vy to dokážete, to vím.“

Major Barry rozhodně odmítl. Oznámil, že nemá rád pikniky. „Těch košů, co se musí nosit,“ řekl. „Zpropadeně nepohodlné. Pro mě je dost dobré sníst si jídlo pěkně u stolu.“

Skupina se shromáždila v deset hodin. Objednala se tři auta. Pan Blatt byl hlučný a veselý, napodoboval průvodce turistů.

„Tudy, dámy a pánové – tudy do Dartmooru. Vřes a borůvky, šlehačka a věžňové v Devonshiru. Vezměte své manželky, pánové, nebo vezměte někoho jiného! Každý je vítán! Scénérie zajištěny. Pojd'te. Pojd'te.“

Na poslední chvíli přišla Rosamund Darnleyová a vypadala zne-
pokojeně.

„Linda nejede. Říká, že ji hrozně bolí hlava.“

„Ale to jí udělá dobře,“ zvolal Poirot. „Přemluvte ji, mademoi-
selle.“

Rosamund řekla pevně:

„Nemá to smysl. Je naprosto rozhodnutá. Dala jsem jí aspirin a
ona si šla lehnout.“

„Myslím, že nepojedu ani já,“ dodala po krátkém zaváhání.

„To nemůžu dopustit, drahá dámo, to nemůžu dopustit,“ vykři-
koval pan Blatt a uchopil ji v legraci kolem ramen. „*La haute Mode*
musí zdobit tuhle akci. Žádné námitky! Vzal jsem vás do zajetí, ha,
ha. Odsouzena do Dartmooru.“

Pevně ji vedl k prvnímu autu. Rosamund vrhla na Poirota zlý
pohled.

„Já s Lindou zůstanu,“ nabídla Christine Redfernová. „Nebude
mi to ani trochu vadit.“

Patrick ji napomenul: „Ale no tak, Christine.“

„Ne, ne, vy musíte jet, madam,“ namítal Poirot. „Na bolest hla-
vy je nejlepší být sám. Tak, už pojedme.“

Tři auta vyrazila. Nejdřív jeli do opravdové Jeskyně skřítků v
Sheepstoru a užili si spoustu legrace, když hledali vchod a nakonec
jej našli s pomocí obrázkové pohlednice.

Pohybovat se po velkých balvanech bylo nebezpečné a Hercule
Poirot se o to nepokoušel. Shovívavě se díval, jak Christine Redfer-
nová skáče lehce z kamene na kámen, a všiml si, že se její manžel od
ní nikdy nevzdaluje. Rosamund Darnleyová a Emily Brewsterová se
zapojily do pátrání, Emily však jednou uklouzla a trošku si namohla
kotník. Stephen Lane byl neúnavný, jeho vysoká štíhlá postava se
proplétala mezi balvany. Pan Blatt se spokojil s tím, že popošel jen
kousek a hlasitě povzbuzoval a také fotografoval hledající postavy.

Gardenerovi a Poirot zůstali klidně sedět na okraji cesty a hlas
paní Gardenerové se ozýval v příjemně plynoucím monologu, sem
tam přerušovaném poslušným „Ano, miláčku“ jejího partnera.

„– a co jsem si vždycky myslela, pane Poirote, a pan Gardener
se mnou souhlasí, že momentky můžou být pěkně otravné. Pokud je

totiž nedělají přátelé mezi sebou. Ten pan Blatt zkrátka není vůbec citlivý. Přijde k někomu, začne se bavit a vyfotí si ho a to je, jak jsem řekla panu Gardenerovi, opravdu velká nevychovanost. Tak jsem to řekla, Odelle, je to tak?“

„Ano, miláčku.“

„To, jak nás všechny vyfotil, když jsme seděli na pláži. No, je to všechno hezké, ale měl se nás napřed zeptat. Slečna Brewsterová se právě zvedala, a proto na fotce vypadá dost divně.“

„To můžu říct,“ řekl pan Gardener a zazubil se.

„A pak pan Blatt rozdává každému kopie a ani se nikoho napřed nezeptá. Všimla jsem si, že dal jednu vám, pane Poirote.“

Poirot přikývl:

„Cením si té skupinky velmi moc.“

Paní Gardenerová pokračovala:

„A podívejte, jak se chová dneska – tak halasně a hlučně a ne-kultivovaně. Až mi běhá mráz po zádech. Měl jste zařídit, pane Poirote, aby ten muž zůstal doma.“

„Želbohu, madame, to by bylo bývalo těžké,“ bránil se Poirot.

„To bych řekla. Ten člověk se prodere všude. Není vůbec citlivý.“

V tu chvíli se ozvaly hlasité výkřiky oslavující objevení Jeskyně skřítků.

Skupinka pak odjela – podle pokynů Hercula Poirota – k místu, odkud se krátkou procházkou dolů vřesovištěm dostala ke kouzelnému koutu u malé řeky.

Přes řeku vedl úzký prkenný most a paní Gardenerovou musel Poirot s jejím manželem přemlouvat, aby po něm přešla na druhý břeh, kde bylo nádherné místo bez pichlavých keřů hlodašů, vhodné pro piknik.

Paní Gardenerová právě obsáhle vyprávěla o svém vzrušení při přecházení mostu, když najednou ztichla. Ozval se slabý výkřik.

Ostatní přeběhli přes most lehce, ale Emily Brewsterová stála uprostřed lávky, oči zavřené a kymácela se ze strany na stranu.

Poirot a Patrick Redfern ji pospíchali zachránit.

Emily Brewsterová byla rozmrzelá a styděla se.

„Díky, díky. Promiňte. Nikdy mi přecházení přes vodní toky moc nešlo. Dostávám závrať. Je to tak trapné.“

Prostřeli k obědu a piknik začal.

Všichni přítomní byli v duchu překvapeni, když si uvědomili, jak moc si tohle odreagování užívají. Asi proto, že takhle unikli z atmosféry podezřívání a strachu. Tady, se zurčením vody, jemnou rašelinovou vůní ve vzduchu a teplým zbarvením kapradin a vřesu, se zdál být svět vraždy a policejního vyšetřování a podezření tak nezřetelný, jako by ani nikdy neexistoval. Dokonce i pan Blatt zapomněl být tělem a duší celé výpravy. Po obědě se trochu vzdálil, aby se prospal, a tlumené chrápání potvrzovalo jeho blažené nevědomí.

Když balili piknikové koše, vděčně blahořečili Herculu Poirotovi za jeho dobrý nápad.

Slunce zapadalo, když se vraceli zpět po úzkých klikatých cestíčkách. Z vršku kopce nad zálivem Leathercombe se krátce porozhlédli po ostrově s bílým hotelem.

V zapadajícím slunci vypadal klidný a nevinný.

Paní Gardenerová, najednou ztichlá, povzdechla:

„Opravdu vám děkuju, pane Poirote. Cítím se tak klidná. Je to báječné.“

//

Major Bány je přišel přivítat.

„Vítám vás. Užili jste si hezký den?“

„To opravdu ano,“ odpověděla paní Gardenerová. „Vřesoviště byla až překrásná. Tak anglická a ze starého světa. A vzduch – lahodný a osvěžující. Měl byste se stydět, že jste byl tak líný a zůstal tady.“

Major se uchichtl.

„Už jsem na takové věci moc starý – sedět na zemi u močálu a jíst sendviče.“

Pokojská vyběhla z hotelu. Sotva popadala dech. Chvilku váhala a pak zamířila hbitě k Christine Redfernové.

Hercule Poirot poznal, že to je Gladys Narracottová. Udýchaným hlasem přerývaně říkala:

„Promiňte, madam, ale mám starost o mladou dámu. O slečnu Marshallovou. Právě jsem jí nesla nahoru čaj a nemohla jsem ji vzbudit a vypadá tak – tak nějak divně.“

Christine se rozhlédla bezmocně kolem. Poirot hned přispěchal. Vzal ji za loket a řekl tiše:

„Půjdeme se podívat.“

Pospíchali po schodech a chodbou do Lindina pokoje.

Jeden pohled na ni stačil, aby oba věděli, že je hodně zle. Měla podivnou barvu a její dech byl takřka neznatelný.

Poirot nahmatal puls. V tu chvíli si všiml obálky zastrčené vedle lampy na nočním stolku. Byla adresována jemu.

Kapitán Marshall spěšně vešel do pokoje.

„Co je s Lindou? Co se to děje?“

Christine Redfernová vydala krátký vyděšený vzlyk.

Hercule Poirot se otočil a přikázal Marshallovi:

„Sežeňte doktora – co nejrychleji. Ale obávám se – moc se obávám – že může být už pozdě.“

Vzal dopis se svým jménem a roztrhl obálku. Uvnitř bylo pár řádek psaných Lindiným přesným školáckým písmem.

Myslím, ze takhle je to nejlepší. Poproste otce, aby mi zkusil od-pustit. Zabíla jsem Arlenu. Myslela jsem, že budu šťastná – ale nejsem. Je mi to všechno moc líto.

///

Shromáždili se v hale – Marshall, Redfernovi, Rosamund Darnleyová a Hercule Poirot.

Seděli tam potichu a čekali...

Dveře se otevřely a přišel doktor Neasden. Řekl stroze:

„Udělal jsem, co jsem mohl. Možná se z toho vylíže – ale jsem nucen vám říct, že není moc naděje.“

Odmlčel se. Marshall, se strnulým obličejem a studenýma ledově modrýma očima, se zeptal:

„Jak se k tomu dostala?“

Neasden otevřel znovu dveře a pokývl.

Do místnosti vešla pokojská. Plakala.

Neasden ji vyzval:

„Tak řekněte nám ještě jednou, co jste viděla.“

Stále popotahujíc dívka vyprávěla:

„Vůbec mě nenapadlo – ani na chvilku mě nenapadlo, že by to bylo něco špatného – i když mladá dáma vypadala trochu zvláštně.“ Doktorovo netrpělivé gesto ji přimělo pokračovat. „Byla v pokoji jiné dámy. Paní Redfernové. Ve vašem pokoji, madam. Z koupelny skříňky brala malou lahvičku. Maličko sebou cukla, když jsem vešla, a já si pomyslela, že je divné brát věci z vašeho pokoje, ale mohlo to být samozřejmě něco, co vám půjčila. Jen řekla: ‚Á, tohle hledám –‘ a odešla.“

Christine hlesla téměř šeptem:

„Moje prášky na spaní.“

Doktor se zeptal přísně:

„Jak o nich věděla?“

Christine vysvětlovala:

„Jeden jsem jí dala. Tu noc potom, co se to stalo. Říkala mi, že nemohla spát. Ona – pamatuju si, jak říkala – ‚Bude to stačit?‘ a já řekla, že určitě, že jsou velmi silné – že si vždycky dávám pozor, abych vzala maximálně dva.“

Neasden přikývl: „Pořádně se pojistila,“ řekl. „Vzala si jich šest.“

Christine znovu zavzlykala.

„Ach bože! Je to moje vina. Měla jsem je mít zamčené.“

„To by možná bylo moudřejší, paní Redfernová,“ přitakal doktor.

Christine řekla zoufale:

„Umírá – a je to moje chyba...“

Kenneth Marshall se zavrtil ve své židli.

„Ne, nemůžete brát vinu na sebe. Linda věděla, co dělá. Vzala si je vědomě. Možná – možná že to bylo nejlepší.“

Podíval se na zmačkaný papír v ruce – papír, který mu Poirot tiše podal.

Rosamund Darnleyová vykřikla:

„Já tomu nevěřím. Nevěřím, že ji Linda zabila. Určitě to není možné – kvůli důkazům.“

Christine horlivě souhlasila:

„Ano, *nemohla* to udělat! Musela být moc rozrušená a představovat si to.“

Dveře se otevřely a vstoupil plukovník Weston.

„Co se to děje?“

Doktor Neasden vzal papírek z Marshallovy ruky a podal ho policejnímu náčelníkovi. Ten si ho přečetl. Nevěřicně zvolal:

„Cože? Ale to je nesmysl – absolutní nesmysl! To je nemožné.“ Opakoval s jistotou. „Nemožné! No vidíte, Poirote?“

Hercule Poirot se poprvé pohnul. Řekl pomalu smutným hlasem:

„Ne, bohužel to není nemožné.“

Christine Redfernová namítala:

„Ale já s ní byla, pane Poirote. Byla jsem s ní do tří čtvrtě na dvanáct. Řekla jsem to policii.“

Poirot vysvětloval:

„Vaše svědectví jí dalo alibi – ano. Ale na čem bylo založeno vaše svědectví? Bylo založeno na *vlastních náramkových hodinkách Lindy Marshallové*. Nevíte podle sebe, že bylo tri čtvrtě na dvanáct, když jste od ní odcházela – jen víte, že vám to řekla ona. Řekla jste sama, že vám připadalo, že čas velmi rychle utekl.“

Vytřeštila na něj oči celá vyděšená.

„Teď přemýšlejte, madam, když jste odešla z pláže, šla jste zpátky do hotelu rychle, nebo pomalu?“

„Já – no, velmi pomalu, myslím.“ ..t

„Pamatujete si něco z té cesty zpátky?“

„Ne moc, bohužel. Já – já přemýšlela.“

„Promiňte, že se vás na to ptám, ale řeknete, o čem jste přemýšlela během té cesty zpátky?“

Christine se začervenala:

„Myslím, že – jestli je to nutné... uvažovala jsem o tom, že – že odtud odjedu. Že odjedu a manželovi nic neřeknu. Já – byla jsem, víte, tehdy velmi nešťastná.“

Patrick Redfern vykřikl:

„Ó, Christine! Já vím... já vím...“

Poirotův pedantský hlas ho přerušil.

„Přesně. Zabývala jste se nějakým důležitým krokem. Byla jste, řekl bych, hluchá a slepá ke svému okolí. Pravděpodobně jste šla velmi pomalu a čas od času se zastavovala, když jste věci řešila.“

„Vy jste tak moudrý,“ přikývla Christine. „Přesně tak to bylo. Probudila jsem se jako z nějakého snu až před hotelem a spěchala jsem dovnitř, neboť jsem si myslela, že přijdu hodně pozdě, ale když jsem viděla hodiny v hale, zjistila jsem, že mám spoustu času.“

Hercule Poirot znovu poznamenal: :

„Přesně.“

Obrátil se k Marshallovi.

„Musím vám teď povědět o určitých věcech, které jsem našel v pokoji vaší dcery po té vraždě. Na roštu byla velká kulička změkklého vosku, nějaké spálené vlasy, kousky lepenky a papíru a obyčejný špendlík. Papír a lepenka nemusí být důležité, ale ty ostatní tři věci jsou výmluvné – zvláště když jsem našel v polici zastrčený svazek z místní knihovny zabývající se čarodějnictvím a kouzly. Lehce se otevřel na jisté straně. Na té straně byly popsány různé metody, jak způsobit smrt vymodelováním vosku do tvaru figury, která představuje oběť. Ta se pak pomalu opéká, dokud se neroztaví – nebo se případně propíchne voskové figurce špendlíkem srdce. Smrt oběti bude následovat. Později jsem se od paní Redfernové dozvěděl, že Linda Marshallová byla to ráno brzy pryč a koupila balíček svíček a byla v rozpacích, že byl její nákup odhalen. Pak už jsem neměl pochybnosti o tom, co následovalo. Linda vyrobila figurínu z vosku svíček – zřejmě ji ozdobila pramínkem Arleniných rusých vlasů, aby jí dodala kouzelné síly – pak ji bodla špendlíkem do srdce a nakonec roztavila figurku tím, že pod ní zapalovala proužky lepenky.

Bylo to primitivní, dětinské, pověřivé, ale odhalilo to jednu věc: přání zabít.

Byla tu nějaká možnost, že by to bylo víc než přání? Mohla Linda Marshallová *skutečně* zabít svou nevlastní matku?

Na první pohled by se mohlo zdát, že měla perfektní alibi – ale ve skutečnosti, jak jsem právě zdůraznil, údaj o čase poskytl *Linda sama*. Mohla klidně prohlásit, že bylo o čtvrt hodiny později, než opravdu bylo.

Bylo docela možné, že když paní Redfernová odešla z pláže, Linda ji následovala nahoru a pak zamířila přes úzký pruh pevniny k žebříku, seběhla rychle dolů, sešla se tam se svou macechou, uškrtla ji, pak se vrátila po žebříku, než se objevila loďka se slečnou Brewsterovou a Patrickem Redfernem. Mohla se pak vrátit do Zátočky racků, vzít si svoje koupací věci a vrátit se beze spěchu do hotelu.

To by ale znamenalo dvě věci. Musela by určitě vědět, že Arlena Marshallová bude v Zátoce skřítků, a musela by být fyzicky schopna toho činu.

Nuže, to první bylo docela možné – pokud Linda napsala vzkaz pro Arleny sama pod jiným jménem. Co se týká té druhé věci, Linda má hodně velké silné ruce. Jsou skoro tak velké jako mužské. Pokud jde o sílu, je ve věku, který je náchylný k psychické nevyrovnanosti. Duševní zmatek je často doprovázen nebývalou silou. Byla tu jedna další malá věc. Lindina matka byla obviněna z vraždy a postavena před soud.“

Kenneth Marshall zvedl hlavu. Prohlásil prudce:

„Byla taky zproštěna viny.“

„Byla zproštěna viny,“ souhlasil Poirot.

Marshall pokračoval:

„A řeknu vám tohle, pane Poirote. Ruth – moje žena – byla nevinná. To vím úplně a naprosto jistě. V soukromí našeho života bych nemohl být podveden. Byla nevinnou obětí okolností.“

Odmíchl se.

„A nevěřím, že Linda zabila Arleny. To je směšné – absurdní!“

„Vy tedy myslíte, že ten dopis je podvrh?“ ptal se Poirot.

Marshall natáhl ruku a Weston mu ho podal. Marshall dopis pozorně studoval. Pak zavrtěl hlavou.

„Ne,“ přiznal neochotně. „Věřím, že tohle psala Linda.“

„Pak jestli to psala,“ řekl Poirot, „existují jen dvě vysvětlení. Buď to psala v dobré víře, věděla, že je vražedkyně, nebo – nebo, já to musím říct – *napsala to schválně, aby kryla někoho jiného*, někoho, o koho se bála, že bude podezříván.“

Kenneth Marshall se zeptal: .

„To myslíte mě?“

„Je to možné, ne?“

Marshall to chvilku zvažoval a pak tiše odpověděl:

„Ne. Myslím, že ten nápad je absurdní. Linda si snad mohla uvědomit, že jsem byl ze začátku považován za podezřelého. Ale teď už určitě věděla, že to bylo za mnou – že policie uznala moje alibi a obrátila svou pozornost někam jinam.“

„A co budeme-li předpokládat, že to nebylo, že by si myslela, že jste podezříván, ale že *věděla*, že jste vinen.“

Marshall na něj vytřeštil oči. Krátce se zasmál.

„To je absurdní.“

Poirot pokračoval:

„Jak víte, je tu několik eventualit smrti paní Marshallové. Je tu teorie, že byla vydírána a že se měla toho rána sejít s vyděračem a ten že ji zabil. Existuje teorie, že Zátoka skřítků a jeskyně byly využívány pro obchod s drogami a že byla zabita, protože se náhodou něco dozvěděla. Je tu třetí možnost – že ji zabil náboženský fanatik. A čtvrtá – máte vyhlídku na spoustu peněz v případě smrti své ženy, kapitáne Marshallle?“

„Už jsem vám řekl –“

„Ano, ano – souhlasím, že je nemožné, abyste vy zabil svou ženu – *pokud byste jednal sám*. Ale co když vám někdo pomáhal?“

„Co to má ksakru znamenat?“

Jindy klidný muž se konečně rozohnil. Napůl se zvedl ze židle, i jeho hlas byl výhrušný a v jeho očích byla tvrdá zloba.

„Myslím tím,“ vysvětloval Poirot, „že tohle není zločin, který provedly jedny ruce. Byli v tom dva lidé. Je docela pravda, že jste nemohl napsat ten dopis a zároveň jít do zátoky – ale byl tu čas, abyste ten dopis zapsal těsnopisem – a *někdo jiný* ho napsal ve vašem pokoji, zatímco jste byl pryč a vraždil.“

Hercule Poirot se podíval směrem k Rosamund Darnleyové.

„Slečna Darnleyová uvádí, že odešla ze Sluneční terasy v jednáct deset a viděla vás psát ve vašem pokoji. Ale právě v tu dobu vyšel pan Gardener do hotelu pro přadeno vlny manželce. Nepotkal paní Darnleyovou, ani ji neviděl. To je docela pozoruhodné. To vypadá, jako by buď slečna Darnleyová nikdy neodešla ze Sluneční terasy, nebo odešla mnohem dříve a usilovně psala ve vašem pokoji. A další věc. Uvedl jste, že když slečna Darnleyová nahlédla do vaše-

ho pokoje ve čtvrt na dvanáct, *viděl jste ji v zrcadle*. Ale v den vraždy byl váš psací stroj a papíry na psacím stole v rohu pokoje, zrcadlo však bylo mezi okny. Takže tohle tvrzení byla úmyslná lež. Později jste přesunul psací stroj na stůl pod zrcadlem, abyste podložil svou verzi – ale to už bylo pozdě. Věděl jsem, že jste oba, vy a slečna Darnleyová, lhali.“

Rosamund Darnleyová promluvila tichým a jasným hlasem:

„Jste tak ďábelsky chytrý!“

Hercule Poirot zvýšil hlas:

„Ale ne tak ďábelský a důmyslný jako člověk, který zabil Arlenou Marshallovou. Zavzpomínejte na chvíli. S kým jsem si myslel – s kým jsme si všichni mysleli – že se měla to ráno sejít Arlena Marshallová? Všichni jsme došli ke stejnému závěru. S *Patrickem Redfernem*. Nebyl to vyděrač, za kým šla. Už její obličej by mi to řekl. Ne, ne, byl to milenec, za kterým šla – nebo si myslela, že jde.

Ano, byl jsem si tím docela jistý. Arlena Marshallová šla na schůzku s Patrickem Redfernem. Ale za chvíličku se Patrick Redfern objevil na pláži a evidentně ji hledal. Takže co tedy?“

„Nějaký zloduch použil mé jméno,“ řekl Patrick Redfern s potlačovaným vztekem.

Poirot namítl:

„Byl jste očividně velmi rozčilený a překvapený, že se neukázala. Možná až příliš očividně. Moje teorie je, pane Redferne, že šla na schůzku do Zátoky skřítků s vámi, že se s vámi setkala a že vy *jste ji tam podle plánu zabil*.“

Patrick Redfern zíral. Pobaveně zvolal svým irským přízvukem:

„Copak jste se pomátl? Byl jsem s vámi na pláži, dokud jsem si nevyjel na lodi se slečnou Brewsterovou a nenašel ji mrtvou.“

„Zabil jste ji až potom,“ vysvětloval Poirot, „co slečna Brewsterová odjela na loďce pro policii. Arlena Marshallová nebyla mrtvá, když jste dorazili na pláž. Schovávala se v jeskyni, dokud nebude pobřeží čisté.“

„Ale to tělo! Slečna Brewsterová i já jsme oba viděli to tělo.“

„*Nějaké* tělo – ano. Ale ne *mrtvé* tělo. *Živé* tělo ženy, která vám pomáhala, ruce a nohy natřené hnědou barvou, obličej skrytý pod zeleným lepenkovým kloboukem. Christine, vaše žena (nebo možná

ne vaše žena – ale vaše partnerka) vám pomáhala spáchat zločin v minulosti, když ‚objevila‘ tělo Alice Corriganové nejméně dvacet minut předtím, než Alice Corriganová zemřela – zabil ji její manžel Edward Corrigan – vy!“

Christine promluvila. Řekla ostrým, studeným hlasem:

„Opatrně, Patricku, ovládej se.“

Poirot pokračoval:

„Určitě vás bude zajímat, že vás oba, vás i vaši ženu Christine, snadno poznala a vybrala policie v Surrey ze skupiny lidí vyfotografovaných tady. Ihned vás identifikovala jako Edwarda Corrigan a Christine Deverillovou, tu mladou ženu, která našla to tělo.“

Patrick Redfern vstal. Jeho hezká tvář se proměnila, krev se mu nahrnula do obličeje, zuřil. To byl obličej tygra zabijáka. Ječel:

„Ty zatracenej čmuchale, ty hnusnej červe!“

Vrhnul se dopředu, s prsty roztaženými a zkroucenými, sprostě nadával a stisknul prsty kolem hrdla Hercula Poirota.

Třináctá kapitola

I

„Toho rána,“ rozjímal Poirot, „kdy jsme tady venku seděli a mluvili o opálených tělech, která leží jako maso u řezníka, tehdy jsem si uvědomil, jak malý rozdíl je mezi jedním a druhým tělem. Pokud se člověk podívá zblízka a zkoumavě – ano – ale při zběžném pohledu? Průměrně urostlá mladá žena je jedna jako druhá. Dvě hnědé nohy, dvě hnědé paže, mezi tím kousek plavek – jen tělo ležící na slunci. Když žena kráčí, když mluví, směje se, otočí hlavou, pohne rukou – pak ano, pak je tu osobnost – individualita. Ale při tomhle slunečním rituálu – ne.“

Ten den jsme hovořili o zlu – *zlu pod sluncem*, jak to nazval pan Lane. Pan Lane je velmi citlivý člověk – zlo ho zasahuje – vnímá jeho přítomnost – ale ačkoliv je dobrý barometr, nevěděl přesně, kde to zlo bylo. Pro něj bylo zlo soustředěno v osobě Arleny Marshallové a prakticky každý tady s ním souhlasil.

Ale pro mě, i když bylo zlo přítomno, nebylo vůbec v osobě Arleny Marshallové. Bylo s ní spojeno, ano – ale úplně jiným způsobem. Viděl jsem ji, poprvé, naposled, pokaždé jako věčnou a předurčenou *oběť*. Protože byla krásná, protože měla půvab, protože se za ní muži otáčeli, předpokládalo se, že byla typ ženy, která minuje životy a ničí srdce. Ale já ji viděl jinak. Nebyla to ona, kdo tak fatálně přitahoval muže – byli to muži, kteří tak fatálně přitahovali ji. Byla ten typ ženy, o kterou mají muži hned zájem, ale které se brzy nasytí. A všechno, co jsem o ní slyšel nebo zjistil, jen tohle moje přesvědčení posílilo. Hned první věc byla, jak si ji muž, v jehož rozvodovém případě byla zmiňována, odmítl vzít za ženu. To tehdy se do toho kapitán Marshall, jeden z těch nevyhlášených rytířských mužů, vložil a požádal ji, aby si ho vzala. Pro plachého, samotářského muže, kapitána Marshalla, bylo veřejné martyrium jakéhokoliv druhu tím nejhorším mučením – tak vznikla jeho láska a soucit k první ženě, která byla veřejně obviněna a souzena pro vraždu, již nespáchala. Oženil se s ní a v odhadu jejího charakteru se víc než nezklamal. Po její smrti je další krásná žena, možná trochu stejný typ (neboť Linda má rusé vlasy, které pravděpodobně zdělila po své matce), vystavena veřejné ostudě. A znovu Marshall podniká záchranný čin. Ale tentokrát nenachází mnoho, co by posilovalo jeho zaslepení. Arlena je hloupá, nehodná jeho soucitu a ochrany, prázdná. Nicméně si myslím, že o ní měl vždycky poměrně pravdivou představu. Dlouho potom, co ji přestal milovat a šla mu na nervy její přítomnost, mu jí bylo líto. Pro něj byla jako dítě, které se nedostane dál než na určitou stranu v knize života.

Viděl jsem v Arleně Marshallové, s její vášní pro muže, předurčenou kořist pro bezohledného muže určitého typu. V Patricku Redfernovi, dobře vypadajícím, sebejistém muži s nepopíratelným šarmem pro ženy, jsem hned ten typ poznal. Dobrodruh, který vydělává, tím či oním způsobem, na ženách. Když jsem se díval ze svého místa na pláži, byl jsem si skoro jistý, že Arlena je Patrickovou obětí, nikoliv naopak. A spojoval jsem si to ohnisko zla s Patrickem Redfernem, ne s Arlenou Marshallovou.

Arlena nedávno přišla k velké sumě peněz, kterou jí zanechal postarší obdivovatel, jenž neměl čas se jí přesytit. Byla ten typ ženy,

kteřá je neustále obířána o peníze nějakým mužem. Slečna Brewsterová se zmínila o mladém muži, kterého Arlena ‚zruinovala‘, ale dopis od něj, jenž se našel v jejím pokoji – ačkoliv vyjadřuje přání (což nic nestojí) zahrnout ji šperky – *fakticky* potvrzuje přijetí šeku od ní, díky němuž se dotyčný, jak doufá, vyhne stíhání. Jasný příklad mladého marnotratníka parazitujícího na ní. Nemám pochybnosti o tom, že Patrick Redfern ji snadno přemluvil, aby mu dala čas od času velké sumy ‚na investice‘. Pravděpodobně ji oslnil historkami o báječných příležitostech – jak jí i sobě vydělá jmění. Bezbranné ženy, žijící samy, jsou snadnou kořistí pro takový typ muže – a ten obvykle beztréstně zmizí s lupem. Jestliže je tu ale manžel, nebo bratr, otec, pak se věci často nepříjemně obrátí proti takovému podvodníkovi. Jakmile by se kapitán Marshall dozvěděl, co se stalo s majetkem jeho ženy, přišel by Patrick Redfern zkrátka.

To ho však netrápilo, protože chladně uvažoval o tom, že s ní skoncuje, až to uzná za vhodné – v tom ho povzbuzoval i fakt, že jedna vražda už mu prošla – vražda mladé ženy, se kterou se oženil pod jménem Corrigan a kterou přesvědčil, aby pojistila svůj život na velkou částku.

V jeho plánech mu pomáhala a asistovala žena, kterou tady vydával za svou manželku a ke které ho pojil opravdový vztah. Mladá žena tak jiná než typy jeho obětí, jak jen si lze představit – chladná, klidná, nevášnivá, ale vytrvale loajální, a herečka vůbec ne špatných kvalit. Od svého příjezdu sem hrála Christine Redfernová roli, roli ‚chudinky ženušky‘ – křehké, bezmocné, spíše intelektuální než sportovní. Pomyslete na kroky, které jeden po druhém udělala. Její kůže má sklony k puchýřkům ze slunce, a tudíž má velmi bledou pokožku, má závratě z výšek – historky, jak se nemohla ani pohnout v milánské katedrále a podobně. Zdůrazňování křehkosti a jemnosti – skoro každý o ní mluvil jako o ‚malé ženě‘. Ve skutečnosti byla skoro tak vysoká jako Arlena Marshallová, ale měla velmi malé ruce a nohy. Mluvívala o sobě jako o bývalé učitelce ve škole, a tak budila dojem, zeje zdatná spíš intelektuálně než sportovně. Vlastně je to úplná pravda, že pracovala ve škole, ale měla tam místo *učitelky tělocviku* a byla to mimořádně aktivní mladá žena, která uměla šplhat jako kočka a běhat jako sprinter.

Samotný zločin byl perfektně naplánován a načasován. Byl to, jak už jsem řekl předtím, velmi rafinovaný zločin. Jeho načasování byla geniální práce.

Ze všeho nejdřív tu byly jisté úvodní scény – jedna zahraná na terase útesu, když věděli, že jsem ve vedlejším výklenku – klasický dialog žárlivé ženy a jejího manžela. Později zahrála stejnou roli ve výstupu se mnou. V tu dobu, vzpomínám si, jsem měl neurčitý pocit, že jsem to všechno už někde četl v knize. Nezdálo se to být *opravdové*. Protože to samozřejmě *nebylo* opravdové. Pak přišel den vraždy. Byl to krásný den – to byla nutnost. Redfern ze všeho nejdřív velmi časně vyklouzl ven – balkónovými dveřmi, které otevřel zevnitř (když je někdo najde otevřené, bude to vypadat, že si jen šel někdo časně zaplavat). Pod koupací osuškou měl schovaný zelený čínský klobouk, duplikát toho, který Arlena tak často nosila. Proklouznul přes ostrov, dolů po žebříku a ukryl to na smluvené místo za skálami. Díl první.

Předcházejícího dne si domluvil rande s Arlenou. Plánovali je velice opatrně, neboť Arlena se trochu obávala svého manžela. Dohodli se, že ona to objede kolem do Zátoky skřítků velmi časně. Nikdo tam ráno nechodil. Redfern se tam s ní měl setkat, jakmile se mu povede nenápadně se vypařit. Kdyby slyšela někoho slézat po žebříku, nebo zahlédla loď, měla vklouznout do Jeskyně skřítků, o které jí řekl, a počkat tam, dokud nebude pobřeží prázdné. Díl druhý.

Mezitím – v době, kdy předpokládala, že si Linda půjde zaplavat – zašla Christine do jejího pokoje. Posunula Lindiny hodinky o dvacet minut napřed. Bylo samozřejmě riziko, že si Linda všimne, že jí jdou hodinky špatně, ale to moc nevadilo. Skutečné alibi pro Christine byla velikost jejích rukou, která znamenala, že je fyzicky nemožné, aby zločin spáchala. Nicméně, další alibi by bylo žádoucí. Pak si v Lindině pokoji všimla knihy o čarodějnictví a kouzlech, otevřela ji na určité straně. Přečetla si to, a když Linda vešla a upustila balíček svíček, uvědomila si, co Linda chystá. To otevřelo nové možnosti. Původní myšlenka zkaženého páru byla vrhnout dostatek podezření na Kennetha Marshalla, proto ta odcizená dýmka, jejíž část byla nastrčena v zátocě pod žebříkem.

Po Lindině návratu Christine snadno dohodla společnou vycházku do Zátoky racků. Pak se vrátila do svého pokoje, vyndala ze zamčeného kufru lahvičku se samo-opalovacím přípravkem, opatrně se natřela a vyhodila prázdnou láhev z okna, kde těsně minula Emily Brewsterovou, která se tam koupala. Díl druhý úspěšně dokonán.

Christine Redfernová se pak oblékla do bílých plavek a přes ně si vzala plážové kalhoty a košili s dlouhými splývavými rukávy, které dobře skryjí čerstvě opálené ruce a nohy.

V 10.15 Arlena odjela na rande, chvíli nato přišel Patrick Redfern, dával najevo překvapení, znepokojení. Úkol, který měla Christine, byl poměrně snadný. Svoje hodinky měla schované a zeptala se Lindy v jedenáct dvacet pět, kolik je hodin. Linda se podívala na hodinky a odpověděla, že je tři čtvrtě na dvanáct. Pak se rozběhne k moři a Christine si balí své skicovací věci. Jakmile je k ní Linda zády, zvedne Christine dívčiny hodinky, které si samozřejmě sundala, než šla do vody, a nastaví je na správný čas. Pak pospíchá nahoru útesem, přeběhne přes úzký pruh pevniny k vrcholu žebříku, shodí ze sebe plážový oblek a zastrčí ho spolu se skicovacími potřebami za kámen a šplhá rychle dolů po žebříku ve své nejlepší kondici.

Arlena je dole na pláži a říká si, proč ten Patrick tak dlouho nejde. Vidí či slyší někoho na žebříku, opatrně se rozhlídne a ke své zlosti uvidí nepohodlnou osobu – jeho manželku! Spěchá do Jeskyně skřítků.

Christine vezme klobouk ze skrýše, připne si falešný pramen rudých vlasů dozadu pod krempu a naaranžuje se do roztažené polohy, kdy jí obličej a krk zakrývá klobouk a pramen vlasů. Načasování je perfektní. Chvilku nato se objevuje loď s Patrickem a Emily Brewsterovou. Vzpomínáte, je to *Patrick*, kdo se sklání a prohlíží tělo, *Patrick*, jenž je ohromený – šokovaný – zlomený smrtí ženy, kterou miloval! Svědkyně byla pečlivě zvolena. Slečna Brewsterová má závratě, nepůjde nahoru po žebříku. Odjede ze zátoky na lodi a Patrick bude přirozeně ten, kdo zůstane s tělem ‚pro případ, že by vrah byl stále někde poblíž‘. Slečna Brewsterová odvesluje pryč pro policii. Christine, jakmile loď zmizí, vyskočí, rozstříhá klobouk na kousky nůžkami, které Patrick nezapomněl přinést, strčí je do plavek a velmi rychle vyšplhá nahoru po žebříku, vklouzne do koupacího

obleku a běží zpátky do hotelu. Právě včas na krátkou koupel, která smyje hnědé opálení, a převlek do tenisového úboru. Ještě jednu věc udělá. Spálí kousky zeleného lepenkového klobouku a vlasy na roštu v Lindině pokoji, přidá list z kalendáře, aby to vysvětlovalo tu lepenku. Že neshořel *klobouk*, ale *kalendář*. Jak se správně domnívala, Linda experimentovala s kouzly – vosková kulička a špendlík to dokazují.

Pak dolů na tenisový kurt, sice jako poslední, ale bez náznaku rozčilení nebo spěchu.

A mezitím došel Patrick k jeskyni. Arlena nic neviděla a slyšela jen málo – loď – hlasy – obezřetně zůstávala schovaná. Ale teď volá Patrick.

„Vzduch čistý, miláčku,“ ona vychází a jeho prsty jí obepnou krk – a to je konec chudáka bláhové a krásné Arleny Marshallové...”

Poirotův hlas dozněl.

Chvilku bylo ticho a pak Rosamund Darnleyová rozechvěle řekla:

„Ano, díky vám je to teď jasné. Ale to je jen jedna strana příběhu. Neřekl jste nám, jak jste na to přišel.“

Hercule Poirot odpověděl:

„Kdysi jsem vám řekl, že uvažuji velmi jednoduše. Od samého začátku mi připadalo, že Arleny Marshallovou zabila *nejpravděpodobnější* osoba. A tou nejpravděpodobnější osobou byl Patrick Redfern. Byl to ten typ – par excellence – typ muže, který využívá ženy jako ona – a typ zabijáka, který sebere ženiny úspory a na oplátku jí podrízne krk. S kým se měla Arlena sejít toho rána? Z výrazu její tváře, úsměvu, chování, z toho, co mi říkala – s *Patrickem Redfernem*. A tudíž by to z povahy věcí měl být Patrick, kdo ji zabil.

Ale ihned jsem narazil, jak jsem řekl, na nemožnost. Patrick Redfern ji nemohl zabít, neboť byl na pláži a ve společnosti slečny Brewsterové až do samotného nalezení těla. Proto jsem se díval po jiných možnostech – a bylo jich několik. Mohla být zabita svým manželem – s vědomím slečny Darnleyové. (Oba dva lhali v jednom podezřelém bodě.) Mohla být zabita, když narazila na tajné pašování drog. Mohla být zabita, jak jsem řekl, náboženským fanatikem, a taky mohla být zabita svou nevlastní dcerou. To mi v jednu chvíli

připadalo jako skutečná možnost. Chování Lindy u prvního výsledku policie bylo výmluvné. Další rozhovor, který jsem s ní měl později, mě utvrdil v jedné věci. Linda se cítila provinile.“

„Vy si myslíte, že si představovala, že opravdu zabila Arlenu?“ zeptala se Rosamund nevěřícně.

Hercule Poirot přikývl.

„Ano. Nezapomínejte – je to ještě skoro dítě. Četla tu knihu o čarodějnictví a zčásti jí uvěřila. Nenáviděla Arlenu. Záměrně vyrobila voskovou figurku, pronesla zaklínadlo, propíchla figuríně srdce, roztavila ji – *a ten samý den Arlena umírá*. I starší a moudřejší lidé než Linda zaníceně věřili kouzlům. Je přirozené, že věřila, že to všechno byla pravda – že použitím kouzel zabila svou nevlastní matku.“

„Ach, chudák dítě, ubohé dítě,“ vykřikla Rosamund, „myslela jsem – představovala jsem si něco úplně jiného – že věděla něco, co by mohlo –“ zarazila se.

„Vím, co jste si myslela,“ naznačil Poirot. „A vskutku, vaše chování nahánělo Lindě ještě větší strach. Věřila tomu, že její počínání opravdu způsobilo Arleninu smrt a že vy o tom víte. Christine Redfernová na ní zapracovala také, přivedla ji na nápad s prášky na spaní, ukázala jí cestu k rychlému a bezbolestnému pokání za její zločin. Když se totiž potvrdilo alibi kapitána Marshalla, bylo zapotřebí najít nového podezřelého. Ani ona ani její manžel nevěděli o pašování drog. Upnuli se na Lindu jako na obětního beránka.“

„Opravdu ďábelské!“ poznamenala Rosamund a Poirot souhlasil.

„Ano, máte pravdu. Chladnokrevná a krutá žena. Pro mě to bylo hodně těžké. Byl Lindin prohřešek jen ten dětinský pokus s magií, nebo ji vlastní nenávist přivedla ještě dál – k samotnému činu? Chtěl jsem ji přimět k doznání. Ale bylo to zbytečné. V ten moment jsem měl vážné pochybnosti. Policejní náčelník se přikláněl k verzi o pašování drog. Tak jsem to nemohl nechat. Ještě jednou jsem pečlivě probral všechna fakta. Měl jsem, jak vidíte, sbírku dílků ze skladačky, jednotlivé události – holá fakta. Všechno musí zapadnout do jednotného a harmonického obrazu. Byly tu ty nůžky, co se našly na pláži – lahvička vyhozená z okna – koupel ve vaně, ke které se nikdo

nehlásil – všechno to byly jen samé neškodné epizody, ale svůj význam nabyly tím, že se k nim nikdo neznal. A tím pádem *musely* být významné. Nic z toho nezapadalo do verzí s kapitánem Marshallem nebo Lindou nebo drogovým gangem. Ale význam mít *musely*. Vrátil jsem se zpátky ke svému prvnímu řešení – že vraždu spáchal Patrick Redfern. Nasvědčovalo tomu něco? Ano, skutečnost, že z Arlenina účtu zmizela velká částka peněz. Kdo ty peníze dostal? Samozřejmě Patrick Redfern. Byla typ ženy, která se dá snadno napálit hezkým mladým mužem – ale nebyla v žádném případě typem ženy, která se dá vydírat. Byla příliš průhledná, neuměla udržet tajemství. Verze s vydíráním se mi nikdy nezdála. A přeci tady byl ten zaslechnutý rozhovor – ale kdo ho zaslechl? *Manželka Patricka Redferna*. Byla to její verze – nepodložená žádnými důkazy. Proč ji vymyslela? Odpověď mě udeřila jako blesk. Aby se vysvětlilo zmizení Arleniných peněz!

Patrick a Christine Redfernovi. Ti dva v tom byli společně. Christine neměla fyzickou sílu, aby ji uškrtila, ani duševní odhodlání. Ne, byl to Patrick, který to spáchal – ale to bylo nemožné! Každá minuta jeho času byla rozebrána až do chvíle, kdy se našlo tělo.

Tělo – to slovo probudilo něco v mé hlavě – těla ležící na pláži – *všetchna stejná*. Patrick Redfern a Emily Brewsterová dorazili do zátoky a viděli tam *ležící tělo*. Nějaké tělo – předpokládejme, že to nebylo Arlenino tělo, ale tělo někoho jiného. Obličej byl schovaný pod velkým čínským kloboukem.

Ale *existovalo* jen jedno mrtvé tělo – Arlenino. Mohlo to pak být – živé tělo – někoho, kdo předstíral, že je mrtvý? Mohla to být sama Arlena, kterou Patrick navedl k nějakému žertu. Zavrtěl jsem hlavou – ne, moc velké riziko. Živé tělo – čím? Byla tu nějaká žena, která by pomáhala Redfernovi? Samozřejmě – jeho žena. Ale to bylo jemné stvoření s velmi světlou pokožkou. No ano, ale může se natřít samoopalovacím krémem z lahvičky – lahvička – a měl jsem jeden dílek do své skládačky. Ano, a potom – samozřejmě – koupel – aby se smylo opálení, které by ji mohlo prozradit, ještě než šla na tenis. A ty nůžky? Jasně, aby se rozstříhala napodobenina lepenkového klobouku – neskladná věc, které je třeba se zbavit, a v tom spěchu tam nůžky zůstaly – jediná věc, na kterou dvojice vrahů zapomněla.

Ale kde byla Arlena celou tu dobu? To bylo opět úplně jasné. Buď Rosamund Darnleyová, nebo Arlena Marshallová byla v Jeskyňi skřítků, což mi prozradila vůně, kterou obě používají. Určitě to nebyla Rosamund Darnleyová. Pak to byla Arlena, která se tam skrývala, než se pobřeží vy lidní.

Když Emily Brewsterová odjela pryč na loďce, měl Patrick pláž pro sebe a neomezenou šanci spáchat ten zločin. Arlena Marshallová byla zabita po tři čtvrtě na dvanáct, avšak lékařské svědectví se zabývalo pouze časem, kdy mohla být zavražděna nejdřív. To, že Arlena byla mrtvá ve tři čtvrtě na dvanáct, řekli doktorovi, a nikoliv že to doktor řekl policii.

Dva další body musely být objasněny. Svědectví Lindy Marshallové dalo Christine Redfermové alibi. Ano, ale to alibi bylo založeno na hodinách Lindy Marshallové. Zbývalo tedy prokázat, že Christine měla dvě příležitosti manipulovat s těmi hodinami. To bylo dost snadné. Byla sama v Lindině pokoji toho rána – a byl tady nepřímý důkaz. Linda se zmínila, že ,se bála, že jde pozdě‘, ale když dorazila, bylo na hodinách v hale teprve za pět minut půl jedenácté. Druhá příležitost byla nasnadě – mohla čas znovu změnit, jakmile se k ní Linda obrátila zády a odcházela se koupat.

Pak tu byla otázka toho žebříku. Christine pořád tvrdila, že se jí točí hlava z výšek. Další pečlivě připravovaná lež.

Teď jsem měl svou mozaiku – každý dílek krásně zapadal na své místo. Ale, bohužel, neměl jsem konečný důkaz. Bylo to všechno jen v mé hlavě.

A pak mě něco napadlo. Byla tu jistota – rafinovanost toho zločinu. Neměl jsem pochybnosti o tom, že by v budoucnosti Patrick Redfern svůj zločin zopakoval. A co minulost? Byla tu jistá možnost, že tohle nebyla jeho první vražda. Použitá metoda, uškrcení, byla v souladu s jeho přirozeností – zabíjel pro potěšení a pro zisk. Jestli už někdy zabil, byl jsem si jist, že použil stejný způsob. Požádal jsem inspektora Colgata o seznam žen – obětí uškrcení. Výsledek mi udělal radost. Smrt Nellie Parsonsové, kterou našli v opuštěném houští, mohla a nemusela být práce Patricka Redferna – mohlo ho to pouze inspirovat lokalitou – u smrti Alice Corriganové jsem našel přesně to, co jsem hledal. V podstatě stejná metoda. Žonglování s časem –

vražda spáchaná nikoliv obvyklým způsobem, ne *dříve*, ale *potom*. Tělo bylo údajně nalezeno ve čtvrt na pět. Manžel měl alibi do čtyř dvaceti pěti.

A co se skutečně stalo? Edward Corrigan prý přijel do Pine Ridge, nenašel tam svou ženu, tak *šel ven a chodil sem a tam*. Ve skutečnosti samozřejmě běžel co nejrychleji na schůzku do Císařského hájku (což, jak si pamatujete, bylo docela blízko), zabil ji a vrátil se do kavárny. Turistka, která zločin nahlásila, byla velmi váženou dámou, učitelkou tělocviku na dobře známé dívčí škole. Zjevně neměla žádný vztah k Edwardu Corriganovi. Musela ujít kus cesty, aby ohlásila smrt. Policejní lékař ohledal tělo až ve tři čtvrtě na šest. Také v tomto případě byl časový údaj o smrti přijat bez dalších otázek.

Provedl jsem závěrečný test. Musím s určitostí vědět, jestli je paní Redfernová lhářka. Zorganizoval jsem malý výlet do Dartmooru. Pokud má někdo závratě z výšek, nebude se cítit dobře na úzkém můstku přes vodu. Slečně Brewsterové, opravdu trpící závratěmi, se hlava točila. Ale Christine Redfernová, která se nehlídala, ho přeběhla bez zaváhání. Byla to malá věc, ale byl to konečný test. Jestliže říkala jednu lež – pak mohla lhát i v ostatních věcech. Mezitím dostal Colgate fotografii s identifikací od policie v Surrey. Nahrál jsem si do karet jediným způsobem, o kterém jsem si myslel, že má šanci na úspěch. Nejdřív jsem ukolébal Patricka Redferna do pocitu bezpečí a pak jsem se na něj obrátil a udělal, co bylo v mých silách, aby se přestal ovládat. Když se dozvěděl, že byl identifikován jako Corrigan, ztratil úplně hlavu.“

Hercule Poirot si jako připomínku pohládl krk.

„To, co jsem udělal,“ řekl důležitě, „bylo nesmírně nebezpečné – ale nelituju toho. Uspěl jsem! Netrpěl jsem nadarmo.“

Chvilku bylo ticho. Pak si paní Gardenerová zhluboka povzdechla.

„Páni, pane Poirote,“ řekla. „To je víc než báječné – slyšet, jak přesně jste došel ke svým závěrům. Je to každým coulem tak zajímavé jako přednáška o kriminalistice – vlastně je to lekce z kriminalistiky. A při pomýšlení, že moje fialová vlna a konverzace na pláži s tím vlastně měly něco společného! To je opravdu tak vzrušující, že to

ani slovy nemohu vyjádřit, a jsem si jista, že pan Gardener to cítí stejně, je to tak, Odelle?“

„Ano, miláčku,“ řekl pan Gardener.

Hercule Poirot připomněl:

„Pan Gardener mi také pomohl. Chtěl jsem znát názor rozumného muže na Arleny Marshallovou. Zeptal jsem se pana Gardenera, co si o ní myslí.“

„Opravdu?“ zajímala se paní Gardenerová. „A co jsi o ní řekl, Odelle?“

Pan Gardener si odkašlal:

„Víš, miláčku. Nikdy jsem o ní tak moc nepřemýšlel.“

„Tohle muži vždycky říkají svým manželkám,“ řekla paní Gardenerová. „A jestli se zeptáte mě, tak dokonce tady pan Poirot, jak to jen říct, jí trošičku straní, když o ní mluví jako o přirozené oběti a tak podobně. Samozřejmě je pravda, že to nebyla ani trochu kultivovaná žena, a když tady teď není kapitán Marshall, troufám si říct, že mi vždycky připadala trochu prostoduchá. Řekla jsem to panu Gardenerovi, je to tak, Odelle?“

„Ano, miláčku,“ řekl pan Gardener.

//

Linda Marshallová seděla s Herculem Poirotem v Zátocě racků.

„Samozřejmě jsem ráda, že jsem nakonec nezemřela. No ale, pane Poirote, to je stejné, jako kdybych ji zabila, ne? Chtěla jsem.“

Hercule Poirot řekl rázně:

„To není stejné. Přání zabít a samotné zabití jsou dvě různé věci. Kdybyste ve svém pokoji měla místo voskové figurky svou nevlastní matku, svázanou a bezmocnou, a dýku ve své ruce místo špendlíku, nevrátila byste jí tu dýku do srdce! Něco ve vás by řeklo ‚ne‘. Se mnou to bylo stejné. Rozčílí mě nějaký idiot. Říkám ‚Chtěl bych ho nakopnout‘. Místo toho kopnu do stolu. Říkám tenhle stůl, to je ten idiot, tak ho kopnu‘. A pak, když si moc nepochroumám nohu, cítím se o moc lépe a stůl většinou není poškozený. Kdyby tam byl místo stolu ten idiot, nekopl bych ho. Vyrobit voskovou figurku a propíchat ji špendlíkem, to je hloupé, ano, je to dětinské, ano – ale je to také užitečné. Dostala jste ze sebe nenávist a přenesla ji na tu malou fi-

gurku. A tím špendlíkem a ohněm jste zničila – ne svou nevlastní matku – ale tu nenávist, kterou jste k ní chovala. Koneckonců, ještě než jste se dozvěděla o její smrti, cítila jste se očištěná nebo necítila jste se lehčí – šťastnější?“

Linda přikývla.

„Jak jste to poznal? Přesně tak jsem se cítila.“

„Tak si neopakujte ty hlouposti,“ připomněl Poirot. „A udělejte rozhodnutí, že nebudete nenávidět svou další nevlastní matku.“

Linda se vylekala:

„Vy si myslíte, že budu mít další? Jo ták, vy myslíte Rosamund. Ta mi nevádí.“ Chvilku zaváhala. „Ta je *rozumná*.“

Nebyl to sice přívlastek, který by pro Rosamund Darnleyovou zvolil Poirot, ale uvědomoval si, že to bylo vyjádření Lindiny nejvyšší úcty.

///

„Rosamund, ty jsi dostala ten pozoruhodný nápad, že jsem zabil Arlenu?“ vyptával se Kenneth Marshall.

Rosamund vypadala zahanbeně.

„Myslím, že jsem byla zatracený blázen.“

„No, to určitě byla.“

„Ano, ale Keně, ty jsi taková záhada. Nikdy jsem nevěděla, co jsi k Arleně skutečně cítil. Nevěděla jsem, jestli jsi ji přijímal takovou, jaká byla, a choval ses k ní tak strašně decentně, nebo jestli jsi – no jestli jsi jí tak slepě věřil. A myslela jsem si, že jestli to bylo to druhé a najednou jsi zjistil, že tě podvádí s jiným, že bys mohl zuřit. Něco jsem o tobě už slyšela. Jsi vždycky tak tichý, ale někdy dove-deš nahnat strach.“

„Takže sis myslela, že jsem ji vzal pod krkem a zardousil ji?“

„No – ano – to jsem si přesně myslela. A tvoje alibi vypadalo trochu slabě. To tehdy jsem se rozhodla, že se do toho vložím, a vymyslela si tu hloupou historku, jak jsem tě viděla psát na stroji v tvém pokoji. A když jsem slyšela, že jsi řekl, žeš mě viděl – no, tak to mě utvrdilo v tom, žeš to udělal. Tohle a taky Lindino podivné chování.“

Kenneth Marshall si povzdechl:

„Copak si neuvědomuješ, že jsem řekl, že jsem tě viděl v zrcadle, abych podepřel *tvoji* historku? Já – já jsem si myslel, že ji potřebuješ potvrdit.“

„Nechceš tím snad říct, že sis myslel, že jsem zabila tvou ženu?“ zírala na něj v úžasu Rosamund.

Kenneth Marshall se neklidně zavrtěl, když drmolil:

„Zatraceně, Rosamund, cožpak si nepamatuješ, jak jsi jednou málem zabila toho kluka kvůli psovi? Jak jsi ho držela za krk a nechtěla ho pustit.“

„Ale to bylo už dávno.“

„Ano, já vím –“

„A jaký myslitelný motiv si představuješ, že bych měla pro zabít Arleny?“ ostře řekla Rosamund.

Uhnul pohledem. Znovu něco zahuhňal.

Rosamund se rozkřičela:

„Keně, ty horo z nadutosti! Myslel sis, že jsem ji zabila z lásky k tobě, že jo? Nebo – myslel sis, že jsem ji zabila, protože jsem tě chtěla sama?“

„Vůbec ne,“ řekl Kenneth Marshall rozhořčeně. „Ale víš, onehdy jsi řekla – to o Lindě a tak – a – a zdálo se, že tě zajímá, co se mi stalo.“

„Samozřejmě,“ potvrdila Rosamund, „vždycky mě to zajímalo.“

„Věřím, že ano. Víš, Rosamund – obyčejně neumím mluvit o těch věcech – nejsem na mluvení – ale tohle bych chtěl vysvětlit. Nestál jsem o Arleny – jen trochu na začátku – a žít s ní každý den, to bylo hodně vyčerpávající. Vlastně to bylo úplné peklo, ale bylo mi jí strašně líto. Byla naprostý blázen – šlela po mužích – nemohla si pomoci – a oni ji vždycky nechali a chovali se k ní hrozně. Prostě jsem měl pocit, že nemůžu být ten, kdo jí dá definitivní kopačky. Oženil jsem se s ní a bylo na mně, abych se o ni staral, jak nejlíp umím. Myslím, že to věděla a byla mi opravdu vděčná. Byla – byla stvoření budící soucit, skutečně.“

„To je v pořádku, Keně,“ řekla jemně Rosamund. „Teď tomu rozumím.“

Aniž se na ni podíval, nacpal si Kenneth Marshall pečlivě dýmku. Zabuřel:

„Ty jsi – ty máš hodně porozumění, Rosamund.“

Jemný úsměv orámoval její ironická ústa.

„Zeptáš se mě, jestli si tě vezmu, hned, Keně, nebo jsi rozhodnut počkat šest měsíců?“

Kennethovi Marshallovi vypadla dýmka z úst a rozbila se o kámen.

Zaklel:

„Ksakru, to je už druhá dýmka, o kterou jsem tady přišel. A žádnou už s sebou nemám. Jak jsi kčertu věděla, že jsem si dal šest měsíců jako vhodnou dobu?“

„Asi proto, že to je vhodná doba. Ale raději bych měla něco určitého teď, prosím. Protože během těch měsíců bys mohl narazit na další pronásledovanou ženu a pospíšil bys ji rytířským způsobem znovu zachránit.“

Zasmál se.

„Ted budeš ta pronásledovaná žena ty, Rosamund. Vzdáš se toho svého zatraceného oděvního návrhářství a budeme žít na venkově.“

„Copak nevíš, že svým podnikáním vydělávám velmi slušné peníze? Uvědomuješ si, že je to moje podnikání – že jsem to vytvořila, rozhýbala a že jsem na to pyšná? A ty máš tu drzost přijít a říct, Vzdej se toho, drahá?“

„Mám tu drzost, ano.“

„A ty myslíš, že o tebe stojím tolik, že to udělám?“

„Jestli ne,“ řekl Kenneth Marshall, „tak bys pro mě nebyla žádnou výhrou.“

Rosamund řekla něžně:

„Ach, můj drahý, celý život jsem chtěla s tebou žít na venkově. Ted – se to vyplní...“

AGATHA

CHRISTIE

Zlo pod sluncem

Z anglického originálu *Evil Under the Sun*

vydaného roku 1999 nakladatelstvím HarperCollins v Londýně
přeložila Ivana Štěpánková.

Redigovala Vlasta Jůzlová.

Obálku navrhl Ivan Brůha.

Vydala Euromedia Group k. s. – Knižní klub v Praze roku 2003
jako svou 2214. publikaci.

Odpovědný redaktor Jakub Sedláček.

Technický redaktor David Dvořák.

Počet stran 216.

Sazbu zhotovila Knižní sazba Hogen, s. r. o., Horní Jiřetín.

Tisk GGP Media GmbH, Pössneck.

Vydání první.

Tichý ostrůvek na pobřeží Lamanšského průlivu láká každým rokem vyznavače letní dovolené. Koupání v moři, chytání bronzů, vyjížděky na lodičkách nebo jen odpočinek pod slunečníkem a konverzace s ostatními... Společnost se tu tentokrát sešla pestrá, a tak o témata není nouze. Pozornost budí nejen krásné ženy, ale zejména přítomnost elegantního a trochu podivínského muže – Hercula Poirota. Proslulý detektiv se marně snaží ostatní přesvědčit, že se přijel „jen“ rekreovat. Vývoj událostí totiž poklidné dny sladkého nicnedělání na pláži změní, takže si čtenář může vychutnat další ze série neotřelých vyšetřovacích metod, ke kterým tento drobný Belgičan sahá.

Okouzující dialogy a překvapivé rozuzlení – to jsou hlavní postupy v detektivce, která vychází česky poprvé.

ISBN 80-245-0-185-3